

MOŽJE in OČETJE

Derek PRINCE

Derek Prince:

MOŽJE IN OČETJE

Kakšen je uspešen mož in oče po Božjih merilih,

ter kako je lahko največji blagoslov

tistim, ki so mu najbližji: svoji ženi in otrokom

– o tem govori pričujoča praktična knjiga

Dereka Princea, očeta dvanajstih posvojenih otrok.

Podrobno predstavlja svetopisemsko modrost

za osebno in družinsko življenje ter usmerja

može in očete v čudovit Stvarnikov načrt

za njihovo zelo odgovorno vlogo na zemlji.

Pojasnjuje tudi temeljne principe duhovnega očetovstva

in nam hkrati posreduje Jezusovo sporočilo o Bogu

– našem nebeškem Očetu.

Originally published in English under the title:

Husbands and Fathers

Copyright © 2000 by Derek Prince Ministries – International.

All rights reserved.

Slovenian translation published by permission.

Copyright © 2009 by Derek Prince Ministries – International,
P.O. Box 319501, Charlotte, North Carolina, 28219-9501, USA.

Slovenska izdaja:

MOŽJE IN OČETJE

Prva izdaja 2009, e-izdaja 2013

Založila in izdala: Založba Karis

www.ekaris.net

 KARIS

Vse pravice pridržane. Brez pisnega dovoljenja založnika nobenega dela te knjige ni dovoljeno na kakršen koli način reproducirati, kopirati ali kako drugače razširjati.

Ta prepoved velja tako za mehanske kot tudi za elektronske oblike reprodukcije (fotokopiranje, snemanje ali prepisovanje na kakršen koli pomnilniški medij).

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem.

Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-45(0.034.2)
316.6-055.52-055.1
316.6-058.833-055.1

PRINCE, Derek
Možje in očetje [Elektronski vir] / Derek Prince ; prevod Matej Leskovar. -
El. knjiga. - Ljubljana : Karis, 2013

Prevod dela: Husbands and fathers

ISBN 978-961-93001-4-5 (pdf)

269509120

Kazalo

Prvi del: Osebnost	7
1 Kako sem postal oče.....	9
Drugi del: Moške	15
2 Zakon je zaveza.....	17
3 Vloga moške	27
4 Vloga žene.....	35
5 Manjkajoča sestavina.....	41
6 Duhovna oblast ubranega zakona.....	49
Tretji del: Očetje	55
7 Najvišje razodetje Boga	57
8 Oče kot duhovnik.....	67
9 Oče kot prerok.....	75
10 Oče kot kralj	85
11 Podoba dveh očetov	93
12 Ko očetom ne uspe	97
13 Morda vam ni uspelo?	109
14 Lahko vam uspe!.....	119
15 Duhovno očetovstvo	127
16 Kje so duhovni očetje?.....	139
17 Beseda tistim brez očeta	147
Dodatek: Božanska zamenjava	157
Osupljiva moč evangelija.....	159
Povzetek.....	175
O avtorju.....	177

PRVI DEL:

OSEBNO

1 KAKO SEM POSTAL OČE

Ko pogledam nazaj v svoje otroštvo in mlada leta, se čudim, da pišem to knjigo. Zdelo bi se, da me je v tistem obdobju le malokaj usposobilo za to nalogo!

Rojen sem bil v britanski vojaški družini in nisem imel bratov in sester. Vsi moški sorodniki, ki sem jih kdaj spoznal, so bili oficirji v britanski vojski. Ko sem bil star devet let, so me primerno oblečenega v obleko iz tvida in s polcilindrom poslali v pripravljalo šolo.¹ Od tam sem šel na Eton in potem naprej na King's College v Cambridgeu. Petnajst let sem bil v različnih internatih in doma nisem bil nikoli več kot tri mesece. Po petih letih v Cambridgeu sem napisal doktorsko disertacijo z naslovom *Razvoj Platonove metode opredelitve*² in bil izvoljen na položaj predavatelja na King's College.

V vseh letih svojega izobraževanja nisem nikoli imel kakšne učiteljice. V Cambridgeu sem imel nekaj deklet, toda notranji svet ženske osebnosti je zame ostal skrivnost – in nič kaj dosti me ni zanimalo, da bi to skrivnost poskušal razvozlati.

Obete mirne kariere v elitnem ozračju ene najpomembnejših univerz je grobo prekinila druga svetovna vojna. Ko sem bil vpoklican v vojsko, sem izbral nebojevniško vlogo v zdravstvenih enotah Britanske kraljeve vojske. V vojski sem sklenil, da bom svojo akademsko kariero nadaljeval s študijem Svetega

---

¹ *Prep school*. V Veliki Britaniji neodvisna zasebna šola s šolnino, ki pripravlja otroke od 8. do 13. leta na splošni sprejemni izpit (Common Entrance Examination), potreben za vpis v zasebno srednjo šolo. Op. prev.

² *The Evolution of Plato's Method of Definition*.

pisma, ki sem se ga lotil kot čisto filozofskega dela. Marsikje sem ga le stežka razumel, vendar sem sklenil, da ga bom prebral v celoti od Prve Mojzesove knjige do Razodetja. Menil sem, da bi bil potem o njem sposoben izreči veljavno sodbo.

Po devetih mesecih, nekje v Jobovi knjigi, sem se nepričakovano srečal z avtorjem Svetega pisma, ki se mi je razodel v osebi Jezusa Kristusa. To srečanje je korenito in za zmeraj spremenilo tek mojega življenja. Navsezadnje sem se spomnil, da je sam Platon priznal: »Nobene besede nimamo od Boga,« medtem ko je Sveto pismo preprosto trdilo, da je prav to – Božja beseda, beseda od Boga. Čim bolj sem ga preučeval in ga uporabljal v svojem vsakodnevnem življenju, tem bolj sem postajal prepričan, da je njegova trditev resnična. Resnično je bilo razodetje samega Boga človeku.

Kmalu po tistem me je vojska poslala na Srednji vzhod. Po treh letih v puščavah Egipta, Libije in Sudana so me premestili v Jeruzalem. Tam sem srečal dansko učiteljico Lydio Christensen in se z njo poročil. Lydia je uživala uspešno kariero kot učiteljica v državnem šolskem sistemu na Danskem, ko jo je Bog usmeril, naj vse pusti za seboj in gre v Jeruzalem. Tam je odprla verski dom za otroke brez staršev.

Ko sva se z Lydio poročila, je s sabo pripeljala osem deklic brez staršev, ki jih je posvojila in jim postala mati, in od takrat dalje sem zanje sprejel očetovsko odgovornost. Šest izmed teh deklic je bilo Judinj, ena je bila Arabka in ena je bila Angležinja. Stare so bile od tri do osemnajst let.

Potem ko sem bil kot fant brez bratov in sester, sem bil nenadoma edini moški, odgovoren za deset žensk – Lydio, njenih osem deklic in arabsko služkinjo, Jameelo. V našem novem odnosu smo se vsi morali zelo prilagajati. Bili so časi, ko se mi je

odgovornost, ki sem jo sprejel, zdela prevelika. Nedvomno se je tudi Lydia morala kdaj spraševati, ali je bila njena odločitev za poroko z mano pravilna. Toda nekako sta nam Božja ljubezen in milost vedno pomagali premagati te težave.

Poleg teh prilagoditev v našem odnosu sva se z Lydio spopadala s številnimi zunanjimi pritiski. V prvih dveh letih najinega zakona sva bila ujeta sredi bojev, iz katerih je vzniknila država Izrael. Da bi si rešili življenje, smo morali v tem času dvakrat pobegniti od doma. Nikoli se nismo mogli vrniti v katerega od teh domov.

V nekem trenutku so bila štiri starejša dekleta ločena od nas, toda Bog je držal svojo roko nad nami in nas je spet vse združil v Angliji kot enotno družino.

Pozneje, ko so vsa dekleta razen najmlajših dveh odrasla, sva z Lydio preživela pet let v Keniji, kjer sem deloval kot ravnatelj kolidža za usposabljanje afriških učiteljev. V tem obdobju sva posvojila devetega otroka, afriško dojenčico. Njena mati je umrla pri porodu in dojenčico so našli zapuščeno na blatnih tleh afriške koč.

Tri leta po tistem, ko je Lydia odšla domov k Bogu, sem se poročil s svojo drugo ženo, Ruth. Poročena sva bila dvajset let, in potem je bila tudi Ruth poklicana domov. Ruth je pripeljala v najino zvezo še tri posvojene otroke, ki so bili vsi Judje. Tako sem zdaj v očetovskem odnosu dvanajstim ljudem.

Ruth je s svojim toplim, odprtim značajem kmalu postala ljuba drugim članom moje družine. Prispevala je tudi posebne upravljaljske in uredniške spretnosti, ki so čudovito dopolnjevale mojo službo svetopisemskega učitelja. V dvajsetih letih najinega zakona se je moja služba širila na načine, o katerih nisem niti sanjal. Po različnih poteh – prek tiska knjig, avdio in

videokaset, radijskih in televizijskih oddaj – je moje svetopisemsko poučevanje dosegalo vse celine, vključno z Antarktiko. Zaposleni v mojem uradu mi pravijo, da zdaj pošiljamo gradiva v vse države, kamor jih je mogoče pošiljati s Pošto Združenih držav Amerike, in da so bili deli mojih gradiv prevedeni v šestdeset tujih jezikov.

Naša družina raste s hitrostjo, ki jo je težko dohajati. Če računamo rast s porokami in rojstvi, šteje danes naša družina skupaj okrog 150 ljudi! Naši družinski člani živijo v različnih državah: v Izraelu, Veliki Britaniji, Kanadi, Združenih državah Amerike in Avstraliji. Pri tako veliki družini, ki je razpršena tako široko, ni mogoče, da bi bili drug z drugim v tako tesnem stiku, kot bi želeli. In vendar še vedno občutimo, da smo ena družina.

Nikakor nisem bil popoln mož ali oče. Toda moje družinsko življenje je bilo v celoti srečno in uspešno, za kar dajem vso slavo Bogu. V njem sem se naučil veliko stvari, za katere verjamem, da Bog želi, naj jih podelim v tej knjigi.

V nekem obdobju moje službe sem celo prišel nevarno blizu temu, da bi zgrešil Božji načrt za moj zakon in mojo družino. V tistem času sem stalno potoval iz srečanja na srečanje in iz konference na konferenco, pridigal velikim množicam in bil deležen dobrega odziva ljudi. Nekega večera sem na neki konferenci slišal drugega govornika, ki je pripomnil: »Strokovnjak je človek z aktovko daleč od doma.«

Te besede so me zadele v srce kakor puščica. »To me resnično dobro opiše«, sem pomislil. »Sem človek z aktovko daleč od doma. Vsak me gleda kot strokovnjaka. Toda kaj se res dogaja pri meni doma?« Bog me je na popolnoma nov način izzval, da moram najprej in predvsem uspeti kot mož in oče, šele potem lahko uspem na drugih področjih.

Tako sem začel analizirati svoje nagibe. Zakaj sem porabil toliko časa na poti? Zakaj mi je bilo v takšno spodbudo, da se pojavljam na vseh teh srečanjih? Postopoma sem v svojih nagibih prepoznal močno prvino osebne ambicije. Užival sem, da sem bil na odru pred veliko množico poslušalstva. Užival sem v svojem slovesu maziljenega³ govorca.

Ko sem se ozrl nazaj v leta, ko sem deloval v javnosti, sem spoznal, da me je včasih bolj skrbel moj sloves pridigarja kot nekatere Lydiine osebne in čustvene potrebe. Včasih me je bolj skrbel moj uspeh pridigarja kot blaginja moje družine.

Po Božji milosti pri nas doma ni izbruhnila kakšna resna kriza. Moja družina mi je bila včasih bolj zvesta, kakor bi si zaslužil. Bogu se stalno zahvaljujem za vsakega od njih!

Kakorkoli, postopoma sem spoznaval, da je osebna ambicija na račun družinskega življenja resen problem v življenju številnih mož. Nekateri veljajo za uspešne in tudi sami sebe vidijo uspešne. In vendar jih notranja osredotočenost nase odvrča od tople, odprte izmenjave z njihovo družino, ki je bistvo uspešnih odnosov doma. Morda ni videti nobene krize in se ne pojavlja misel na ločitev, vendar dom ne daje varnosti in izpolnitve, ki jo potrebujejo družinski člani. Pogosto ima oče toliko obveznosti zunaj doma, da se niti ne zaveda, da ga njegova družina pogreša.

Prišel sem do sklepa, da se morajo s tem problemom soočiti mnogi možje v naši kulturi. Morda so uspešni na različnih področjih, denimo kot predsedniki bank ali zdravniki ali pravniki

---

³ Ang. *anointed*, »maziljen« s Svetim Duhom. Izraz se uporablja za opis navzočnosti in delovanja Svetega Duha, saj je olje ena od svetopisemskih podob za Svetega Duha. Op. prev.

ali računalniški strokovnjaki ali pri igri golfa. Morda so celo uspešni v krščanskem služenju. In vendar so neuspešni pri sebi doma.

Hočem vam pokazati, da ste v Božjih očeh neuspešni, če ste neuspešni kot mož ali oče, pa čeprav bi bili uspešni na drugih področjih. Noben drug uspeh ne more nadomestiti tega neuspeha.

Velikokrat govorim o tem, da so glavni problem današnje družbe nevestni moški, ki so se izneverili pri svojih glavnih dveh odgovornostih: kot možje in kot očetje.

Preberete lahko veliko knjig o družini, vendar ne morete zgraditi resnično uspešne družine, če ne razumete teh dveh osnovnih vlog: vloge moža in očeta. Sta namreč bistveni temelj, na katerem je mogoče zgraditi resnično srečen in ubran dom.

S to knjigo vam hočem preprosto in praktično pokazati, kaj je potrebno, da ste uspešen mož in uspešen oče. Od tod lahko greste naprej in dosežete resničen uspeh na katerem koli od številnih področij. Toda najprej in predvsem boste blagoslov tistim, ki so vam najbližje – svoji ženi in svojim otrokom.

DRUGI DEL:

MOŽJE

2 ZAKON JE ZAVEZA

Da bi postavil temelj za to, kar hočem povedati o možeh, bom najprej govoril o zakonu, kajti samo prek zakona postane moški mož. Trije najpomembnejši stalni odnosi, ki so na razpolago ljudem, so:

1. Odnos verujočega z Bogom
2. Odnos med zakoncema
3. Medsebojni odnos med verujočimi

Otroci, ki so sad zaveze med možem in njegovo ženo so vključeni v obseg zaveze, ki so jo pred Bogom sklenili njihovi starši.

Temelj vsakega od teh odnosov je zaveza, ki je najbolj vzvišena, zavezujoča oblika obveze, opisana v Svetem pismu. Brez zaveze ni mogoče v skladu s svetopisemskimi načeli zgraditi nobenega trajnega odnosa.

Da je zakon zaveza, dokazujeta dva glavna odlomka v Svetem pismu. V prvem vidimo, da te bo modrost ...

»... obvarovala nemoralne ženske, zapeljivke, ki gladi s svojim govorjenjem, ki zapušča izvoljenca svoje mladosti, ki pozablja na zavezo svojega Boga.«

Pregovori 2,16–17

Ta odlomek pravi, da ženska, ki je nezvesta svojemu možu, pozablja ali prelamlja zavezo, ki jo je s tem moškim sklenila pred Bogom. Zakon je torej zaveza med moškim in žensko, sklenjena pred Bogom.

V knjigi preroka Malahija Bog ponovno govori o zaveznem značaju zakona. Izraelci so se pritoževali: »Stalno molimo. Ves

čas smo v templju. Zakaj torej, Bog, ne uslišuješ naših molitev?» Bog odgovarja:

»Ker je bil GOSPOD priča med teboj in ženo tvoje mladosti, proti kateri si nezvesto ravnal, čeprav je tvoja družica in žena tvoje zaveze.«

Malahija 2,14

Bog torej v tem odlomku govori možem, ki »nezvesto ravna-jo« s svojimi ženami – oziroma v sodobnem jeziku: ki varajo svoje žene. Bog pravi: »Ni pomembno, kako pogosto molite ali koliko časa preživite v cerkvi. Če niste zvesti svoji obveznosti zaveze do svoje žene, ne bom poslušal vaših molitev.« Takšni možje, razglša Bog, so lomilci zaveze.

Tako za moške kakor tudi za žene velja, da je nezvestoba v zakonu oz. prešuštvo prelamljanje zaveze – zato je to tako zelo resen greh.

Skrivnost zaveze

Zaveza je ena od skrivnosti Boga. Nihče ne more razumeti zaveze v svetopisemskem pomenu besede drugače kot po razodetju. Samo Bog nas lahko usposobi, da s pomočjo Svetega pisma razumemo, kaj je zaveza. Psalmist pravi:

»GOSPODOVO zaupanje je za tiste, ki se ga bojijo, njegova zaveza, da jim jo da spoznati.«

Psalm 25,14

Zaveza je torej ena od Božjih skrivnosti, ki jih razodene samo tistim, ki se ga bojijo. Ljudje, ki se bojijo Boga, so tisti, ki lahko razumejo zavezo in vstopijo vanjo.

Apostol Pavel v Pismu Efežanom 5,22–31 piše, da je zakonski odnos med možem in ženo simbol ali podoba odnosa med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Potem dodaja: »Ta skrivnost je

velika« (v. 32). Razumeti moramo poseben pomen besede *skrivnost*, ki ga ima v tem odlomku pred očmi Pavel.

Ljudje njegovega časa so imeli tako imenovane »misterijske religije«. Te religije so predajale posebne skrivnosti samo tistim, ki so se podredili strogo nadzorovanemu procesu uvajanja (inicijacije). Če nisi bil uveden, nisi mogel izvedeti njihovih skrivnosti.

Ko Pavel opisuje zakon kot »skrivnost«, torej to pomeni, da lahko razumemo njegovo pravo naravo samo, če smo opravili ustrezen proces inicijacije. Do tega procesa pride, ko pri poročnem obredu moški in ženska vstopita v zavezo z Bogom in drug z drugim. Šele ko sta pripravljena na to sklenitev zaveze, lahko začneta odkrivati pravo naravo zakona. Pari, ki niso pripravljeni izpolniti tega pogoja, lahko izkušajo pravne in telesne vidike zakona, toda njegova prava narava jim ostane nedostopna. Še vedno je skrivnost.

Spomniti se moramo tudi, da zakon ni samo družbena pogodba na človeški ravni. Najprej je zakon svetopisemski pojem. Da bi vstopili v skrivnost zakona, moramo razumeti, kaj Sveto pismo pojmuje z besedo »zaveza«. Zato bo pomagalo, če si na kratko ogledamo načela, ki se nanašajo na vse svetopisemske zaveze.

Načela zaveze

Božje razodetje o zavezi si bomo ogledali v odlomkih iz Psalmov, Pisma Hebrejcem in Prve Mojzesove knjige.

Naslednji odlomek iz Psalma 50 (vrstica 5) razodeva, s kakšnimi ljudmi Bog sklepa zavezo:

*»Zberite mi moje zveste,
ki so z daritvijo sklenili mojo zavezo.«*

Kdo so »Božji zvesti«? Sveto pismo pravi, da so to tisti, ki so sklenili zavezo z njim na podlagi daritve. Vsaka zaveza mora sloneti na daritvi oziroma žrtvi.

V hebrejščini bi rekli, da zavezo »prerežete« in ne sklenete. Besedna podoba daje misliti na oster nož in prelitje krvi. To je samo še en pomnik, da zaveza zahteva daritev in daritev zahteva prelitje krvi – žrtvovanje življenja.

V Pismu Hebrejcem pisec pravi, da testament ali oporoka začne veljati šele takrat, ko človek umre. Toda grška beseda, ki jo v germanskih in romanskih jezikih tukaj prevajajo kot »testament«, je *diatheke*, kar je običajna grška beseda za »zavezo«. Če odlomek prevedemo tako, nam razkrije nadvse pomembno dejstvo, ki zadeva pojem zaveze:

Kjer namreč gre za oporoko [zavezo], mora biti dokazana oporočnikova smrt. Oporoka [zaveza] je namreč veljavna po smrti, saj nima moči, dokler oporočnik živi.

Hebrejcem 9,16–17

Ko skleneš zavezo, torej podpišeš svojo smrtno obsodbo! To je slovesna zadeva, dokončna izročitev.

Poglejmo, kako je deloval zavezni odnos v Abrahamovem življenju. Gospod in Abraham sta imela čudovit, osebni odnos. Neko noč je Gospod pokazal Abrahamu, da mu bo dal v dediščino kanaansko deželo. Abraham ga je vprašal: »Po čem bom spoznal, da jo dobim v posest?« (1. Mojzesova knjiga 15,8). Bog je odgovoril Abrahamu tako, da je z njim sklenil zavezo.

Končna obveza, ki jo sprejme Bog glede česar koli, je, z drugimi besedami, zaveza. Ko je Bog sklenil zavezo, mu ni treba dodati ničesar več.

Ko je Abraham sklenil to zavezo, mu je Bog dal navodila, naj stori nekaj, kar je bilo v tistem času na Srednjem Vzhodu

navada: zakolje naj določene žrtvene živali, potem naj prereže trupla na dva kosa in postavi kose nasproti drug drugega, med njimi pa naj pusti nekaj prostora. Potem je vsak od teh, ki so vstopali v zavezo, šel med temi kosi. Sveto pismo ne pove, kdaj je to naredil Abraham, vendar opiše, kako je to storil Bog:

»Sonce je zašlo in legel je mrak. In glej, lonec za ogenj, iz katerega se je kadilo, in plameneča bakla sta se premikala med kosi živali.«

1. Mojzesova knjiga 15,17

V tej goreči bakli je Gospod šel med kosi darovanih živali. Pismo Hebrejcem 12,29 nas spomni, da je »naš Bog ogenj, ki požira«.

Kaj pomeni stopati med kosi žrtve? Pomeni, da ko ste enkrat šli skozi žrtev in pogledali na ta mrtva telesa, rečete: »Ta smrt je bila moja smrt. Od zdaj naprej umiram sebi in živim za tistega, s katerim sem v zavezi.« Abraham se je odpovedal svojemu življenju, da bi živel v zavezi z Bogom. Toda ne pozabite, da je Bog storil isto za Abrahama.

Vsaka stran v zavezi lahko zahteva kar koli, kar pripada drugemu. Tako je pozneje na podlagi te zaveze Gospod rekel Abrahamu (z drugimi besedami): »Hočem tvojega sina Izaka, tvojega edinca, ki ga ljubiš. Daruj mi ga kot žrtev na kraju, ki ti ga bom pokazal« (glej 1. Mojzesova knjiga 22,2).

Abraham se je držal zaveze. Ni niti ugovarjal niti odlašal. Odgovoril je: »Prav, Bog. Tukaj sem. Šel bom na ta kraj in daroval ti bom sina.« Zgodaj naslednje jutro se je odpravil na dogovorjeni kraj.

Prav v zadnjem trenutku, ko je Abraham dvignil svojo roko, da bi zabodel nož v telo svojega sina, mu je Gospod rekel (z drugimi besedami): »V redu je, Abraham. Ni ti treba storiti tega.

Zdaj vem, da se me bojiš, saj mi nisi odrekel svojega edinega sina.« To je zaveza!

Toda to še ni konec zgodbe. Skoraj dva tisoč let pozneje je Gospod rekel: »Abraham in njegovi potomci potrebujejo žrtev. Samo ena oseba lahko daruje to žrtev – moj Sin. Abraham mi je daroval svojega sina. Zdaj jaz darujem svojega Sina zanj.« To je bila druga polovica zaveze, ki se je začela na gori Moriji. Da bi Bog Oče izpolnil zavezno obljubo, v katero je takrat vstopil, je na Kalvariji daroval svojega Sina kot končno, popolnoma zadostno daritev za greh.

Če gledamo zgodovino v tej luči, vidimo udejanjanje zavez med Bogom in njegovimi ljudmi. Nikoli ne moremo pretirano poudariti pomena in resnosti zaveze.

In zdaj uporabite to v zavezi zakona. Ko se krščanski moški in ženska poročita, stopita skupaj skozi žrtev Jezusa na križu. Vsak od njiju reče, kot je rekel Pavel: »Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Pismo Galačanom 2,20).

Ko sta drug drugemu izrekla obljubo, vsak pogleda nazaj na križ. Mož reče: »Ko sem šel skozi to žrtev, sem umrl. Odpovedal sem se svojemu življenju. Zdaj živim svoje življenje v moji soprogi. Ona je izraz mojega življenja.« Žena reče isto: »Ko sem šla skozi to žrtev, sem umrla. Ne živim več zase. Zdaj živim za njega, s katerim sem v zavezi.« Vsak od njiju se odpove svojemu življenju za drugega. To je podlaga krščanskega zakona in edina podlaga, na kateri lahko zakon resnično uspe.

Toda ta naravnost je nasprotna naravnosti mnogih ljudi danes. Zato tako veliko zakonov propade. Preveč ljudi vstopi v zakon z vprašanjem: »Kaj bom dobil iz tega?« To ne deluje. Svetopisemska naravnost je: »Kaj bom dal?« In to deluje!

Namen zaveze zakona

Adam si ni izmislil poroke. Niti tega ni vedel, kako zelo je potreboval ženo. Zakon se je porodil v umu Boga. On je postavil vsa pravila zanj, pa tudi njegov končni cilj.

Božji namen za zakon je edinost med partnerjema. Sveto pismo jasno pove, da obstaja ena sama podlaga za resnično edinost med ljudmi, pa če so moški ali ženske: to je zaveza. Sveto pismo opisuje zakon takole:

»Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.«

1. Mojzesova knjiga 2,24

Za zakon sta ključni dve besedi: »bo zapustil« in »se bo pridružil«. Če ne zapustite, se ne morete pridružiti. Če niste pripravljeni stopiti iz okolja svojih staršev in začeti znova, ne boste nikoli dosegli resnične edinosti s svojo ženo.

V nekaterih kulturah zakoni pogosto ne delujejo, ker kultura uči, da se mora mož bolj kot svoje žene držati svojega očeta in matere. Ta zvestoba stoji med njim in zvestobo njegovi ženi.

Bistveno je razumeti, da zakon, kot je opisan v Svetem pismu, ni stvar družbenih navad ali kulture. Veliko različnih družbenih navad obstaja, kako človek vstopi v zakon ali kako praznuje poroko. V Izraelu, denimo, Judje upoštevajo eno sosledje družbenih navad pri praznovanju poroke, Arabci drugo in Armenci tretje. To je upravičeno. Toda bistveno naravo zakona je določil sam Bog na začetku človeške zgodovine. Mož bo zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi. To je edina podlaga, na kateri lahko moški in ženska dosežeta resnično edinost.

Danes je vsesplošno razširjen še en nesporazum glede zakona. Veliko ljudi govori o zakonu kot eksperimentu, in tako tudi živijo. To je napaka. Zakon je obveza, ne eksperiment.

Protislovje je govoriti o »poskusni obvezi«. Samo ob vzajemni predanosti bo Bog sprostil milost, ki jo moški in ženska potrebujeta, da moreta živeti v edinosti s svojim zakonskim partnerjem.

Preroška narava zakona

Glede svetopisemskega Boga je navdušujoče, da se zelo rad razodeva ljudem. Razodetje njega samega je eden od najbolj dragocenih zakladov, ki nam jih daje Bog. Glavni kanal, po katerem prihaja to razodetje, je Sveto pismo. Vendar je še veliko večji privilegij, ko se Bog odloči, da se ne bo razodel samo nam, ampak tudi drugim prek nas.

Bog je pogosto deloval na ta način po prerokih Stare zaveze. Da bi posvaril svoje ljudstvo pred njegovim grozečim suženjstvom, je Bog rekel Jeremiju, naj si na svoj vrat nadene jarem (glej Jeremija 27,2). Da bi opisal osvojitve, ki je Jeruzalemu grozila s strani babilonske vojske, je Bog naročil Ezekielu, naj koplje predor skozi zid in se obnaša kot nekdo, ki beži iz obleganega mesta (glej Ezekiel 12,4–5). Da bi pokazal odpuščajočo ljubezen Boga do Izraela, je Bog rekel Ozeju, naj se poroči s prostitutko (glej Ozej 1,2). Obstaja še veliko podobnih primerov.

Tako vidimo, da nismo preroški samo, ko govorimo sporočilo, ampak tudi, ko ga pokažemo s svojimi dejanji. V tej luči dobi krščanski zakon značaj čudovitega preroškega sporočila.

Najprej, osebni odnos med možem in njegovo ženo kaže vez edinosti, ki jo lahko ustvari samo zavezni odnos.

Vendar pa pravi krščanski zakon izraža tudi drugo sporočilo, ki je še bolj čudovito: »Možje, ljubite svoje žene, kakor je Kristus vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe« (Pismo Efežanom 5,25).

Krščanski mož ima privilegij, da svoji ženi kaže isto vrsto ljubezni, ki žrtvuje in se daruje, kot je ljubezen, s katero Kristus ljubi svojo cerkev. Na drugi strani pa Pismo Efežanom 5,24 pravi: »Kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem.« Tudi krščanska žena ima privilegij: da v svojem odnosu do moža kaže enako vrsto spoštljive ljubezni, kot jo ima Cerkev za Kristusa, njenega Gospoda.

Sodobna družba nima časa za takšne naravnosti, ki izhajajo iz predanega življenja. Toda zato je za kristjane še bolj pomembno, da v svojem zakonskem odnosu zvesto predstavljajo ljubezensko razmerje med Jezusom in njegovo Cerkvijo. Včasih je lahko pričevanje našega življenja bolj učinkovito kot besede iz naših ust. Kakor starozavezni preroki smo lahko preroški ne samo s svojimi besedami, ampak tudi s svojimi dejanji.

3 VLOGA MOŽA

Na začetku človeške zgodovine je Bog izročil Adamu, prve-
mu možu, posebno odgovornost: »GOSPOD Bog je vzel človeka
in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval« (1.
Mojzesova knjiga 2,15). Kaj pomeni »varoval«? Pomen prihaja
iz besede, ki pomeni »zaščititi« ali »braniti«. Iz besede, ki je
tukaj prevedena s tem glagolom, je, denimo izpeljana moderna
hebrejska beseda za nočnega čuvaja. Bog je naložil Adamu
odgovornost, naj »varuje« vrt. Pred čim naj ga varuje? Varoval
naj bi ga pred »živalmi na polju« (1. Mojzesova knjiga 2,20), za
katere ni bilo mesta v Vrtu.

Že naslednje poglavje nam razodene, da Adam ni bil kos
svoji odgovornosti. Kača, ki je bila »žival s polja«, je prišla v
vrt. Potem Adam ni bil kos svoji naslednji obveznosti: da varu-
je svojo ženo pred Satanovim prekanjenim napadom. Sveto
pismo ne pove, kje je bil Adam v tistem trenutku, toda jasno je,
da je pustil Evo samo.

Takrat je Eva dodala svoj greh grehu svojega moža. Začela
se je pogovarjati s kačo, podlegla je njeni prevari in jedla od
prepovedanega sadu. Tudi svojemu možu ga je dala in tudi on
je jedel od njega.

To nam razodeva, da sta bila prva dva greha v človeški zgo-
dovini greha opustitve. Adam ni najprej padel v tem, kar je
storil, ampak v tem, česar ni.

Grehi opustitve so potem vodili do grehov v dejanjih. Tretji
greh je storila Eva, ki jo je zapeljala kača, in jedla je od prepo-
vedanega sadu. V to je vpletla tudi svojega moža, ki mu je dala
jesti od sadu. Prvi človekov greh je bil greh opustitve; bil je

nevesten. Potem je Adamov greh opustitve odprl pot za Evin greh v dejanju.

Ljudje pogosto mislijo, da so grehi opustitve manj resni kot grehi v dejanju. Toda Sveto pismo jih ne predstavlja tako. V Matejevem evangeliju 25,31–46 pove Jezus preroško priliko o tem, kako bodo narodi ob koncu časov kakor »ovce« in »kozli«. Kozlovskim narodom izreče eno od najbolj strah zbujujočih sodb, kar jih je bilo kdaj izrečenih: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!« (v. 41).

Kaj so storili ti narodi, da jih je zadela tako strahovita sodb-a? Odgovor je mogoče povzeti z eno samo besedo: nič. Niso dali hrane, pijače, oblačil. Nobenega sočutja niso kazali. In vendar so bili za te grehe opustitve obsojeni na večno kazen. Dvojni padec Adama in Eve je vzpostavil vzorec, ki se je ponavljal v vseh naslednjih rodovih. Običajno je prvi greh moških greh opustitve, ne greh v dejanjih: ne izpolnijo zahtev svoje odgovornosti – najprej do svojih žena, potem do svojih celotnih družin. Značilen greh žensk pa je, da presežejo meje svoje avtoritete in si prilastijo vloge mož.

Agresivno feministično gibanje je samo zadnje v dolgi vrsti nesrečnih posledic stalnega neuspeha moških in žensk. Vendar je pomembno vedeti, da začetni padec moških odpira ženskam pot, da se premaknejo s svojega mesta in si prilastijo vloge moških. Glavni problem zahodne civilizacije so po mojem mnenju nevestni moški, prav tako kot so glavni problem prestopniških otrok prestopniški starši.

Tako Adamov kot Evin padec je pokvaril popolnost odnosa, ki ga je Bog načrtoval, da bi ga imela med seboj. Vendar njuna polomija ni odstranila osnovnega načela, na katerem je Bog hotel zgraditi njun odnos. Njun odnos imenujem odnos pobude

in odziva. Po tem vzorcu je bil Adam kot mož odgovoren za to, da prevzame pobudo, Eva, njegova žena, pa je bila odgovorna za to, da se odzove.

Dovolite mi, da to osvetlim z močno prizemljenim primerom, z dejanjem spolnega odnosa. Moški je lahko počasen in neodziven, medtem ko lahko ženska uporabi vse svoje čare. Toda navsezadnje, če moški ne prevzame pobude, do spolnega odnosa ne bo prišlo. (To je eden od razlogov, zakaj nekatere feministke privzamejo homoseksualni življenjski slog – niso pripravljene biti odvisne od pobude moškega.)

Verjamem, da je Stvarnik načrtoval, da se to načelo odraža na vseh področjih odnosa med spoloma. Vloga moškega je, da prevzame pobudo, vloga ženske pa je, da se odzove.

Toda v naši sodobni kulturi je veliko drugih vidikov odnosa med spoloma, v katerih je bilo načelo pobude in odziva potisnjeno ob stran. Moški so doživeli polom v svoji osnovni odgovornosti in ženske so prevzele moško vlogo. Neizogiben rezultat, bodisi v družini bodisi v narodu ali civilizaciji, je mogoče povzeti z eno besedo: zmeda.

Odgovornosti moža

Katera so glavna področja, kjer bi mož moral prevzeti pobudo? Nova zaveza daje šest glavnih odgovornosti.

1. Ljubi svojo ženo

To ni predlog ali priporočilo. To je zapoved, ki je jasno izrečena v Pismu Efežanom 5,25: »Možje, ljubite svoje žene ...«. S preprostimi besedami: če svoje žene ne ljubite, niste poslušni Svetemu pismu.

Isti odlomek tudi pove, kako jo ljubiti: »... kakor je Kristus ljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe.« Bodite pozorni, da to ni

ljubezen, ki jemlje, ampak ljubezen, ki daje – ljubezen, ki daje sebe. Mož bi moral prevzeti pobudo v tem, da se daje svoji ženi in zanjo.

Mnogi v sodobni kulturi razmišljajo o ljubezni kot o nečem, kar je popolnoma čustvena zadeva. Toda to je nepopolna slika. Pravo ljubezen sprosti dejanje volje. Bog nam zapoveduje, da ljubimo njega in svoje bližnje, in On ne zahteva od nas ničesar, kar ne bi bilo v moči naše svobodne volje.

Pristna ljubezen torej vključuje našo voljo in čustva. S takšno ljubeznijo bi mož moral ljubiti svojo ženo.

V svetopisemskih časih je bila večina zakonov dogovorjenih – odločitev, kdo naj bi se s kom poročil, so sklenili starši. V mnogih delih sveta je še danes tako. In vendar to, da je bila poroka dogovorjena, ni pomenilo, da ni bilo tople, globoke ljubezni med možem in ženo. Pravzaprav je v državah, kjer so poroke stvar dogovora, odstotek uspešnih zakonov višji kakor na tako imenovanem »svobodnem« Zahodu, kjer se stopnja ločitev včasih približuje petdesetim odstotkom.

S tem ne zagovarjam dogovorjenih zakonov. Poudariti pa hočem, da uspeh v zakonu navsezadnje ni odvisen od tega, kako smo vstopili vanj, ampak od tega, kako se mož in žena obnašata po poroki. Če oba zvesto izpolnjujeta vsak svojo odgovornost, kakor jima je dodeljena v Svetem pismu, bo njun zakon uspešen in med njima bo pristna ljubezen.

2. Je odprt za to, kar ona misli in čuti

Mož bi moral svoji ženi vedno omogočiti, da svobodno izrazi svoje mišljenje, in moral bi biti občutljiv za to, kaj misli ali občuti, tudi takrat, ko tega ne izraža z besedami. Njeni neizrečeni občutki so pogosto tudi njeni najgloblji, tisti, ki bi se jih njen mož moral najbolj zavedati. Neuspeh v komunikaciji med

možem in ženo je verjetno najbolj običajen posamični dejavnik, ki prispeva k propadu zakona.

Mož mora tudi imeti pred očmi, da ima njegova žena posebno vrsto modrosti, ki jo pogosto imenujemo intuicija. On na primer pride do nekega sklepa po napornem procesu razmišljanja, toda ko o tem spregovori s svojo ženo, bo morda presenečen nad njenim odgovorom: »To sem ves čas vedela.«

3. Sprejema odločitve

Ko je enkrat vzpostavljena svobodna in spoštljiva komunikacija med možem in ženo, je treba sprejeti praktično odločitev. V tej točki je odgovornost moža, da sprejme končno odločitev. Če je bila med njima dobra komunikacija, v mnogih primerih žena rada pusti možu to odgovornost.

4. Začenja delovanje

Navadno to sledi kot logična posledica procesa odločanja, ki smo ga ravno opisali. Toda navadno je za praktične korake, ki naj udeleženci odločitev, odgovoren mož.

Mož mora veliko praktičnih vsakodnevnih nalog zaupati svoji ženi. Vendar pa bi moral biti pozoren na to, da sprejme nase razumen delež njunih skupnih odgovornosti, ki jih imata kot par, še posebej, če sta tudi starša. In delitev dela bi lahko deloma slonela na njunih duhovnih darovih. Poleg tega bi morala žena imeti možnost, da se lahko zanese na svojega moža za vso podporo v morebitni krizi, za katero ne bi vedela, kako naj se z njo spopade.

5. Hrani in neguje

Ena beseda bi morala opisovati naravnost vsakega moža do njegove žene: posebna. Vsak mož bi moral samemu sebi reči: »Moja žena je posebna. Nihče ni takšen, kot je ona.« Zato

bi moral k njej pristopati na način, s katerim ne pristopa k nobeni drugi ženski. To ne zadeva samo njenega spolnega razmerja – veljati bi moralo za način, kako razmišlja o njej, kako govori o njej, kako z njo ravna.

Pismo Efežanom 5,28–29 pravi, da bi moral mož ljubiti svojo ženo in skrbeti zanjo na posebno osebni način:

»Možje so dolžni ljubiti svoje žene kot svoja lastna telesa. Kdor ljubi svojo ženo, ljubi sebe. Saj vendar ni nihče nikoli sovražil svojega mesa, temveč ga hrani in neguje, kakor Kristus Cerkev.«

Dve besedi – hrani in neguje – kažeta naravnost intimne skrbi, ki vključuje pozornost, namenjeno stvarim, ki bi lahko bile samo majhne podrobnosti. Mož bi moral misliti na zdravje svoje žene, njen videz, način, kako si ureja lase, dišave, ki jih uporablja. Vse, kar zadeva njo, bi moralo zadevati tudi njega. Žena bi morala vedno imeti zagotovilo, da je za svojega moža najbolj pomemben človek na svetu.

Možje, če sejete v svojo ženo na ta način, boste želi obilno žetev!

6. Daje pohvalo

Zaključni del zadnjega poglavja Pregovorov opisuje in povzdiguje značaj »vrle« ali odlične žene. Izpostavlja njene številne dosežke in potem sklone z besedami hvale:

»Njeni sinovi vstajajo in jo blagrujejo, njen mož vstaja in jo hvali: 'Veliko hčera si je pridobilo imetje, ti prekašaš vse.'«

Pregovori 31,28–29

Nekateri možje skoparijo s svojimi besedami pohvale. To je napačno varčevanje! Presenečeni bi bili, če bi odkrili, kako zelo žena hrepeni po pohvali – in kako se odziva nanjo. Če boste

hvalili svojo ženo, je to ena od vaših najboljših investicij, ki jih lahko naredite.

Če ima mož zvesto, predano ženo, ji tega, kar je vredna, ne more dati z nobenim denarjem. Kot pravi Salomon v istem poglavju: »Njena vrednost je daleč nad biseri« (Pregovori 31,10). Najmanj, kar lahko stori mož, je, da svoji ženi daruje besede iskrene hvale.

Končni izziv

Izkušenega služabnika Božje besede⁴ so nekoč o nekem človeku vprašali: »Ali je dober kristjan?« Božji mož je odgovoril: »Ne vem. Ne morem vam še povedati. Nisem še srečal njegove žene.« To je bil moder odgovor. Možev uspeh je videti v njegovi ženi.

Zakaj ne bi tega preizkusa napravili na sebi kot možu? Mogoče se morate manj osredotočati nase in bolj na svojo ženo. Sebi (in tudi njej) zastavite naslednji vprašanji, da boste lahko ovrednotili, kako dobri ste: Ali se čuti varno in izpolnjeno? Ali sem ponosen nanjo? Če sta odgovora »da«, potem ste uspešen mož. Če pa so v osebnosti vaše žene očitna področja, ki so nepopolna, če kaže napetost ali negotovost, morate preveriti, kakšni ste kot mož. Mogoče vam bo koristilo, da še enkrat preberete seznam svojih odgovornosti, ki jih imate kot mož. Če potem vidite, da ste bili nevestni, se spokorite pred Gospodom in ga prosite za milost, ki jo potrebujete, da boste bolje ravnali.

---

⁴ Ang. *Minister*. Izraz dobesedno pomeni »služabnik«, se uporablja v protestantskem prostoru za vsako cerkveno službo ali služenje, v katoliškem prostoru pa za služenje laikov in za tiste službe katoliških duhovnikov, ki ne izhajajo neposredno iz hierarhične strukture katoliške Cerkve. Op. prev.

4 VLOGA ŽENE

Glavna tema te knjige so sicer možje, toda vsak opis moževe vloge bi bil nepopoln, če ne bi vsaj malo spregovorili o vlogi žene. Zakon poteka gladko samo, če vsak od partnerjev deluje v skladu s svojo svetopisemsko vlogo. Zato pogledjmo, kaj Sveto pismo govori o ženi.

1. Je pomočnica

»Gospod Bog je rekel: 'Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč, ki mu bo primerna.'«

1. Mojzesova knjiga 2,18

To bi lahko prevedli tudi: »Naredil mu bom pomočnico, ki ga bo dopolnila,« kar nakazuje, da je mož brez žene nepopoln. Hebrejski izvirnik je težko preslikati v naš jezik, a osredotočimo se na glavno točko: Bog je dal ženo, da bi bila pomočnica.

Veliko žensk danes misli takole: »Če sem pomočnica, sem niže.« To je napaka. V telesu Kristusa ni nihče više ali niže od kogar koli drugega. Vsakemu od nas sta dana mesto in funkcija. Bog od nas zahteva zvestobo na določenem mestu in v vlogi, ki nam ju je določil.

V Janezovem evangeliju 14,16–17 Jezus govori, kako bo poskrbel za svoje učence, potem ko jih bo zapustil: »Prosil bom Očeta in dal vam bo drugega Pomočnika⁵ ... Duha resnice ...«.

---

⁵ *Druga Tolažnika* (gr. *parákletos*); beseda *parákletos* je vzeta iz pravnega jezika in pomeni zagovornika (advokata), pomočnika, branitelja ali pa pričo, posrednika, prijatelja. (Iz opombe Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma k Jn 14,16.)

Tako Jezus opiše Svetega Duha kot pomočnika, toda ali to pomeni, da je Sveti Duh manjvreden, nižji? Nikakor – On je Bog!

Enako tudi žena, ki izpolnjuje svojo od Boga dano vlogo pomočnice, zaradi tega nikakor ni manjvredna. Bogu se zahvaljujem, da sta bili obe ženi zame čudoviti pomočnici. Tega, kar sem dosegel, nikoli ne bi mogel brez Lydie, moje prve žene, in Ruth, moje druge žene.

2. Podreja se svojemu možu

Ta pojem je bil v zadnjih letih predmet polemike, toda apostol Pavel ga jasno izrazi v Pismu Efežanom 5,22:

»Žene naj bodo podrejene svojim možem kakor Gospodu.«

Velik del razprave je posledica dejstva, da so nekateri to vrstico osamili iz njenega svetopisemskega konteksta (npr. v Svetem pismu, ki ga imam pred seboj, so uredniki vrinili podnaslov, ki ločuje 21. in 22. vrstico). Ena vrstica pred navedeno se namreč obrača na vse kristjane: »Iz strahospoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu.« To je osnovna podrejenost v Kristusovem telesu, ki velja za vse kristjane. To bi moralo biti ločilno znamenje vseh kristjanov: krotka naravnost podrejenosti do naših sovernikov.

Znotraj tega konteksta vzajemnega podrejanja je ženi zagotovljen edinstven in poseben privilegij. S svojo naravnostjo do moža kaže naravnost Cerkev do Kristusa. V tem kontekstu podrejenost ni dolžnost, ki je naložena ženi, ampak poseben privilegij, ki ji je podeljen.

Tako Peter, ki je bil poročen, kakor tudi Pavel, ki je bil neporočen, sta začela svoj pouk o domačem redu z odgovornostjo žene, da se podredi svojemu možu. Za to obstaja praktičen razlog. Če žena ne izpolni svoje odgovornosti, je skoraj nemogoče,

da bi mož izpolnil svojo. Žena ima ključ, s katerim lahko odpre vrata za to, da njen mož izpolni svojo vlogo kot glava družine, ali pa, da mu jih zapre. Če se žena prostovoljno ne podredi možu kot glavi, je en sam način, kako lahko zavzame ta položaj: tako da sam uveljavi to pravico in gospoduje. Tega ne bi hotela nobena razumna žena!

Kaj če se žena odloči, da se ne bo podredila, njen mož pa se odloči, da ne bo zavzel svojega mesta kot glava? Takšna družina ostane duhovno nezavarovana. Je kakor ladja brez kapitana na vihnem morju. Prej ali slej bo doživela brodolom.

Nezavarovane družine so v naši sodobni kulturi poglavitni vzrok za družbeno nestabilnost in nered, ki ju izkušamo. Le ena resnično učinkovita rešitev obstaja: na novo vzpostaviti Božji red v naših družinah.

Moja prva žena je bila ob najini poroki precej starejša od mene. Bila je že izkušena misijonarka in je bila uspešna na težkem misijonskem polju. Bila je zelo izobražena in nadarjena govornica. Če bi mi hotela gospodovati, ji to ne bi delalo težav! Toda v čast ji je bilo, da je temu neizkušenemu mlademu možu dovolila, da je postal glava družine.

Pri nekaterih od stvari, ki sem jih storil, je morala trpeti pravo agonijo! Imejte pred očmi, da nisem imel bratov in sester in sem se nenadoma znašel na mestu glave družine, v kateri je bilo osem deklet. Zaradi tega smo vsi nekoliko trpeli!

Če bi se Lydia oklepala položaja voditeljice svoje misijonarske organizacije, bi preživel svoje življenje kot »Lydiin mož«. Toda hvala Bogu, Lydia mi je pustila, da sem stopil na svoje mesto.

3. Podpira

Bog je človeško telo ustvaril tako, da glava ne more stati sama. Če je moški glava družine, ga mora podpirati njegovo telo. In za to je najprej odgovorna žena.

Mi moški smo iz številnih vidikov slabotna bitja. Potrebujemo podporo! Lahko si nadenemo mačistično zunanost in se repenčimo, toda navznoter smo pogosto prave miši. Poduhovljena žena bo videla slabosti svojega moža, vendar se ne bo osredotočila nanje. Namesto tega ga bo modro in taktno podpirala, ko si bo prizadeval, da jih premaga.

4. Spodbuja

Nič ni bolj boleče kot žena, ki svojemu možu jemlje pogum. Predstavljajte si voditelja, ki je pravkar imel slab govor in se soočil z razočaranja polnim odzivom krščanske skupnosti. Če mu njegova žena na poti domov reče: »To je bil grozen govor!« pade še niže in se počuti kakor črv! Toda če reče: »To ni bil eden tvojih najboljših govorov, ampak jaz sem v njem uživala,« bo začel premišljevali: »Prav, mogoče je še upanje. Mogoče pa se mi bo le posrečilo.«

Povedal sem že, da je eno od imen Svetega Duha »Pomočnik«, a to besedo bi lahko prevedli tudi kot »bodrilec«, »opogumljevalec«. Ko žena opogumlja svojega moža, dopolnjuje vlogo Svetega Duha.

5. Zastopniško moli za svojega moža

Žene včasih padejo v past, da so tako dolgo zaskrbljene za svoje može, jih kritizirajo in kažejo njihove napake, da pozabijo moliti zanje. Toda žena, ki se na kolenih Bogu zahvaljuje za svojega moža, bo požela veliko dobrega.

Z Ruth sva bila nekoč povezana z dvema paroma, ki sta imela težek zakon. V obeh primerih so bile v moževem življenju

resne slabosti in problemi. Obe ženi sta se strinjali, da se bosta vsako jutro srečali in molili za svoja moža, kar sta zvesto delali več let. Danes sta oba moža uspešna, eden v krščanski službi, drugi v poslovnem svetu. Nikoli ne bi postala, kar sta, če ne bi njuni ženi zanju vztrajno, zvesto zastopniško molili.

Pravilna molitev prinese veliko boljše rezultate kot kritiziranje ali pritoževanje.

Moje priznanje Ruth

Medtem ko sem pisal to knjigo, je Bog poklical mojo ženo Ruth domov k sebi. Dvajset let sva uživala srečen, rodoviten in uspešen zakon. Za to je bilo več razlogov.

Najprej, oba sva bila predana kristjana. Za vsakogar od naju je bil glavni cilj v življenju služiti Gospodu Jezusu Kristusu in ga poveličevati.

Drugič, oba sva verjela, da je Božji načrt, da sva združena kot mož in žena.

Tretjič, oba sva bila prepričana, da je novozavezni vzorec zakona danes še vedno veljaven. Njegovim zahtevam se nisva nikoli poskušala izogniti, kot da so samo »kulturne« ali »za neki drugi čas«.

Četrto, Ruth ni bila niti malo sebična. Bila je sposobna, nardarjena ženska, ki bi mogla sama biti uspešna. Vendar je verjela, da ji je Bog dal nalogo, da mi na vsak možni način omogoči izpolniti službo, ki mi jo je dal Bog. Ni si goreče prizadevala za svoj uspeh, ampak za mojega.

Vendar moram dodati, da Ruth zaradi svoje predanosti meni in moji službi besede nikoli ni bila klečeplazna, in tudi prilizovala se ni. Če je mislila, da delam kaj narobe ali da sem v nevarnosti, da bi lahko naredil napako, mi je to vedno odkrito

povedala. Posebej je skrbela, da se oblačim na način, ki se ji je zdel primeren za službo, ki mi jo je dal Bog. Če se ji je zdelo, da sem neurejen ali neprimerno oblečen, je rekla: »Videti si kakor moški, ki nima žene.«

V dvajsetih letih najinega zakona se je moja služba osupljivo širila. Ko sva se poročila, sem bil potujoči svetopisemski učitelj, ki je objavil nekaj knjig in je imel dostop do zelo ozkega kroga ljudi v Kristusovem telesu. Ko je Bog poklical Ruth domov, je bila organizacija Derek Prince Ministries vplivna na svetovni ravni. Moja radijska služba poučevanja Svetega pisma, ki se je začela v letu, ko sva se z Ruth poročila, je bila prevedena v vsaj dvanajst jezikov, med drugim v ruščino, španščino, arabščino in v štiri kitajska narečja. Objavil sem vsaj še dvajset knjig, in del teh knjig je bil preveden v vsaj šestdeset tujih jezikov. Z Ruth sva vodila srečanja na vseh celinah, razen na Antarktiki. Skupaj sva šla štirikrat okrog sveta v službi oznanjevanja Besede. Uradi Derek Prince Ministries so zdaj ustanovljeni v vsaj tridesetih državah zunaj ZDA.

Vse to sem povedal – poleg tega, da na kratko izkažem Ruth priznanje – da bi poudaril neizpodbitno dejstvo: vse to se ne bi moglo nikoli uresničiti, če ne bi bil deležen Ruthine nesebične, zanesljive podpore, ki mi jo je naklanjala iz vsega srca.

Skoraj vsak dan sem rekel Ruth dvoje: »Ti si moj srček,« in »Mislim, da si čudovita!« Še vedno tako čutim.

Ko bodo v slavi podeljene nagrade, bo Ruth prejela svoj polni delež. Veselim se že, da bom tam in bom to videl!

V tem trenutku se morda sprašujete: »Če sta lahko Derek in Ruth uživala tak srečen, rodoviten zakon, zakaj se zdi, da je danes le malo zakonov tako uspešnih?«

Eden od razlogov je, da številnim parom ni uspelo vključiti v svoj zakon bistvene sestavine. To bo tema naslednjega poglavja.

5 MANJKAJOČA SESTAVINA

Dobro znani Božji služabnik in njegova žena sta z mano iskreno podelila nekatere od bojev, ki sta jih izkusila, ko sta si prizadevala, da bi njun zakon deloval. Med drugim je žena pripovedovala, da so nekega dne njune notranje napetosti v njuni spalnici eksplodirale v jezen prepir.

Mož je poudarjal, kot možje pogosto počnejo, svetopisemsko zapoved ženam, naj bodo podrejene svojim možem. Žena je poudarjala, kot žene pogosto počnejo, da ne vidijo razloga, zakaj bi morala biti podrejena njemu. »Navsezadnje,« mu je rekla, »nimaš dobre preteklosti. Sprejel si nekaj precej neumnih odločitev!«

V tistem trenutku sta se oba zavedla, da ne ravnata kot kristjana. Spontano sta pokleknila vsak na svojo stran postelje in molila. »Ko sva to storila,« se je spominjala žena, »je bilo, kakor če bi hladen veter zapihal skozi najino spalnico. Nekako se je v misli obeh zakoncev vtisnil stavek iz Pisma Efežanom 5,21: »Iz strahospoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu.« Hkrati sva prepoznala, da v najinem odnosu nekaj manjka: Božji strah. Obnašala sva se, kot da je najin odnos samo na človeški ravni. Iz njega sva izključila Boga.«

Ko sta to videla, sta se spokorila za svoje napake in prosila odpuščanja Boga in drug drugega. To je bil začetek novega odnosa med njima – odnosa, v katerem sta oba sprejela vlogo, ki jo je Bog dodelil vsakemu od njiju.

Ta dogodek, ki ga je žena tako živo opisala, mi je večkrat prišel na misel. Postopno mi je razkril diagnozo, ki razlaga, zakaj se tako številnim zakonom med kristjani nikoli ne posreči

doseči standardov, ki so jasno opredeljeni v Novi zavezi. Izpuščajo bistveno sestavino: strahospoštovanje do Boga.

Tako Lydia kot Ruth sta bili odlični kuharici – za kar sem hvaležen Bogu – in obe sta zbirali recepte. Tako sem ugotovil, da pri pripravi kakšne pite ali kolača pogosto obstaja ena bistvena sestavina, od katere je odvisen okus celotnega izdelka. Čeprav imamo morda vse druge sestavine in so v pravilnih sorazmerjih, brez te ene ključne sestavine pita ali kolač nikoli ni ma čisto pravega okusa. Denimo, vem za dve različici božičnega kolača: ameriška in angleška. V angleški različici je bistvena in značilna sestavina marcipan, sladka mandljeva masa, medtem ko ameriški božični kolač navadno delajo brez marcipana. Ker prihajam iz Anglije, zame kolač brez marcipana ni božični kolač – zaradi marcipana je vse drugače.

Kako se to nanaša na krščanski zakon? »Marcipan« je strahospoštovanje do Boga, Božji strah. Brez te značilne sestavine je zakon na isti ravni kakor med neverujočimi. Nikoli ne more postati, kar si je zamislil Bog. Manjkal mu bo ta poseben okus, ki bi ga moral razlikovati od zakona med neverniki.

Spoštovanje, čast in strahospoštovanje

Žal ima mnogo kristjanov danes napačno predstavo o tem, kaj hoče Sveto pismo izraziti s strahospoštovanjem do Gospoda. Zavračajo ga kot nekaj staromodnega, kar pripada samo Stari zavezi in za kar ni prostora v novozaveznem krščanstvu. Nič ne bi moglo biti dlje od resnice! Strahospoštovanje do Gospoda ima v značajskih zahtevah Nove zaveze večji pomen kot v Stari zavezi.

Zato se moramo vprašati: Kaj hoče izraziti Sveto pismo z izrazom »strahospoštovanje do Gospoda«? Pokriva tri z njim

povezane besede: spoštovanje, čast in strahospoštovanje. Bati se Boga ne pomeni klečeplazne, hlapčevske naravnosti. Je pravilen odziv ustvarjenega bitja na vseмогоčnost, veličastvo, slavo in svetost Stvarnika.

V Psalmu 19,10 David pravi: »Gospodov strah je čist, ostaja na veke.« Gospodov strah ne bo nikoli postal staromodni. Je absolutno čist in absolutno očiščujoč – nekaj, kar Bog vedno išče v svojih ljudeh.

V Izaiju 11,2 je prerok napovedal sedmero maziljenje Svetega Duha, ki bo zaznamovalo Jezusa kot obljubljenega Mesija, Maziljenca. Sedem različnih vidikov maziljenja je: Duh Gospodov (Duh, ki govori v prvi osebi kot Bog), Duh modrosti, Duh razumnosti, Duh svetovanja, Duh moči, Duh spoznanja, in končno (kot krona seznama), Duh strahu Gospodovega.

Morda smo privzeli, da v Jezusu, Božjem ljubljenu Sinu, ni bilo prostora za strah. In vendar Izaija 11,2 razodeva Gospodov strah kot končni pečat, ki zaznamuje Jezusa kot resničnega Mesija in Božjega Sina. Če je bil torej Jezus zaznamovan z Gospodovim strahom, kako lahko mi kot njegovi učenci mislimo, da za tak strah v nas ni prostora?

Spoznati moramo ceno svojega odrešenja

Kristjani včasih sprejmejo naravnost, da zato, ker nas je Bog v svoji ljubezni sprejel in nas naredil za svoje otroke, ne potrebujemo Gospodovega strahu. V resnici je ravno nasprotno. Že samo dejstvo, da nas je Bog odkupil za neskončno ceno predragocene krvi njegovega Sina, bi nas moralo navdihovati s strahospoštovanja polnim občutkom naše odgovornosti, da s svojim življenjem dajemo Bogu slavo, ki mu pripada.

Prvo Petrovo pismo 1,17–19 pravi, da bi morala cena, ki je bila plačana za naše odrešenje, v nas navdihovati sveti strah

pred tem, da zgrešimo cilj in naše življenje ne bi prineslo slave Bogu:

»Če kličete za Očeta tistega, ki vsakogar sodi nepristransko, le po njegovem dejanju, preživite v spoštljivem strahu [Gospodovem strahu] čas svojega bivanja v tujini [tukaj na zemlji]. Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta.«

Apostol Peter nam še zdaleč ne daje misliti, da naše odrešenje v nas ne zahteva Gospodovega strahu, ampak poudarja, da je ta strah naš edini ustrezeni odziv!

Ko si skušam predstavljati vpliv, ki bi ga moral imeti Gospodov strah v mojem življenju, si predstavljam sebe, kako stojim na vrhu strme, divje pečine, ki se vzpenja nad kamnito dolino več sto metrov pod mano. Zaščitna ograja me varuje pred tem, da bi se podal preveč blizu robu. To ograjo si predstavljam kot svetopisemska svarila in zahteve Svetega pisma po svetem življenju. Potem se vprašam: »Kaj če bi bil preveč domišljav, splezal čez zaščitno ograjo in se postavil na sam rob pečine? Po tem bi me en sam korak strmoglavil v končno, nepopravljivo katastrofo!«

Ko premišlujem o tem, se mišice mojega trebuha nehote napnejo in zmrazi me. Spomnim se tudi svarilnih besed, ki so bile napisane judovskim kristjanom: »Strašno je pasti v roke živega Boga« (Pismo Hebrejcem 10,31).

To strahospoštovanje bi moralo voditi ne samo našo naravnost do Boga, ampak tudi do njegove Besede, Svetega pisma. V Izaiju 66,2 Gospod pravi: »Gledam pa na tistega, ki je ponižen, ki je potrta v duhu in se trese pred mojo besedo.«

Zakaj bi morali trepetati pred Božjo besedo? Ker je to pot, po kateri prideta v naše življenje tako Bog Oče kakor tudi Bog Sin. V Janezovem evangeliju 14,23 Jezus pravi: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova [namreč Oče in Sin] k njemu in prebivala pri njem.«

Naša naravnost do Svetega pisma razodeva, kako resnično ljubimo Jezusa, in Bogu odpira pot, da lahko v polnosti pride v naše življenje. Ko beremo ali poslušamo Sveto pismo, bi morala biti naša naravnost enaka, kot če bi Bog Oče in Bog Sin osebno stala pred nami.

Ključ do veselja in rodovitnosti

Ta naravnost strahospoštovanja do Boga in njegove Besede je – v nasprotju s tem, kar bi mogli pričakovati – ključ za to, da izkusimo veselje, ki ga more dati samo Bog. V Psalmu 2,11 nas psalmist spodbuja: »Služite Gospodu v strahu, radujte se v trepetu.«

Tukaj je prikazano lepo ravnovesje. Veselimo se v Božji milosti in hkrati trepetamo ob Njegovi veličastnosti.

To ravnovesje med strahom in spodbujanjem se je ponovilo v novozavezni Cerkvi. Apostolska dela 9,31 pravijo o Cerkvi v po vsej Judeji, Galileji in Samariji, da »se je izgrajevala, napredovala v strahu Gospodovem in rastla v tolažbi Svetega Duha.« Naravnemu umu se to zdi čudna kombinacija – Gospodov strah in tolažba Svetega Duha. Kako gresta strah in tolažba skupaj? In vendar je bila ta kombinacija ključna za živahno aktivnost in eksplozivno rast novozavezne Cerkve.

Verjetno se sprašujete, kaj ima to o Gospodovem strahu opraviti z odnosom med možem in ženo. Odgovoril bom z eno samo besedo: Vse! Iz lastne izkušnje krščanskega doma in iz

izkušenj svetovanja številnim kristjanom, ki so imeli težave v svojem zakonu, sem prišel do preprostega sklepa. Če ni Gospodovega strahu tako v možu kot v ženi, ne more krščanski zakon nikoli postati, kar Bog hoče, da je.

To je vsebina, od katere je odvisen okus celotnega kolača. Mož in žena lahko oba govorita samo prave stvari, sprejemata same prave odločitve in celo hodita na najboljša svetovanja, toda brez Gospodovega strahu, ki deluje kot dejavna moč tako v življenju moža kot tudi v življenju žene, ne bo njun zakon nikoli postal, kar Bog hoče, da je.

Za takšno naravnost v možu in ženi obstaja en sam trden temelj: navsezadnje je vse odvisno od našega osebnega odnosa z Gospodom Jezusom. Jezus nas milostno vabi v intimen odnos s sabo, vendar nikoli na račun našega zavedanja, da je On razodetje Boga Očeta – osebno, veličastno, strahospoštovanje navdihujoče razodetje. On je naš Odrešenik, vendar je tudi naš Sodnik, kateremu bomo nekega dne morali polagati račun. V Novi zavezi to živo osvetljuje pripoved dveh njegovih najbližjih učencev, Janeza in Pavla.

Pri zadnji večerji je bil Janez tako blizu Jezusu, da se je lahko naslonil na njegove prsi in šepetal v njegovo uho. Toda pozneje, ko se je Janez v videnju nenadoma soočil s slavnim, v nebesa povzdignjenim Kristusom od Boga, je rekel: »Zgrudil sem se k njegovim nogam kakor mrtev« (Razodetje 1,17).

Tudi Pavel je užival stalen odnos intimnega druženja z Gospodom. In vendar ni nikoli izgubil spred oči, da bo nekega dne tako kot vsak drug kristjan moral o svojem življenju odgovarjati Kristusu, ki bo sedel na svojem sodnem stolu. V tem smislu je apostol zapisal:

»Vsi se bomo namreč morali pojaviti pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v

zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo. Ker torej vemo, kaj je strah Gospodov, skušamo ljudi prepričevati.»

2. pismo Korinčanom 5,10–11

To, da se je Pavel zavedal strahospoštovanje zbujačnega veličastva Kristusa, je njegovemu sporočilu dalo prepričevalno moč.

Ko mož uravna svoj odnos do žene na podlagi vse prežemajočega Gospodovega strahu in ko se njegova žena odzove v istem duhu, bo njun zakon izpolnil Božji načrt, kot je razodet v Svetem pismu. Vsak od njiju bo imel pred očmi izjemno odgovornost, ki jima je zaupana. Mož bo s svojim vedenjem do žene hotel odsevati naravnost Kristusa do njegove neveste, Cerkve. Žena pa si bo prizadevala, da se bo možu odzivala, kakor se Cerkev odziva Kristusu, ženinu. Seveda bo na obeh straneh prišlo do napak in zgrešenih korakov. Toda ti bodo pokriti, ko se bo vsak od njiju spokoril in drugega prosil za odpuščanje.

Gospodov strah bo kot hladna sapica ob koncu vročega in prašnega dne ukrotil in razpršil različne frustracije in nesoglasja, ki se jim v nobenem zakonu ni mogoče izogniti. Oba, mož in žena bosta našla izpolnjenje v svoji vlogi, ki sta jo dobila od Boga, in se bosta združila v harmoniji (ubranosti, skladnosti, usklajenosti), ki jo je imel v mislih Bog, ko je rekel: »Dva bosta eno meso.«

6 DUHOVNA OBLAST UBRANEGA ZAKONA

Mož in njegova žena, ki skupaj živita v resnični ubranosti – to je eden od najslajših blagoslovov, ki jih lahko Bog da na tej strani nebes. In vendar je to še več: vrata v duhovno avtoriteto. To doseže relativno malo kristjanov.

Videli smo že namen, ki ga je imel Bog, ko je Adamu ustvaril ženo. Zdaj bomo šli nazaj in pogledali Božji izvirni namen, ko je ustvaril človeka:

»Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: 'Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!'«

1. Mojzesova knjiga 1,27–28

Bog oblasti nad zemljo ni dal samo Adamu. Govoril je obema, Adamu in Evi. Njegov namen je bil, da bi mož in žena v Njegovem imenu skupaj vladala zemlji.

Rad bi vam povedal, da je ena od najmočnejših prvin v duhovnem bojevanju in v udejanjanju oblasti poročen par, ki živi v ubranosti in edinosti. To je še vedno Božji način, kako vladata. Ne samo mož, ne samo žena, ampak mož in žena, združena v zakonu v skladu z Božjim načrtom, imata privilegij, da udejanjata vladavino v imenu Boga.

Življenjski pomen tega razumemo, ko se zavemo, da smo kot kristjani ujeti v boj na življenje in smrt z nevidnimi zlimi silami, ki nas skušajo uničiti. Apostol Pavel opisuje ta spopad:

»Naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.«

Pismo Efežanom 6,12

Kasneje, v Pismu Efežanom 6,18 Pavel pojasni, da naše duhovno bojevanje poteka na področju molitve: »Ob vsaki priložnosti molite v duhu z vsakršnimi molitvami in prošnjami.« Na tem področju lahko postaneta zakonca nepremagljiv, če izpolnita en bistveni pogoj.

Molitev strinjanja

V Matejevem evangeliju 18,18–20 Jezus razlaga, kako lahko kot kristjani postanemo v svojem molitvenem življenju nepremagljivi:

»Resnično, povem vam: Kar koli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih, in kar koli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih.« Resnično, povem vam tudi: Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih. Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.«

Najmanjše število za strinjanje v takšni molitvi je dva ali trije. S to osnovno najmanjšo mero bo vse, kar koli zavežemo ali razvežemo na zemlji, zavezano ali razvezano v nebesih. Pomen grškega glagola je: »bo moralo biti zvezano« ali »bo moralo biti razvezano«. Tako bi mogli reči, da kar koli zavežemo ali razvežemo na zemlji, »bo moralo biti zavezano ali razvezano v nebesih«.

To je navdušujoče, ker pomeni, da kar koli rečemo na zemlji, določa, kaj se zgodi v nebesih! Morda mislimo, da čakamo

Boga, da nekaj stori, kar je pogosto tudi res, toda so časi, ko Bog čaka, da se mi premaknemo. V tem smislu je pobuda na naši strani, na zemlji. Če izpolnimo pogoje, potem je vse, kar koli razglasimo na zemlji, enako učinkovito kakor odlok, razglašen v nebesih. Če na zemlji o nečem rečemo, da »je zavezano«, potem je to v tistem trenutku zavezano v nebesih. In če na zemlji rečemo: »Razvezano je,« potem je prav v tistem trenutku razvezano v nebesih.

Predpostavljajmo, denimo, da krščanski par verjame, da ju Bog kliče, naj mu služita v deželi, ki je zaprta za evangelij in za vse oblike krščanskega oznanjevanja. Vse njune prošnje za vižo so zavrnjene in nikjer ne piše, da lahko spet zaprosita pozneje.

Potem ju Sveti Duh usmeri v razodetje Jezusa, »ki ima Davidov ključ: če odpre, ne bo nihče zaprl, če pa zapre, ne bo nihče odprl« (Razodetje 3,7). Posvetita se skupni molitvi v strinjanju, da »zvežeta« duhovne sile, ki nasprotujejo vsakršnemu krščanskemu pričevanju v deželi, kamor sta poklicana, in da »razvežeta« vize, ki jih potrebujeta.

V naslednjih mesecih gre vsak skozi proces umiranja sebi. Mož zavrne privlačno napredovanje v službi, ker zahteva obveznosti, zaradi katerih ne bi mogel potovati iz Združenih držav Amerike. Žena se strinja, da se preselita v manjšo in manj udobno hišo, da prihranita denar za strošek selitve v deželo, v katero se čutita poklicana. Po dolgih mesecih se zdi, da je vsako upanje, da bi se odzvala na Božji klic, izgubljeno, toda kakor Abraham, ki je »na osnovi upanja proti upanju veroval« (Pismo Rimljanom 4,18), še naprej molita.

Potem mož nenadoma dobi službeno ponudbo, da prevzame vodstvo nekega podjetja prav v državi, kamor ju je Bog poklical! Vrata, ki so mu bila zaprta kot krščanskemu služabniku

Božje besede, se zdaj na široko odprejo zanj kot predstavnika podjetja, ki lahko okrepi gospodarstvo države, v katero sta poklicana.

Čeprav je ta zgodba sestavljena iz izkušenj več kot enega krščanskega para, osvetljuje učinkovitost molitve v strinjanju. Toda seveda moramo najprej izpolniti pogoje.

Najprej, osredotočeni moramo biti na samega Jezusa. V Matejevem evangeliju 18,20 grško besedilo dobesedno pravi: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v moje ime ...« Osredotočeni moramo biti na samega Jezusa. Temelj naše edinosti mora biti oseba in delo samega Jezusa, ne samo nauk ali organizirana veja krščanstva, ki ji pripadamo.

Grška beseda za strinjanje je v Matejevem evangeliju 18,19 *symphoneo*, iz katere dobimo besedo simfonija. Jezus ne govori o strinjanju v nauku ali o intelektualnem strinjanju. V mislih ima nekaj, kar je hkrati globlje in višje: duhovno ubranost. Ta zahteva dva ali več ljudi, ki so tako združeni v duhu, da lahko mislijo in govorijo in molijo kot en sam človek.

Kot smo videli, so obljube, ki jih Jezus daje dvema ali več ljudem, ki lahko dosežejo takšno ubranost, presenetljive: »Kar koli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih. ... Če se na zemlji dva uskladita glede česar koli, kar prosita, bo to storil zanju moj nebeški Oče.« To so zares osupljive obljube in pomenijo, da kar rečemo na zemlji, določi, kaj se dogaja v nebesih.

Morda boste vprašali: »Kako je to mogoče?« Naj vam povem, kako to sam razumem. Edina oseba, ki lahko pripelje dva človeka skupaj v popolno ubranost, je Sveti Duh, in on lahko to stori samo za tiste, ki so mu popolnoma predani. Dejstvo, da dva lahko dosežeta takšno ubranost, torej kaže, da sta popolnoma predana Svetemu Duhu. To pomeni, da ne molita samo v

harmoniji drug z drugim, ampak tudi v harmoniji z Bogom. Na tej podlagi se Bog obveže, da bo slišal in uslišal njune molitve.

Resnične ubranosti ni lahko doseči. Veste, kako neprijetno je poslušati dva pevca, ki sta skoraj – ampak ne popolnoma – usklajena med seboj. Zvok, ki ga ustvarjata, moti uho. Kako je s poročenimi pari, ki so med molitvijo skoraj v ubranosti – a ne popolnoma? Kako takšna molitev zveni v Božjih ušesih? Bog potrpežljivo prenaša takšne molitve, vendar se ne obvezuje, da bo odgovoril nanje.

Ključ za duhovno avtoriteto v molitvi je ubranost med tistimi, ki molijo. Lahko molita več kakor dve osebi ali pa skupaj molita dva vernika, ki nista poročena. Vendar pa je izziv skupne molitve v ubranosti izziv, ki na edinstven način zadeva prav krščanske zakonce.

Ko sva bila z Ruth pod hudim pritiskom, nama je drag izkušen brat, zrel Božji služabnik, rekel: »Prepričan sem, da je ključ za uspeh vajinega služenja vajina medsebojna ubranost. Ne pustita, da bi vama jo kar koli skvarilo!«

Nikoli ni lahko doseči takšne ubranosti. Treba je plačati ceno. Ubranost lahko pride samo k tistim, ki so pripravljeni odložiti svoje življenje in ga darovati za Gospoda in drug za drugega.

Stara mesena narava ne more nikoli doseči resnične ubranosti, niti znotraj enega človeka. Eno samo zdravilo obstaja: staro naravo je treba usmrtiti. Toda hvala Bogu, smrt se je zgodila pred skoraj dva tisoč leti, ko je Jezus umrl na križu! »Naš stari človek je bil križan z njim vred,« je Pavel zapisal v Pismu Rimljanom 6,6. »Tako,« je dalje pisal v vrstici 11, moramo tudi mi »biti mrtvi za greh, a živeti za Boga, v Kristusu Jezusu.«

Odločitev je vaša

Potreba po smrti mesene narave vsakogar od nas sooči z osebno odločitvijo: »Ali sem pripravljen umreti samemu sebi? Ali sem pripravljen priti na kraj, kjer lahko resnično obrnem nase Pavlove besede iz Pisma Galačanom 2,20?«

»Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.«

Če razumemo križ na ta način, postane vrata, ki omogočijo življenje resnične ubranosti med možem in ženo. Navsezadnje ne bo Kristus, ki živi v možu, nikoli neusklajen s Kristusom, ki živi v ženi.

Poleg tega križ odpira pot v svet duhovne avtoritete v molitvi, ki bi se sicer zdel popolnoma nemogoč: »Če se dva od vas na zemlji strinjata [uskladita, dosežeta ubranost] glede česar koli, kar prosita, bo to zanj storil moj Oče v nebesih.« Bog ne bo zavrnil molitve, ki jo dva molita iz resnične ubranosti.

Vendar pa obstajajo samo ena vrata v takšno ubranost, v zakonu ali v katerem koli drugem osebni odnosu. To je križ!

TRETJI DEL:

OČETJE

7 NAJVIŠJE RAZODETJE BOGA

Dejstvo nad vsemi drugimi dejstvi je, da je Bog ustvaril svet kot Oče. Svoj očetovski odtis je pustil na vseh vidikih stvarstva.

Apostol Pavel je zapisal:

»Svoja kolena upogibam pred Očetom, po katerem se imenuje vsakršno očetovstvo v nebesih in na zemlji.«

Pismo Efežanom 3,14–15

Beseda, ki je tukaj prevedena kot »očetovstvo«, je *patria*, kar izhaja iz samostalnika *patér*, grške besede za oče.

Kakšno pomembno dejstvo! Vse očetovstvo na svetu se ni začelo na zemlji oz. v času človeške zgodovine. Začelo se je v nebesih in izhaja iz Božjega očetovstva.

Večni Bog je Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kot tak je opisan v mnogih odlomkih Svetega pisma. Intimen, osebni odnos med Očetom in njegovim Sinom je obstajal, še preden se je stvarjenje sploh začelo:

»V začetku [pred vsakršnim časom] je bila Beseda [Jezus] in Beseda je bila pri Bogu.«

Janez 1,1

To dejstvo razodeva nekaj edinstvenega in posebnega o naravi Boga. V Njem ni samo očetovstvo, ampak tudi odnos.

Prvo Janezovo pismo 4,16 razodeva še eno dejstvo o večni Božji naravi: »Bog je ljubezen.« Če to povežemo z dejstvom Božjega očetovstva, pridemo do najbolj čudovitega sklepa: Bog kot Oče je ustvaril svet v ljubezni. Svet, ki ga je ustvaril, je na nepreštavno množico načinov izraz in mojstrovina njegove očetovske ljubezni.

Vse stvarstvo se odziva Očetu

Vse, kar je Bog ustvaril, se na svoj lasten način odziva njegovi ljubezni. Nebesna telesa se gibljejo v usklajenosti s svojim Stvarnikom: »Naredil je luno za letne čase, sonce pozna svoj zahod« (Psalm 104,19). Zvezde se odzivajo na svoja imena, ko jih Bog kliče: »On, ki zvezdam določa število, vsem daje imena« (Psalm 147,4). Mar ni navdušujoče pomisliti, da pozna Bog vsako od milijard zvezd v vesolju po imenu?

Ne glede na to, kako zelo razburkane se včasih zdijo naravne prvine, vedno so poslušne svojemu Stvarniku: »Ogenj in toča, sneg in megla, viharji veter izpolnjujejo njegovo besedo« (Psalm 148,8).

Isto drži o živalskem svetu: »Mladi levi rjovejo za plenom, da od Boga zahtevajo svojo hrano« (Psalm 104,21). In psalmist opisuje: »To morje, veliko in širokih rok, tam so plazilci brez števila, majhne in velike živali ... Vsa ta bitja čakajo nate, da jim daš hrano ob pravem času« (Psalm 104,25.27).

O pticah Jezus pravi: »Vaš nebeški Oče jih hrani« (Matej 6, 26). V Matejevem evangeliju 10,29 pravi: »Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta.« In v Lukovem evangeliju 12,6 Jezus pravi: »Ali ne prodajajo pet vrabcev za dva novčiča? In vendar Bog ni pozabil na nobenega od njih.«

Dva vrabca torej prodajo za en bakreni kovanec, pet vrabcev pa prodajo za dva bakrena kovanca. Z drugimi besedami, če kupiš štiri vrabce, dobiš petega zastonj. In vendar je Bogu mar tudi za tega petega vrabca.

Med stvarmi, ki jih je Bog ustvaril, ni niti ene, za katero ne bi intimno skrbel. Njegova očetovska ljubezen dosega vsako ustvarjeno bitje v vesolju, vse, kar je ustvaril.

Dwight Moody, evangelizator iz devetnajstega stoletja, je takole opisal, kako je videl svet, potem ko je Kristusa sprejel za svojega Odrešenika:

»Spominjam se jutra, ko sem prišel iz svoje sobe, potem ko sem prvič verjel Kristusu. Mislil sem, da je staro sonce sijalo precej svetleje kot kdaj koli prej – mislil sem, da se mi smehlja. Ko sem stopal skozi park Boston Common in slišal, kako pojejo ptički v krošnjah dreves, sem mislil, da vsi pojejo pesem meni. Veste, kar zaljubil sem se v ptičke. Prej mi ni bilo nikdar mar zanje. Zdelo se mi je, da sem s celotnim stvarstvom v ljubezenskem odnosu.«

Veliki Stvarnik je postal Moodyjev oče in je dal svojemu novorojenemu sinu utrinek tega, kako On gleda na svet, katerega je ustvaril. Vse stvarstvo, kot je rekel Moody, je bilo potopljeno v neskončno ljubezen njegovega Stvarnika.

Samo dve vrsti Božjih ustvarjenih bitij sta odtujena Božji ljubezni in se nanjo ne odzivata: Satan s svojimi uporniškimi angeli; in grešno človeštvo. Satan in njegovi angeli so se uprli tako, da sprava nikakor ni več mogoča. Toda da bi s seboj spravil padlo človeštvo, je Bog poslal Jezusa.

Kako je Jezus razodel Očeta

Oče je poslal Jezusa, da bi izpolnil dve nalogi: prvo, negativno, in drugo, pozitivno. Negativni cilj je bil, da plača kazen za naše grehe, da bi nam Bog mogel odpustiti in bi bili z njim spravljani. Pozitivni cilj pa je bil razodeti Boga kot našega Očeta, da bi mi postali člani njegove družine.

V mnogih obdobjih Cerkve je bil velik poudarek namenjen prvemu, »negativnemu« namenu Jezusovega prihoda: namreč, da zadosti za naše grehe in nas spravi z Bogom. Prav je, da se

ta namen poudarja. To je bistven, prvi korak. Toda ta poudarek ne bi smel nikoli iti na račun drugega namena: da razodene Boga kot Očeta in nas naredi za člane njegove družine.

V 17. poglavju Janezovega evangelija beremo, kako je Jezus za svoje učence molil molitev, ki so jo kasneje poimenovali njegova velikodušniška molitev. To je bila njegova zadnja osebna komunikacija z njimi pred njegovo aretacijo, obsodbo in križanjem. Tako na začetku kot tudi na koncu molitve je Jezus govoril o tem, kako je svojim učencem razodel Božje ime:

»Razodel sem tvoje ime ljudem, katere si mi dal od sveta ...«

Janez 17,6

»In razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih.«

Janez 17,26

Katero ime Boga je Jezus razodel svojim učencem? To ni bilo sveto ime »Jahvé«. Judovsko ljudstvo je to ime takrat poznalo že štirinajst stoletij. Šlo je za novo ime – ime, na katerega je Stara zaveza večkrat namignila, vendar ga ni nikoli odkrito razodela. To ime je bilo *Oče*. Jezus je v tej molitvi šestkrat opisal Boga kot Očeta in rekel: *»Razodel sem tvoje ime ...«*

Websterjev slovar opredeli besedo »razodeti« takole: »Narediti nekaj očitno ali prepričljivo, tako da pokažemo ali razkrijemo.« Jezus svojim učencem ni ponudil samo teološke opredelitve Boga. Boga je razodel kot Očeta s tem, kako je živel svoje življenje pred njimi – življenje neprekinjenega odnosa z Bogom in popolne odvisnosti od njega. Nikoli prej niso videli nikogar, ki bi živel takšno življenje.

V Janezovem evangeliju 14,6 je Jezus govoril, zakaj je prišel na svet, in je dodal: »Jaz sem pot, resnica in življenje ...« Te besede spodbudijo vprašanje: Če je Jezus pot, kam ta pot vodi?

Pot ni nikoli popolna sama po sebi. Predpostavlja cilj. Kaj je torej cilj? Sklepne besede vrstice nam pravijo: »Nihče ne pride k Očetu, razen po meni.«

Veliko govorimo o Gospodu Jezusu Kristusu kot našem odrešeniku, našem zastopniku, našem sredniku itd. Vse to je čudovito, vendar ne doseže Jezusovega končnega namena: *da nas pripelje k Očetu.*

Iz tega vidika obstaja pomembna razlika med razodetjem, ki ga je dal Bog po prerokih Stare zaveze, in razodetjem, ki ga je dal po Jezusu v Novi zavezi. V Pismu Hebrejcem 1,1–2 pisec pravi:

»Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetu po prerokih, v teh dneh poslednjega časa pa nam je spregovoril po Sinu ...«

Zadnje besede bi bolj dobesedno prevedli tako, da nam je Bog »v teh dneh poslednjega časa spregovoril v Sinu«. Poudarek pisca kaže, da Bog z Jezusovim javnim delovanjem ni samo dodajal k sporočilu starozaveznih prerokov. Še več, pisec nam razkriva, da je bil Jezus *drugačen glasnik*. Ni bil samo prerok. Bil je tudi Sin. Zato je prinesel razodetje, ki ni bilo podano nikoli prej, razodetje, ki ga je lahko prinesel samo Sin: razodetje Očeta.

Tudi sam Jezus je poudaril, da je on edina oseba, ki more razodeti Boga kot Očeta:

»Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne pozna Sina, razen Očeta, in nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.«

Matej 11,27

Zakaj je dobro poznati Očeta

Ko pridemo v polnost razodetja Boga kot Očeta, prinese to pet koristnih stvari, ki večini ljudi in tudi številnim kristjanom močno manjkajo.

1. Identiteta

Sodobni človek ima resničen problem s svojo identiteto. Pomenljivo je, da je bila v 70. letih 20. stoletja ena od najbolj uspešnih knjig in televizijskih nadaljevank v Združenih državah Amerike »Korenine«, zgodba o Afroameričanu, ki je iskal kraj, od koder je prišel.

Tako Sveto pismo kot psihologija se strinjata, da človek ne more v polnosti odgovoriti na vprašanje: »Kdo sem jaz?« če ne ve, kdo je njegov oče. Ker so se odnosi med očeti in otroki v zadnjih dveh generacijah tako zelo skrhal, trpi naša moderna družba krizo identitete. Množice niso ukoreninjene. Nobenega občutka pripadnosti nimajo.

Krščanski odgovor na to identitetno krizo je, da pripelje moške in ženske v neposreden, osebni odnos z Bogom Očetom po njegovem Sinu Jezusu Kristusu. Ljudje, ki resnično poznajo Boga kot Očeta, nimajo več nikakršnih težav z identiteto. Vedo, kdo so: Božji otroci. Njihov Oče je ustvaril vesolje, njihov Oče jih ljubi in njihov Oče skrbi zanje. Pripadajo najboljši družini na svetu!

2. Lastna vrednost

Ne morem prešteti, s koliko ljudmi sem govoril, katerih velik problem je bil, da sami sebe niso zadostno cenili. Imeli so pre-slabo podobo o sebi, zaradi česar so doživljali veliko duhovnih in čustvenih agonij. Ko svetujem takšnim kristjanom, je eden od odlomkov Svetega pisma, h katerim jih napotim, Prvo Jane-

zovo pismo 3,1: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo.«

Ko enkrat zares razumemo, da smo Božji otroci, da nas Bog intimno in osebno ljubi, da se zanima za nas, da ni za nas nikoli preveč zaseden in da si želi neposrednega in osebnega odnosa z nami, odkrijemo svojo vrednost. Videl sem to preobrazbo, do katere je prišlo v življenju številnih ljudi.

3. Zavest, da imamo dom v nebesih

Odkar sem bil odrešen, sem verjel, da če bom stalno zvest Bogu, bom ob smrti šel v nebesa. Vendar nisem o nebesih nikoli zares razmišljal kot o svojem domu. Potem sem leta 1996 prejel suveren obisk Boga, po katerem sem ga spoznal na neposreden in oseben način, kot svojega Očeta. Od takrat dalje je postalo zame naravno, da sem nebesa videl kot svoj dom.

Kmalu po tistem sem rekel Ruth: »Če mi hočeš takrat, ko bom umrl, postaviti nagrobni spomenik, lahko nanj preprosto napišeš dve besedi: Odšel domov.«

Začel sem misliti na ubogega reveža, ki je ležal zunaj vrat bogatega moža. Ko je umrl, »so ga angeli odnesli v Abrahamovo naročje« (Luka 16,22). Seveda bi bil en angel zadosti, da bi nesel shiranega človeka, toda Bog je poslal sprevod angelov! Revežu so namenili kraljevsko dobrodošlico v Abrahamovem naročju. Verjamem, da bi tako moralo biti z vsakim Božjim otrokom. Gospod ima pripravljeno spremstvo angelov, da vsakega od nas popelje v naš večni dom.

Nekoč sva z Ruth spoznala drago havajsko sestro (imenovali jo bomo Marija), ki je veliko let zvesto služila Gospodu. Svojim prijateljem je navadno govorila: »Nikoli nisem videla angela. Rada bi videla enega!« Ko je Marija umirala od raka, je njena cerkev poskrbela, da je bila poleg njene postelje vedno ena od

njenih sester v Kristusu. Nekega dne je Marijino obličje zažarelo v Božji slavi. Iztegnila je roke in rekla »Vidim jih – vidim angele!« Potem je odšla. Njen angelski spreved jo je odpeljal domov.

John Wesley je nekoč izvedel, da je sestra, ki jo je poznal, umrla. Odgovoril je: »Ali je odšla v slavi ali samo v miru?« Verujem, da ima Bog pripravljeno spremstvo angelov, da odpeljejo vsakega od njegovih otrok domov k njemu v slavo.

4. Popolna varnost

Kaj pojmuje kot začetek veselja? Veliki pok? Prav, če je tako, kdo ve, kakšen pok lahko sledi temu in nas vse uniči! Ali je ta »pok« samo neka neživa sila, ki neustavljivo deluje brez namena ali občutja? Ali pa je Oče?

V trenutku, ko dojamete dejstvo, da je za vsem življenjem Božje očetovstvo, boste postali drugačen človek.

Moj prijatelj se je nekoč pozno ponoči, na opustelih, vetrovnih ulicah velikega mesta počutil osamljeno in samotno. Ni bil čisto gotov, ali pozna pot nazaj tja, kjer je prenočeval. Ko je stal na vogalu ulice, je začel znova in znova ponavljati: »Oče ... Oče ... Oče ...« Ko je tako ponavljal, ga je spet napolnil občutek varnosti. Čeprav je bilo okrog njega hladno in pusto, je vedel, da je Božji otrok v veselju, ki ga je Bog ustvaril za svoje otroke. In varno je prišel nazaj do svojega prenočišča.

Predstavljajte si otroka, ki ga oče varno drži v rokah in ki stiska svoj obraz k očetovim ramenom. Povsod okrog je lahko zmeda in gorje. Lahko bi se zdelo, da svet razpada na kosce. Toda otrok je miren, prav nič ga ne skrbi, kaj se dogaja povsod okrog njega. Varen je v očetovem naročju.

Tudi nas varno drži v naročju naš Oče. Jezus nam je zagotovil, da je Oče večji od vsega, kar nas obdaja, in da nas nihče ni sposoben iztrgati iz njegove roke.

Jezus je svojim učencem tudi zagotovil: »Ne boj se, mala čreda, kajti vaš Oče je sklenil, da vam da kraljestvo« (Luka 12, 32). Morda smo le majhna čreda, ki jo obdajajo vsakovrstne zveri. Toda če se je naš Oče obvezal, da nam bo dal Kraljestvo, nam ga nobena sila v vesolju ne more odtegniti!

5. Motivacija za služenje

Apostol Pavel v Pismu Filipljanom 2,3 svari nas kot Gospodove služabnike: »Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavožepja ...«. Mnogo let sem opazal, da je eden od vztrajno se ponavljajočih, splošno razširjenih problemov v Cerkvi osebna ambicija ljudi v službi Božje besede, ki se kaže v tekmovanju z drugimi Božjimi služabniki. Naj dodam, da sem to najprej in predvsem opazal v svojem življenju.

Pogosto delamo napako, da enačimo *varnost* z *uspehom*. Če zgradim največjo cerkev ali organiziram največje srečanje ali če imam največ imen na svojem seznamu z naslovniki, se bom počutil varnega. To je iluzija. Dejstvo je, da čim bolj si prizadevamo za osebni uspeh, tem manj varni se počutimo. Stalno nam grozi možnost, da bi mogel kdo drug zgraditi večjo organizacijo ali zbrati večje srečanje ali da bi mogel imeti na svojem seznamu več naslovnikov.

Sam sem svoj popolni zgled našel v Jezusu, ki je rekel: »On, ki me je poslal, je z menoj. Ni me pustil samega, *kajti jaz vedno delam to, kar je všeč njemu*« (Janez 8,29; poudarek dodan).

Čedalje manj me motivira osebna ambicija. Odkril sem slajšo in bolj čisto motivacijo: *da preprosto ugajam svojemu Očetu*. Samega sebe treniram, da k vsaki situaciji in odločitvi pristopim z enim samim preprostim vprašanjem: *Kako naj bom všeč svojemu Očetu?* V časih razočaranja ali dozdevnega neuspeha skušam svojo pozornost preusmeriti od poskusov, da bi razrešil problem, k temu, da ohranim naravnost, ki je všeč Gospodu.

Kot Kristusovi služabniki ne bomo izkušali nobene tekmovalnosti med seboj, če nas bo spodbujala ta preprosta želja, da bi bili vseč našemu Očetu. Ubranost z drugimi in vzajemna skrb bosta nadomestili tekmovalnost in iskanje samega sebe.

Vse to – in še veliko več! – nam je na razpolago po spoznanju Boga kot našega Očeta. Če smo našli Jezusa kot Pot, se veselimo. Toda ne zadovoljimo se s tem, da smo stalno na poti, ne da bi prišli do cilja: do tega, da poznamo Boga kot Očeta. Zgrešiti ta cilj bi pomenilo, da preprečimo izpolnitev načrta, ki ga je imel Bog, ko je poslal Jezusa.

Razodetje Boga kot našega nebeškega Očeta nas seveda vodi k naši naslednji temi: kako lahko človeški očetje predstavljajo Božje očetovstvo v svoji družini?

8 OČE KOT DUHOVNIK

Ne samo, da Bog piše na straneh Svetega pisma resnične izjave – resnico polaga *v ljudi*. Mi imamo Sveto pismo in se Bogu zahvaljujemo za pisano Besedo. Toda Jezus je rekel: »Jaz sem resnica.«

Mnogi izmed nas bi pritrdili, da nas samo abstraktna resnica ne bo nikoli zadovoljila. Zadovolji nas resnica v osebi. V odnos ne moramo stopiti z abstrakcijo, ampak z osebo.

Ko sem bil še poklicni filozof, sem bil ovit v vsakovrstne navdušujoče teorije o življenju in njegovem smislu in sem pre-mišljeval o Platonovi »idealni državi«. Problem je bil, da nisem mogel ves čas živeti v tej razredčeni atmosferi. Kakšnega pol tedna sem bil tam zgoraj, v »teoriji idej«, drugo polovico tedna pa sem bil prizemljen in sem živel zelo meseno. Nikoli nisem bil zadovoljen, ker nas samo abstraktna resnica nikoli v polnosti ne zadovolji. Toda ko sem srečal Jezusa, sem vedel, da sem srečal resnico v osebi. To me je zadovoljilo, kot me nikoli ne bi mogla nobena abstraktna resnica.

V nekem smislu je Bog vsakemu očetu zaupal odgovornost, da kot človek uteleša najvišje razodetje Svetega pisma, *očetovstvo*. Biti resnični oče je najbolj popolna upodobitev Boga, ki jo lahko doseže kak človek, ker je najvišje razodetje samega Boga. Vsak oče svoji družini predstavlja Boga. In to ni izbira!

Vprašanje je samo: *Ali kot oče predstavljate Boga pravilno ali narobe?*

Največje prekletstvo današnje dobe so očetje, ki so narobe predstavili Boga. Spominjam se, kako sem slišal o človeku, ki je na ulici mladim možem in ženam pričeval o Kristusu. Nekemu

mlademu človeku je rekel: »Bog hoče biti tvoj Oče.« Mladi mož je odgovoril: »Moj oče je človek, ki ga v življenju najbolj sovražim.« Namesto da bi bil njegov oče priporočilo, je bil ovira! Vsi vemo za takšne očete.

Pojdimo korak naprej v sliki tega, kaj pomeni biti oče:

»Hočem pa, da veste tole: vsakemu moškemu je glava Kristus, glava ženske (žene) je moški (ali mož), glava Kristusa pa Bog.«

1. pismo Korinčanom 11,3

To spuščajočo se verigo avtoritete lahko predstavimo z naslednjo preprosto shemo:

Bog Oče
Kristus
Mož
Žena

V tej verigi najdemo dve osebi, ki sta v razmerju tako navzgor kakor tudi navzdol. Kristus je navzgor v razmerju do Očeta in navzdol do moškega. Moški je navzgor v razmerju do Kristusa in navzdol do svoje žene – in s tem do svoje družine.

Mož je odgovoren, da tako kakor Kristus predstavlja Boga njemu, tudi on predstavlja Kristusa svoji družini. To je za očeta kar dober opis »delovnega mesta«!

Verjamem, da so tri glavne službe Kristusa, v katerih bi oče moral predstavljati Kristusa svoji družini: duhovniška, preroška in kraljevska. V tem in v naslednjih dveh poglavjih si bomo ogledali vsako od njih.

Koliko je oče uspešen kot duhovnik, bo določilo uspeh, ki ga ima kot prerok in kralj. Če je uspešen kot duhovnik, bo verjetno uspešen tudi v drugih dveh službah. Če pa ne razume, kako naj bo duhovnik svoje družine, bo le stežka prerok ali kralj.

Najprej povejmo, da je najbolj edinstvena beseda, povezana z duhovništvom, *žrtev*. Po vzorcu, ki nam ga daje Sveto pismo, sme samo duhovnik darovati žrtev. Zato ima oče kot duhovnik sveto dolžnost, da daruje žrtve za svojo družino.

V nadaljevanju so opisani štirje glavni načini, kako naj oče daruje žrtev v korist svoji družini.

1. Daruje zahvaljevanje

Našo prvo službo, ki jo imamo kot duhovniki v novi zavezi, opisuje Pismo Hebrejcem 13,15:

»Po Jezusu torej Bogu neprenehoma prinašajmo na oltar hvalno žrtev, namreč sad ustnic, ki slavijo njegovo ime.«

Alternativni prevod za »sad ustnic, ki slavijo njegovo ime«, je »sad ustnic, ki priznavajo njegovo ime«. Najvišji duhovniški blagoslov, katerega je bilo naročeno izgovarjati Aronu in njegovim potomcem nad izraelskim ljudstvom, je prišel s temi besedami: »Tako naj polagajo moje ime na Izraelove sinove in jih bom blagoslovil« (4. Mojzesova knjiga 6,27).

Pogosto so najbolj učinkovite molitve, ki jih lahko darujemo za druge, molitve slavljenja in zahvaljevanja Bogu, pri čemer kličemo ime Gospoda Jezusa. Ko položimo ime Jezusa na tiste, za katere molimo, kličemo nanje Božji blagoslov.

Le malo se nas zaveda, kako močno dvignemo ljudi v njihovem duhu, ko preprosto hvalimo Boga zanje. To je zelo pomemben del naše zastopniške službe.

Morda ste slišali za človeka, ki je bil poznan kot »moleči Hyde« (ang. Praying Hyde). Bil je odličen misijonar v Pundžabu v Indiji v 19. stoletju, ko je bila Indija še pod britansko vladavino. Hydova služba je bila molitev. Vse drugo je bilo drugotnega pomena.

Na začetku svoje službe je naletel na indijskega evangelizatorja, za katerega je menil, da je neučinkovit in hladen. Ko je začel moliti za tega človeka, je rekel: »Gospod, ti veš, kako ...« Hotel je reči: »... kako hladen je ta brat.« Toda Sveti Duh ga je zaustavil z besedo iz Pregovorov 30,10: »Ne obtožuj Gospodovega služabnika pri njegovem Gospodarju.«

Tako je brat Hyde spremenil svoj pristop. Začel je misliti na vse, kar je bilo dobrega v življenju tega človeka in se je Bogu začel zanj zahvaljevati. V nekaj mesecih je ta mož postal kot evangelizator izjemno uspešen. Kaj ga je spremenilo? To, da v molitvi ni bil obtožen, ampak se je molivec zanj zahvaljeval.

Možem in očetom želim povedati: veliko več časa se Bogu zahvaljujte za svojo družino, kajti če boste storili tako, boste ustvarili okrog njih ozračje, ki jim bo olajšalo uspeh.

V Združenih državah Amerike je bila na avtomobilih priljubljena nalepka: »Ali ste danes že objeli svojega otroka?« To je sicer važno vprašanje, toda vsaj tako pomembno je: »Ali ste se Bogu danes že zahvalili za svojega otroka?«

Bog me je naučil tole: če se mu za nekoga ne morem zahvaljevati, verjetno nimam pravice moliti zanj. V tem primeru je bolje, da zanj sploh ne bi molil, ker bi moja molitev storila več škode kot koristi.

2. Zastopniško moli

Poglejmo podobo človeka v Stari zavezi, Joba, ki je bil zgleđen kot duhovnik svoje družine. Na začetku knjige beremo, da je bil Job popoln in pravičen mož pred Bogom. Enkrat tedensko so se njegovih sedem sinov in tri hčere srečali v hiši enega od njegovih sinov na gostiji in druženju. Ob koncu vsakega tedna je Job vstal zgodaj zjutraj in daroval žgalne daritve za vse svoje otroke z besedami: »Morda so grešili in niso pravični pred Bogom. Zanje bom daroval žrtve.«

Ko je Job žrtvoval Bogu za svoje otroke, je nanje klical koristi od darovane žrtve. To je podoba zastopniške⁶ molitve: klicati koristi žrtve v dobro tistim, za katere molite.

Naša žrtev v tem času zgodovine je seveda Jezusova žrtev na križu. Zastopanje za naše otroke torej vključuje klicanje koristi od Kristusove smrti nanje.

V tem trenutku bi cinik lahko komentiral: »Prav, ampak to v Jobovem primeru ni kaj dosti pomagalo!« Res je, da so v eni sami nesreči vsi njegovi otroci umrli. Toda da bi lahko pravilno razumeli, moramo prebrati vse, kar hoče povedati Sveto pismo.

Potem ko je Job preživel svoje hude lekcije, je bil slavno obnovljen – vendar šele potem, ko je molil za svoje kritike (glej Job 42,8–10). Tudi to je nauk za vse nas: Ne smemo dopustiti, da bi nas naši kritiki spravili na tla. Namesto tega moramo iz njihovih obtožb zoper nas narediti lestev, po kateri plezamo navzgor. Ko molimo zanje, nam bo Bog dal svojo milost.

Poglejmo podrobnosti Jobove prenove.

»Gospod je poslej Joba blagoslavljal še bolj ko prej. Imel je štirinajst tisoč ovac in šest tisoč kamel, tisoč parov volov in tisoč oslic. Imel je sedem sinov in tri hčere.«

Job 42,12–13

Job je prejel dvakrat toliko živine kot jo je imel prej, vendar je dobil enako število sinov in hčera. Zakaj ni Bog podvojil tudi njihovega števila? To razumem tako, da so bile Jobove molitve uslišane. Čeprav je bila prva skupina otrok prenesena iz časa v večnost, je Bog skrbel zanje v prostoru za pravične umrle in

---

⁶ Ang. *makes intercession* (iz lat. *intercedo*). V duhovni teologiji je precej uveljavljen izraz »posredniška molitev«, vendar smo se odločili za izraz »zastopniška molitev«, ki ohranja pomensko razlikovanje med lat. *intercedere* in *mediare*. Op. prev.

tam so čakali, da po Jezusu Kristusu pride odrešenje. Ko je torej Bog dal Jobu še deset otrok, mu jih je v resnici dal dvojno, kajti prvih deset je samo šlo iz tega sveta pred njimi, in v večnosti so čakali na svojega očeta.

Tako je Jobovo zastopništvo prineslo sadove! V resnici kaže, kako nujna naloga je bila zanj moliti za svojo družino. Božjemu možu se ni sanjalo, da prihaja nesreča, v kateri bodo vsi njegovi otroci odšli v enem samem trenutku. Po katastrofi bi bilo prepozno moliti. Toda Job je molil že prej.

Vsak oče se mora kot duhovnik svoje družine naučiti nauka od Joba. Nihče od nas nima nobenega jamstva, da ne bo neka nepredvidena tragedija ali katastrofa v enem samem trenutku odnesla enega ali več družinskih članov iz časa v večnost. Vsak oče je zatorej pred Bogom odgovoren za to, da vsak dan zastopniško moli za vso svojo družino.

Varovati se moramo tudi pred napako, da bi iskali uslišanja svojih molitev samo na zemlji in v tem času. Šele v večnosti bomo vedeli za vse sadove naših molitev.

3. Pripravlja pot odrešenju

V navodilih, kako praznovati pasho, vidimo izjemen zgled očetove duhovniške službe. Kot opisuje Sveto pismo, se je Izrael z žrtvijo pashalnega jagnjeta rešil iz svojega suženjstva v Egiptu in je bil popeljan ven in postal nov narod. Egipčani, ki niso žrtvovali, so pretrpeli Božjo sodbo na svojem prvorojencu.

Izpolnitev pashalnih navodil je bila odvisna od očeta. Nihče drug ni mogel storiti, kar je moral storiti on. Vsak oče je bil odgovoren za to, da je priskrbel za žrtev za svojo družino, kakor je Gospod rekel Mojzesu v Drugi Mojzesovi knjigi 12,3:

»Govorita vsej Izraelovi skupnosti in recita: Deseti dan tega meseca naj si vsak priskrbi po eno jagnje za očetno hišo, po eno jagnje za hišo.«

Da bi bila žrtev učinkovita, so morali očetje storiti še naslednji korak. Mojzes jim je naročil:

»Vzemite šop hizopa in ga pomočite v kri v skledi in z njo pomazite naddurje in podboja! Nobeden izmed vas naj do jutra ne hodi ven skozi vrata svoje hiše. GOSPOD pojde mimo, da udari Egipt. Ko bo videl kri na naddurju in na podbojih, pojde GOSPOD mimo vrat in ne bo pustil, da bi Pokončevalec vstopal v vaše hiše in pobijal.«

2. Mojzesova knjiga 12,22–23

Kdo je bil odgovoren za izbiro jagnjeta? Oče posamezne družine. Kdo je bil odgovoren za zakol jagnjeta? Oče. Kdo je bil odgovoren za to, da je z njegovo krvjo poškopil na podboje hišnih vrat? Oče.

Z drugimi besedami, oče je imel od Boga dano duhovniško službo za svojo družino. Njegova odgovornost je bila poskrbeti, da od Boga dana rešitev začne delovati v njegovem domu.

Za nas danes obstaja drugačna žrtev, toda očetova odgovornost je enaka.

4. Veruje za svoje otroke

Dramatični dogodek z epileptičnim dečkom v devetem poglavju Markovega evangelija nam daje veliko naukov o veri. Učenci niso mogli ozdraviti fantiča, zato ga je oče pripeljal k Jezusu. Potem ko je slišal očeta, ki mu je povedal o vsem otrokovem trpljenju, je Jezus odgovoril (Marko 9,23–24):

»'Glede tega 'če moreš' – vse je mogoče tistemu, ki veruje.' Dečkov oče je takoj na ves glas rekel: 'Verujem, pomagaj moji neveri!'«

Pri tej zgodbi name naredi vtis, da otrok ni mogel sam verovati, ampak je Gospod pričakoval od očeta, da veruje za svojega

sina. To je načelo: Očetje so odgovorni Bogu, da imajo vero za svoje otroke.

Še eno načelo iz Jezusove službe je postalo zame zelo resnično, ko me je Bog poslal v službo osvobajanja. Ljudje so pogosto prišli med srečanjem naprej z otrokom in prosili, da molim zanj. Naučil sem se vprašati: »Ali ste vi starši tega otroka?« Pogosto sem dobil odgovor: »Ne, mi nismo starši. Starši ne verujejo, mi pa smo hoteli pripeljati tega otroka, da bi molili zanj.«

Spodbujam vas, da raziščete Jezusovo služenje. Nikoli ni molil za otroka, razen na podlagi vere enega ali obeh staršev. V njegovi službi ni nobenega primera, ko bi molil za otroka, ne da bi bil pri tem udeležen vsaj eden od staršev. Starši imajo veliko večjo odgovornost, kakor so mnogi od nas pripravljeni priznati.

In kaj z otrokom, čigar starši niso verniki? Bog lahko v svoji suverenosti da posebno vero ljudem, ki niso v krvnem sorodstvu z otrokom. Spominjam se več primerov v svoji službi, ko je to storil.

Vendar je to, kar hočem poudariti, pozitivno in ne negativno. Starši imajo od Boga dano odgovornost, da udeležajo vero za svoje otroke.

Naj povzamem štiri glavne odgovornosti, ki jih ima oče kot duhovnik svoje družine:

- daruje zahvaljevanje,
- zastopniško moli,
- pripravlja pot odrešenju,
- veruje za svoje otroke.

V naslednjem poglavju bom obravnaval drugo veliko očeto-vo odgovornost: da služi svoji družini kot prerok.

9 OČE KOT PREROK

Poglejmo zdaj odgovornost, ki jo ima oče kot prerok svoje družine.

Razlika med vlogo duhovnika in preroka je tale: kot duhovnik predstavljate svojo družino Bogu. Kot prerok pa predstavljate Boga svoji družini. Spomnite se tudi, da ste lahko preroški ne samo s svojimi besedami, ampak tudi s svojim vedenjem. Obstajajo štirje posebni načini, kako lahko očetje to storimo.

1. Predstavljajte Boga z zgledom

Oče predstavlja Boga svoji družini z zgledom. To je najbolj Bogu všečna stvar, ki jo moški more storiti. Vendar ima še drugo plat: oče lahko predstavlja Boga svoji družini tudi narobe.

Ali je oče ljubeč, dostopen, sočuten, močan? Če je njegov očka takšen, si bo otrok zlahka predstavljal, da je takšen tudi Bog. Če pa je oče zagrenjen, jezen, kritičen ali preprosto odsoten in neodgovoren, začne ta otrok življenje z negativno predstavo o Bogu. Pogosto je potrebno veliko dela, da se to zgodnje napačno pojmovanje zlomi. Prej sem omenil mladega moža, ki je rekel: »Moj oče je človek, ki ga v življenju najbolj sovražim.« Očitno mu je oče Boga predstavil popolnoma narobe.

Kako lahko oče deluje kot prerok svoji družini, tako da je to družini v dobro in ne v zlo? Najprej in predvsem z ljubeznijo. Vsak otrok je rojen na ta svet z vrojenim hrepenenjem po ljubezni. Ljubezen matere je lepa in je ne more zamenjati nič na svetu, vendar ne zadošča. Ljubezen očeta ima drugačne lastnosti. Celo dojenčku daje občutek moči, varnosti, občutek, da je pomemben, da je dragocen.

Ko takšna ljubezen v otrokovem življenju manjka, je posledica globoka notranja rana, ki bi jo mogoče najbolje opisali kot zavrženost – občutek, da si nepomemben in nezaželen.

To je bila Jezusova zadnja rana na križu, ki ga je tudi ubila: zavrženost s strani njegovega Očeta. Zavpil je: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Marko 15,34), vendar ni dobil nobenega odgovora. Potem je sklonil glavo in izdihnil. To je bila končna, strahovita posledica, ki jo je Jezus pretrpel, ker se je poistovetil z grehom vsega človeštva. Zlo greha je tako strašno, da je moral Bog Oče zapreti svoja ušesa celo ob klicu svojega ljubljenega Sina. Toda ne pozabite: Jezus je trpel *našo* zavrženost, da bi mi lahko bili sprejeti od Boga Očeta.

Nepreštevni milijoni ljudi v naši sodobni družbi nosijo notranje rane zavrženosti. Nekateri niso nikoli poznali ne ljubezni očeta ne ljubezni matere. Drugi so poznali ljubezen matere, ne pa ljubezni očeta. V večini primerov ni ta rana zavrženosti nikoli pravilno diagnosticirana. Tisti, ki jo nosijo, preživijo življenje z občutkom, da so nepopolni, vendar nikoli ne razumejo, kaj pravzaprav pogrešajo.

Simptomi te rane so lahko pasivni ali aktivni. Na pasivni strani lahko dobijo simptomi eno ali več naslednjih oblik: depresija, cinizem, pomanjkanje motivacije, obup in navsezadnje tudi samomorilske težnje. Aktivni simptomi pa se lahko pokažejo kot razočaranje, jeza, zavračanje avtoritete, nasilje, kriminalnost in navsezadnje tudi umor. Neprepoznan vzrok mnoge ga kriminala in nasilja v zahodni družbi je po mojem mnenju preprost in radikalen: očetom se ne posreči ljubiti svojih otrok.

Včasih problem ni, da očetje ne ljubijo svojih otrok, ampak da ne znajo pokazati svoje ljubezni. Ljubezen, ki ni izražena, pa ne zadovolji otrokovih potreb.

Ko sem odraščal, so zame na veliko načinov dobro poskrbeli. Toda ljudje v moji družini so bili del britanske družbe, za

katero je bilo značilna »otrpla zgornja ustnica«. Le redko so pokazali kaj čustvene topline. Ne gre za to, da je niso imeli v svojem srcu, ampak so jih nepisana družbena pravila zadrževala, da je niso pokazali (ne spominjam se, denimo, da bi me moj oče sploh kdaj vzel na kolena). To je v moji osebnosti pustilo praznino, ki se je le postopoma zapolnjevala, ko sem prihajal globlje v odnos z Bogom kot mojim Očetom.

Vendar sem odkril, da Božja očetovska ljubezen ni niti slabotna niti pretirano čustvena. Ne popušča razpoloženju ali muham svojih otrok. Nasprotno, njegovo ljubezen izraža trdna vzgoja: »Kogar Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, ki ga sprejema« (Pismo Hebrejcem 12,6).

V knjigi Pregovorov Salomon poudarja pomembnost in tudi nujnost očetove vzgoje. Denimo: »Kdor prizanaša šibi, sovraži svojega sina, kdor pa ga ljubi, ga zgodaj vzgaja« (Pregovori 13, 24). In spet: »Vzgajaj svojega sina, pripravljaj ti bo zadovoljstvo, z radostmi bo navdajal tvojo dušo« (Pregovori 29,17).

Izkušnja potrjuje tehtnost Salomonovih nasvetov. V hiši, kjer otroci niso deležni vzgoje, je lahko le malo miru.

Ker je oče glava družine, naj bi vsa vzgoja prihajala od nje. Toda včasih mora biti vendarle mati tista, ki jo udejanja. Pomembno je, da je starševska vzgoja dosledna. Oba starša bi morala upoštevati isti vzgojni vzorec, glede katerega se skupaj dogovorita. Sicer je verjetno, da bodo poskušali otroci izigrati enega od staršev proti drugemu.

Ko vzgajate, se izogibajte dvema nasprotnima nevarnostma. Prva nevarnost je uporništvo v otroku – da bi se izognili temu, zagotovite, da je vaša vzgoja trdna in dosledna. Ne dopustite otrokom, da postanejo trmasti ali neodzivni ali da vam grobo odgovarjajo. Od njih zahtevajte, naj hitro in mirno storijo, kar jim naročate.

Vendar se morate varovati tudi druge skrajnosti, ki je jemanje poguma. Če je oče pretirano strog, kritičen in zahteven, bo otrok izgubil pogum in se navzel naravnosti: »Nič ni dobro. Nič, kar storim, ni očku nikoli všeč. Pravzaprav bi bilo vseeno, če sploh ne bi poskušal.«

Apostol Pavel pove o tem dvoje: »Očetje, ne grenite svojih otrok, da ne zapadejo v malodušje« (Pismo Kološanom 3,21) in »Očetje, ne jezite svojih otrok« (Pismo Efežanom 6,4).

Služil sem številnim ljudem, ki so imeli resne čustvene probleme. Zelo pogosto človekovo pomanjkanje samospoštovanja in občutenje neuspeha sežeta daleč nazaj do kakšnega dogodka v otroštvu, ko ga je kateri od staršev negativno obravnaval. Morda je bilo to kritiziranje, norčevanje, oštevanje pred drugimi po krivici – ali pa še kaj hujšega. Takšno ravnanje je pustilo v otrokovi duši rano, ki se ni ozdravila tudi dvajset ali trideset let.

Kot oče morate na eni strani ohranjati disciplino, vendar na drugi svojemu otroku ne smete vzeti poguma z nepravičnimi ali pretiranimi zahtevami.

2. Predstavljajte Boga s poukom

Domača vzgoja bo pripravila pot za drugi del vašega preroškega služenja svoji družini – za to, da boste družino poučevali o Božjih poteh in Božji besedi.

Ena od stvari, ki mi je postala jasna, ko sem bil ravnatelj šole za usposabljanje učiteljev v Keniji, je, da če učencev ne morete disciplinirati, jih tudi ne morete učiti. Zato je v sodobni kulturi toliko otrok, ki niso deležni pouka. Če ohranite disciplino, pa lahko, po drugi strani, tudi poučujete.

Apostol Pavel pravi: »Očetje, ne jezite svojih otrok, temveč jih vzgajajte v Gospodovi vzgoji in opominjanju« (Pismo Efežanom 6,4).

Kdo je glede na to vrstico najprej odgovoren za to, da uči otroke resnice Božje Besede? Oče. Toda kdo to pogosto počenja? Mati. Ali je to Božja zapoved? Ne. Toda če se Božja Beseda poučuje tako, bo mali Janezek enkrat pri dvanajstih letih morada rekel: »Hočem biti možakar, kot je moj očka. On ne hodi v cerkev in ne bere Svetega pisma, zato tega tudi meni ni treba.« To je eden od razlogov, zakaj je v nekaterih krščanskih skupnostih žensk dvakrat več kakor moških!

Bog blagoslavlja ženske, ki morajo poučevati svoje družine, kjer oče ni storil tega, kar bi moral! Problem pa je, da fantje dobivajo vtis, da je krščanstvo nekaj za ženske. Ženske, ki imajo nalogo, da poučujejo svoje sinove, morajo zato zagotoviti, da je nekje v življenju njihovih fantov moški duhovni voditelj.

Mojzes daje izjemno moder nasvet očetom o duhovnem pouku v njihovem domu:

»Vtisnite si [vi, očetje] te moje besede v srce in v dušo, privežite si jih za znamenje na roko in naj vam bodo za čelni nakit med očmi.«

5. Mojzesova knjiga 11, 18

Z drugimi besedami, Božja beseda mora biti dobro opazna v vašem življenju! V tej vrstici iz Pete Mojzesove knjige, sem umestil besedo »očetje« v oklepaje, da bi izpostavil poudarek izvirne hebrejščine, ki v prevodu ni jasen. Hebrejski glagoli in zaimki uporabljajo različne oblike glede na to, ali je oseba, ki govori, ali oseba, ki ji je govor namenjen, moška ali ženska. V odlomku, ki smo ga navedli zgoraj, so vse besede v moški obliki. Z drugimi besedami, Mojzes svoja navodila naslavlja najprej – toda ne izključno – na očete. To ne pomeni, da matere ne bi smele imeti deleža pri poučevanju svojih otrok. Vendar pa pomeni, da bi morali očeta v vsaki družini videti kot avtoriteto, od katere prihaja pouk.

V Peti Mojzesovi knjigi 11,19 Mojzes nadaljuje: »Učite jih svoje sinove tako, da jim jih govorite, ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti, ko legaš in ko vstajaš!«

Vsaka situacija v življenju družine je lahko priložnost za to, da mlade učimo Svetega pisma. Ne omejite tega na verski okvir enkrat na teden.

V teku let sem služil otrokom precej služabnikov Božje besede. Ugotovil sem, da je bila za te otroke vera pogosto posebna obleka, ki si jo nadenejo, ko gredo v nedeljo v cerkev. Pribesli so jo nazaj domov, jo slekli, jo odložili v predal in se je niso dotaknili do naslednje nedelje. To je bila krivda staršev – kajti če naj bo vera kaj vredna, mora biti del vsakdanjega domačega življenja.

V prvem poglavju sem omenil, da je bila Lydia, preden sem se z njo poročil, mati osmih posvojenih deklic, ki jih je sama vzgajala. Kot družina so imeli malo denarja in pogosto niso vedeli, kaj bodo jedli naslednji dan. Lydia je storila naslednje: deklice je povabila, naj z njo molijo. »Otroci,« je rekla. »ničesar nimamo za zajtrk. Dajmo molit'.« Vsi so molili in hrana je prišla. Ko so otroci videli, da Bog uslišuje njihove molitve, jih je to o Bogu naučilo več kakor deset ur verouka!

Nikoli ne izključite otrok iz svojega duhovnega življenja. Pripeljite jih vanj. Če greste na počitnice, skupaj molite glede tega, kam boste šli in kaj boste počeli. Če ima otrok težave v šoli, mu ne dajte samo pravega odgovora. Namesto tega recite: »Moliva skupaj glede tega.«

Ko se otroci naučijo, kako moliti, zrastejo v vernike. To lahko povem iz izkušnje. Nobeno od naših deklet ni bilo nikoli brez skušnjav. Vse so imele svoje preizkušnje in težave. Toda vse so se spominjale časov v svojem življenju, ko je Bog usliševal molitve.

Ko sva z Lydio služila kot misijonarja na področju izobraževanja v Keniji, sva svojo hčer Elisabeth, ki je bila takrat stara osemnajst let, vzela s sabo na krščansko konferenco v Mombasi. Elisabeth je bila zelo kratkovidna in njen vid se je slabšal. Vsako leto sva ji morala kupiti močnejša očala. Zato sva rekla pridigarju v Mombasi: »Ali bi molili za Elisabethine oči?«

Molil je in Elisabeth je snela svoja očala. Nisva ji rekla, naj to stori. Nekaj dni pozneje sva se spraševala, kako je z Elisabeth.

»Kako je s tvojimi očmi?« sva vprašala.

»Dobro,« je odgovorila, »saj je molil, mar ne?«

Pozneje se je na pregledu Elisabethin vid izkazal kot odličen in na šoli za bolničarke je diplomirala brez očal!

Najina hči Elisabeth je imela enake preizkušnje kot vsi kristjani. Vendar o eni stvari ni nikoli dvomila: Bog je resničen! Kaj ji je pričalo o tem? Njen vid!

Izkušnja uslišane molitve je sidro, ko so ljudje v nevarnosti, da bi jih odplavil val tega sveta. Zato jim omogočimo, da se spomnijo nečesa, kar se je zgodilo, ko ste molili z njimi.

Moj dober prijatelj, služabnik Božje besede, ima štiri hčere. One so bile kakor Filipove hčere: še ko so bile otroci, je vsaka od njih imela preroško službo (glej Apostolska dela 21,8–9) in posebno molitveno odgovornost. Ena je molila za denar, druga za ozdravljenje, tretja za šolske težave in četrta za nekatere druge potrebe. Ker so bile povezana z duhovnim življenjem družine, so se ukoreninile v Kristusu. Zaradi tega je družina ostala v tesni povezanosti tudi potem, ko so se deklice poročile.

Če otrokom odvzamete odgovornost, jih s tem ne blagoslovite. Nasprotno, čim več jim zaupate, tem močnejši bodo zrasli. Toda to počnite postopoma in modro.

3. Komunicirajte v obe smeri

Da bi poučili svojo družino o Bogu, morate komunicirati jasno. Veliko knjig in učiteljev daje navodila, kako komunicirati, vendar pa bi rad z vami podelil nekaj stvari, ki sem jih sam opazil.

Najprej, najbolj učinkovita komunikacija med očetom in otrokom navadno poteka v nereligioznem okviru. Če otroci povežejo navodila svojega očeta z nečim okostenelim, formalnim in religioznim, bodo nazadnje nagnjeni k temu, da se jim upre tako vera kakor tudi navodilo.

Drugo načelo, ki je bistveno v komunikaciji z otroki, je: ne govorite samo vi, ampak jim pustite, da tudi oni govorijo vam. Večina ljudi, ki imajo opraviti s trmastimi ali prestopniškimi otroki, se strinjajo, da se vsi ti mladostniki pritožujejo glede nečesa: naši starši nas nikoli ne poslušajo. Spodbujajte otroke, naj se izrazijo in razložijo svoje težave. Ne naredite preveč religioznega ozračja in ne napravite vtisa, da ste preveč šokirani pri katerih stvareh, ki vam jih povedo!

Končno, najbolj pomembne stvari pogosto poveste otroku sproščeno, čisto mimogrede, ko najmanj pričakujete: med vrt-narjenjem, košenjem trave, ribolovom, ko čistite garažo ali ugotavljate, zakaj vam motor pri avtu ne vžge. Takrat boste morda zmožni svojemu sinu ali hčeri posredovati globoka načela Božje besede. Samo čas, ki ga družina preživi v skupni molitvi in pogovoru o Božji besedi, sam po sebi ne bo nujno zadostoval. Veliko je odvisno od tega, kako družina preživi preostali čas. Vsakdanje situacije so primerne za resnično komunikacijo.

4. Rešite svojo družino v poslednjih dneh

Pogosto sem poučeval o Božji besedi: »Kakor je bilo v Noetovih dneh, takó bo tudi v dneh Sina človekovega« (Luka 17,

26). Vedno poudarjam, da se zlo iz Noetovega časa danes dogaja pred našimi očmi. Toda nekega dne sem videl pozitivno sporočilo Noetove zgodbe: »Po veri je bil Noe vpeljan v stvari, ki še niso bile vidne, in v svetem strahu je naredil ladjo, da bi rešil svojo družino ...« (Pismo Hebrejcem 11,7).

Noe, pravičen človek, je od Boga slišal o katastrofi, ki prihaja, pripravil se je in rešil svojo družino. Dnevi, v katerih živimo, postajajo čedalje bolj podobni Noetovim dnem. Ena od lastnosti Noetovega časa je bila, da »so zemljo napolnili z nasiljem« (1. Mojzesova knjiga 6,13). To zanesljivo drži za svet danes! Zločini nasilja so čedalje bolj vsakdanji. Ko sem odraščal v Veliki Britaniji med obema svetovnima vojnama, je bila novica, da je tat vdrl v avtomobil in ženski ukradel ročno torbico, na naslovnih vseh časnikov. Danes so večji nasilni zločini nekaj tako običajnega, da o njih pogosto niti ne poročajo. Morda se še spomnite, kako je bilo, ko ste šli na letalo, ne da bi vas pregledali varnostniki. Danes si česa takšnega ni mogoče misliti!

Naj vam predstavim dva kratka primera dogodkov, v katerih je očetova občutljivost rešila enega ali več članov njegove družine pred morebitno smrtjo.

Eden od mojih vnukov je vozil družinsko prikolico. V avtu so bili še njegova žena in trije majhni otroci. Po navadi je žena sedela na sovoznikovem sedežu poleg njega, vendar sta se iz nekega razloga domenila, da bo sedela zadaj s tremi majhnimi otroki.

Ko je prikolica zapeljala pod podvoz, je nekdo zagnal vanj kos betona. Vetrobransko steklo pred sovoznikovim sedežem se je raztreščilo in vsi v avtu so bili pokriti z zdrobljenim steklom. Toda nihče v družini ni bil niti malo poškodovan. Šele takrat sta starša razumela, zakaj sta intuitivno zaznala, naj nihče ne sedi na sprednjem sedežu poleg voznika. Če bi kdo sedel tam, bi bil konec povsem drugačen.

Drugi primer zadeva mojega prijatelja, ki ga bomo imenovali Malcolm. Neko noč je prejel svarilo, da članu njegove družine grozi nekakšna nevarnost.

Naslednje jutro, ko se je njegova hči pripravljala, da se kot vsak dan odpelje službo v avtu svoje matere, ji je Malcolm rekel: »Danes mislim, da je bolje, če greš z mojim avtom, ne z maminim.«

Ko je peljala očetov avto, je prišla na cestni odsek, kjer se je razlilo olje. Začelo je drseti, izgubila je nadzor nad avtom in se zaletela. Toda ker se je napihnila zračna blazina, je ostala brez hujših poškodb. Če bi se peljala v avtu svoje mame, ki je bil brez zračne blazine, bi bila nesreča verjetno usodna.

V času, v katerem živimo, so potrebni očetje s preroškim duhom, kakršnega je imel Noe – očetje, ki bodo občutljivi za namige o nevarnosti, ki preži na njihovo družino, in ki bodo znali družino tudi zavarovati.

10 OČE KOT KRALJ

Poglejmo zdaj še enkrat tri glavne funkcije očeta. Kot duhovnik predstavlja svojo družino Bogu. Kot prerok predstavlja Boga svoji družini. In končno, kot kralj vlada svoji družini v imenu Boga.

Kaj pomeni za očeta, da je kralj?

V Prvem pismu Timoteju 3,4–5 apostol Pavel obravnava značilnosti človeka, ki hoče biti voditelj v cerkvi. Najpomembnejše področje od vseh, piše Pavel, je stanje pri možu doma. Tak mož mora »dobro voditi svoj dom, otroci mu morajo biti podrejeni in v vsem spoštljivi« (1. pismo Timoteju 3,4). Pričakuje se, da uveljavlja avtoriteto in da ga njegovi otroci spoštujejo, ubogajo in so pod njegovim vodstvom.

Grška beseda, ki jo prevajamo z »voditi«, pomeni dobesedno »stati pred« ali »stati na čelu«. Obsega različne z njo povezane pojme, vključno z naslednjimi: »vladati«, »varovati« in »voditi«. Beseda torej pomeni, da oče stoji na čelu doma. Postavlja se med družino in vse pritiske in nevarnosti življenja. Pred njimi gre naprej in daje zgled bogaboječega življenja.

Uspešno vodenje doma, pravi Pavel, je bistveno za vodenje v cerkvi. »Kako bo sicer skrbel za Božjo Cerkev,« se sprašuje Pavel, »če še svojega doma ne zna voditi!« (vrstica 5). Z drugimi besedami, če mož ne more doseči uspešnega vodenja doma, ne more pričakovati, da bo uspešen kot voditelj v Božji cerkvi.

Nekoč sem užival kratko poznanstvo z Lewijem Pethrusom s Švedske, ki je bil pastir največje binkoštna Cerkve v Evropi v obdobju druge svetovne vojne. Ta mož je zelo resno jemal svetopisemske zahteve za nalogo pastirja. V nekem trenutku je

prišel pred svojo skupnost in jim rekel, da odstopa z mesta njihovega pastirja.

»Sveto pismo pravi, da mi morajo moji otroci biti podrejeni,« je razložil, »toda moji sinovi ne hodijo z Gospodom. Zato moram odstopiti.«

»Ne stori tega,« so odgovorili ljudje. »Molili bomo za tvoje sinove, da bodo rešeni.«

Ljudje so molili, sinovi so bili rešeni in pastir Pethrus ni odstopil.

Žal mnogi možje, ki so danes v Božji službi, zahtev Svetega pisma ne jemljejo tako resno.

Obstaja logičen razlog za to, da mora biti človek najprej uspešen kot oče, če naj bi imel službo pastirja. Dom je resnično cerkev v malem.

V novozavezni Cerkvi so bile tri glavne prvine:

1. pastir (navadno v množini – pastirji so bili imenovani tudi »starešine«);
2. diakoni ali pomočniki;
3. skupnost ali čreda.

To ustreza trem glavnim prvinam doma:

1. oče, ki ima odgovornost pastirja;
2. žena, ki je bila ustvarjena, da pomaga možu, tako kot diakon pomaga pastirju;
3. otroci, ki so skupnost ali čreda.

Bog je torej vgradil v družino vse temeljne stvari, ki sestavljajo pravilno novozavežno Cerkev. Zato Bog govori očetu družine: »Stori, da bo tvoja mala cerkev uspešna – ta, ki sem ti jo zaupal v tvojem domu – in potem boš kvalificiran za napredovanje v Božji Cerkvi.«

Hoja po Abrahamovih stopinjah

Zdaj se obrnimo k Abrahamu kot podobi očeta, ki je sprejel in izpolnil svojo odgovornost, da vlada, da je kralj svoje družine. Ali ste se kdaj spraševali, zakaj je Bog izbral Abrahama izmed stotin tisočev ljudi, ki so takrat živeli na zemlji? Zakaj je imel Abraham privilegij, da je bil postavljen na čelo novega ljudstva, iz katerega je prišlo odrešenje za vse človeštvo?

Najprej pogledjmo pomen Abrahamovega imena. Najprej je bil Abram, kar pomeni »ugledni oče«. Potem, ko je Bog s tem možem sklenil drugo in večno zavezo, je njegovo ime spremenil v »Abraham«, kar pomeni »oče množice«. Kot lahko vidite v obeh oblikah, je prvo dejstvo o njegovem imenu, da je bil Abraham oče. To je izjemno pomenljivo. Bog ga je izbral kot očeta.

In zdaj pogledjmo nekaj pomembnega, kar je Bog rekel o Abrahamu:

»GOSPOD si je rekel: 'Ali naj skrivam pred Abrahamom, kaj nameravam storiti? Iz Abrahama bo vendar nastal velik in mogočen narod in v njem bodo blagoslovljeni vsi narodi zemlje. Izbral sem ga, da bo zapovedal svojim sinovom in svoji hiši za njim, naj se držijo GOSPODOVE poti in ravnajo v skladu s pravičnostjo in pravico; tako bo GOSPOD izpolnil Abrahamu, kar mu je obljubil.'«

1. Mojzesova knjiga 18,17–19

Angleški prevod Svetega pisma, imenovan New International Version, prevaja takole: »Izbral sem ga, da bo usmerjal svoje otroke ...« (v. 19). Beseda, ki jo tukaj prevajajo kot »usmerjati«, je navadna hebrejska beseda za »zapovedovati«. V vseh Mojzesovih ukazih je uporabljena s tem pomenom. Ne glede na to, kateri prevod uporabljamo, je dejstvo, da je bil Abraham

upravičeno izbran od Boga, ker se je mogel zanesti nanj, da bo zapovedoval svojim otrokom in družini.

Beseda »zapovedovati« je močna beseda, skoraj vojaška beseda. Nekateri žene in matere bodo morda porekle: »Ali govorite, da naj bi mož bil diktator?« Ne. Vendar pa je v nekaterih situacijah moževa odgovornost, da reče: »Da bi ugajali Bogu in imeli njegov blagoslov, bomo pri nas doma ravnali takole. Ne bomo delali na ta način, ampak takole.«

Verjamem, da ima oče pravico določiti nekaj osnovnih pravil v svojem domačem krogu: kdaj bo družina skupaj jedla, kdaj morajo otroci priti domov, kakšna zabava je dovoljena otrokom, kdaj se gleda televizija itd. To ni samo očetov privilegij. Je tudi njegova dolžnost.

Oče takšnih odločitev seveda ne bi smel sprejemati, ne da bi se prej posvetoval s svojo ženo in se prepričal, da se ona z njim strinja. In vendar je končna odgovornost za red v hiši očetova. On je tisti, ki mora Bogu dajati odgovor za svojo družino.

V Pismu Rimljanom 4,11–12 piše, da je Abraham oče vseh tistih, ki hodijo po njegovih stopinjah. To pomeni, da ne morem preprosto reči: »Sem na novo rojen in zato je Abraham moj oče.« Hoditi moram po poti, po kateri je hodil Abraham. To ni na nobenem področju tako pomembno kakor v družini.

Red v nebeški družini

Za popoln vzorec avtoritete v družini bi morali pogledati Božjo družino v nebesih. Kako deluje avtoriteta v odnosu med Bogom Očetom in Bogom Sinom?

Način, kako je Jezus govoril o svojem odnosu s svojim Očetom, je v izziv nekaterim sodobnim teorijam o vzgoji otrok:

»Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe.

Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta».

Janez 10,17–18

To jasno kaže, da je Bog Oče zapovedal, Jezus, njegov Sin, pa je te zapovedi izpolnjeval. In spet je v Janezovem evangeliju 12,49–50 Jezus rekel:

»Kajti nisem govoril sam od sebe, temveč Oče, ki me je poslal, mi je zapovedal, kaj naj rečem in kaj naj govorim, in vem, da je njegova zapoved večno življenje. Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je povedal Oče.«

V vsem svojem poučevanju je torej Jezus ubogal zapoved, ki jo je prejel od Boga Očeta.

Dalje, v Janezovem evangeliju 14,31 – ko se je Jezus pripravljaj, da zapusti zgornjo izbo in se sooči s preizkušnjo, ki ga je pripeljala do sodnega procesa in usmrtnitve – je rekel:

»Naj svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče. Vstanite, pojdimo od tod!«

Torej je Jezus šel na križ v poslušnosti zapovedi svojega Očeta. To je bil dokončni preizkus poslušnosti!

V Pismu Hebrejcem 5,8 pisec povzema vse to v enem samem preprostem stavku:

»Čeprav je bil [Jezus] Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti.«

Tu je torej vzorec dveh Božjih oseb – Očeta in Sina. Oče je zapovedoval in Sin se je učil poslušnosti tako, da je bil poslušen tem zapovedim. Poslušnost ga je stala življenja. Ni svetopi-semskega vzora za zanikrnost, neposlušnost ali brezbržnost. Bog je natančen Bog. Natančno nam govori, kaj hoče, da delamo, in pričakuje, da bomo to tudi storili.

Takšen vzorec bi se moral ponoviti v človeški družini. Tu na zemlji ne moremo izboljšati vzorca, ki je za nas postavljen v nebesih.

Disciplina doma

V Pismu Hebrejcem 5,8 smo pravkar videli, da se je moral Jezus naučiti poslušnosti. To kaže, da se je treba poslušnosti učiti. Učenje poslušnosti je to, kar imenujemo disciplina. Če se je moral celo Jezus podvreči disciplini, koliko bolj se moramo mi in naši dragoceni – a nepopolni – otroci!

Če hočete uspešno vzgajati svoje otroke, morate združevati ljubezen in disciplino. Po drugi strani bomo ustvarili nesrečne, razočarane otroke tako, da jih razvajamo – da jim damo vse, za kar prosijo, da storimo vse, kar hočejo, da podležemo vsaki njihovi želji. Če otroke vzgajamo na ta način, bodo kot odrasli pričakovali, da bo življenje z njimi ravnalo enako kakor so njihovi starši. Toda življenje se ne igra na ta način! Življenje je precej trdo – in še trše postaja. Opazoval sem življenje ljudi, ki so jih starši obravnavali z nesvetopisemsko popustljivostjo, in rekel bi, da so imeli, vsak po svoje, vsi po vrsti težko življenje.

Razvajanje svojih otrok ni prijaznost. Pogosto je izraz lenobe. Veliko manj napora je potrebnega, da razvadiš svoje otroke, kakor da jih discipliniraš.

Najbolj nesrečni otroci so tisti, ki so v svojem življenju brez discipline. So tudi najbolj negotovi, saj otrok potrebuje meje, ki mu dajejo varnost.

Spominjam se časa, ko je bila moja afriška hči, Jesika, stara okrog 16 let. Preživljala je nekatere od težav, ki jih preživljajo najstniki. Čeprav je bila iskrena kristjanka, je v nekem trenutku hotela storiti nekaj, kar ne bi bilo niti modro niti pravično.

»Ali smem to storiti?« je vprašala. »Ali mi boš pustil?«

»Ne, ne bom,« sem odgovoril, »ker bo slabo zate.«

Pričakoval sem, da bo Jesika razočarana. Toda v njenih očeh sem videl, da si je oddahnila, ker sem ji postavil mejo. Sama ni imela moči, da bi si postavila svojo mejo, vendar je bila hvaležna, da sem jo jaz postavil zanjo.

Ni prav, da pustimo otrokom prekoračiti omejitve, še posebej ne v svetu, kot je današnji – brez meja. Te meje bi morale biti preproste in praktične, in navadno jih je treba otrokom razložiti, denimo:

»Zakaj po televiziji ne gledamo tega ali onega programa?«
»Zato, ker ti daje slab zgled in te spodbuja, da bi delal stvari, ki ti škodijo.«

Po drugi strani se lahko pojavijo situacije, v katerih je odgovor na vprašanje »Zakaj?« preprost: »Zato, ker tako pravi očka [ali mama].« Razlogi za kakšne ukrepe so lahko preveč zapleteni, da bi jih majhen otrok mogel razumeti.

Navsezadnje naš Bog Oče včasih postavi svojemu ljudstvu pravila, ne da bi nam povedal vse razloge. Verjetno Izraelci niso razumeli, zakaj jim je Bog dal takšna pravila o prehrani (v Tretji Mojzesovi knjigi 11). In vendar je Bog pričakoval, da jih ubogajo!

Ko so najini otroci odraščali, sva jim z Lydio dala naslednji odlomek iz Svetega pisma, da so se ga naučili na pamet:

»Glej, poslušnost je boljša od klavne daritve, pokorščina boljša od maščobe ovnov.«

1. Samuelova knjiga 15,22

Leta pozneje me je zelo razveselilo, ko sem odkril, da so tudi nekateri od njih učili svoje otroke isti odlomek Svetega pisma!

V naslednjem poglavju bom nadaljeval naše spoznavanje očetovstva s primerjavo dveh očetov, opisanih v Prvi Mojzesovi knjigi.

1 1 PODOBA DVEH OČETOV

V Abrahamovem življenju je imel precejšnjo vlogo njegov nečak, Lot. Moža sta veliko preživela skupaj. Po vsej verjetnosti je Lot opazoval, kako Bog dela z Abrahamom, in je prišel do svojega odnosa z Gospodom. Toda prišel je čas, ko sta se oba moža morala ločiti, ker »dežela ni mogla preživljati obeh, ko sta prebivala skupaj. Kajti njuno premoženje je bilo tako veliko, da nista mogla živeti skupaj« (1. Mojzesova knjiga 13,6).

Abraham je Lotu dovolil, da si izbere, kam bo šel. Dejanje ločitve je pripeljalo na dan odločilno razliko v obeh možeh – razliko v viziji.

Abrahamov pogled je segal onkraj razsežnosti časa – ven iz tega sveta v večno prihodnost:

»Pričakoval je namreč mesto, ki ima temelje in je njegov graditelj in stvaritelj Bog.«

Pismo Hebrejcem 11,10

Ko je Abraham v svojem življenju sprejemal odločitve, so bile njegove oči uprte v večni cilj. Lot, po drugi strani, pa ni videl nobene prihodnosti razen tega, kar ga je obdajalo:

»Lot je povzdignil oči in videl vso jordansko pokrajino. Preden je GOSPOD pokončal Sódomo in Gomóro, je bila v celoti namakana. Vse do Coara je bila kakor GOSPODOV vrt, kakor egiptovska dežela. Lot si je torej izbral vso jordansko pokrajino in se odselil proti vzhodu. Tako sta se ločila. Abram je prebival v kánaanski deželi, Lot pa je živel v mestih pokrajine in šotoril tja do Sódome.«

1. Mojzesova knjiga 13,10–12

V naslednji vrstici svetopisemski pisec, skoraj kakor v oklepaju, doda: »Sódomci pa so bili hudobni in so silno grešili zoper GOSPODA.«

Lotova vizija je določila pot, ki jo je ubral. Nezaustavljivo sta ga privlačila bogastvo in rodovitnost Sodome. Slep je bil za skrajno grešnost in sprevrženost prebivalcev Sodome.

Nekaj let pozneje je Bog poslal v Sodomo dva angela, da bi razglasila Njegovo neizbežno sodbo nad mestom. V tem času Lot ni bil več zgolj obrnjen k Sodomi. Bil je povsem znotraj mesta, pravzaprav je »sedel pri sodomskih vratih« (1. Mojzesova knjiga 19,1). To kaže, da je imel Lot v družbi položaj avtoritete. Čeprav ni posnemal grešnih dejanj tamkajšnjih ljudi, je postal eno z njimi.

Angeli so Lota posvarili, da nujno zbere vse člane svoje družine – »zeta, sinove, hčere ali sicer kakega svojega človeka v mestu« (1. Mojzesova knjiga 19,12) – in z njimi pobegne, preden bo mesto uničeno.

Lot je šel ven in govoril s svojima zetoma, ki sta namerala vzeti njegovi hčeri. Rekel je: »Vstanita, pojdita iz tega kraja, kajti GOSPOD bo mesto uničil!« Toda zeta sta mislila, da se šali.

1. Mojzesova knjiga 19,12

Ker se je ideja Božje sodbe njegovima zetoma zdela smešna, je Lot lahko vzel s sabo le svojo ženo in obe neporočeni hčeri. Že zunaj mesta pa se je njegova žena obrnila, da bi mesto še zadnjič pogledala, z obžalovanjem zaradi vsega, kar je zapuščala za sabo, in spremenila se je v solni steber.

Kasneje – že z varne oddaljenosti, z gora, v katere se je zatekel – si predstavljam Lota, kako je gledal dol na kadeče se ruševine, ki so bile nekoč mesto Sodoma, in na solni steber, ki

je nekoč bil njegova žena. »Jaz sem pripeljal vso družino v to mesto,« si je morda rekel, »toda iz mesta sta šli za mano samo ti dve moji hčeri.« (Pa celo onidve sta se kasneje zapletli v incestno razmerje s svojim očetom.)

Ali je Lota strl preplavljajoč občutek krivde, ko se je zavedel, kako neuspešno je izpolnil svojo odgovornost do svoje družine? Sveto pismo nam na to vprašanje ne daje odgovora. Toda če ste oče, vam predlagam, da se za nekaj trenutkov postavite v Lotovo vlogo. Ali si lahko predstavljate, da premišľujete: »Če bi le sprejel drugačne odločitve! Če bi le ostal bližje Abrahamu!«

Zdaj se vprašajte nekaj ključnih vprašanj: Kakšen zgled dajem svoji družini? Ali jim dajem večne namene in večna merila, po katerih naj živijo? Ali pa prilagajam svoje standarde in zaveze zaradi gmotne blaginje in posvetnega uspeha?

Vsak od teh dveh mož, tako Abraham kot Lot, je imel vizijo. Abrahamova vizija se je osredotočala na slavno večno mesto, ki ga je Bog pripravil za svoje služabnike, ki v celoti hodijo po Njegovih poteh. Lotov pogled pa je bil osredotočen na gmotno blaginjo zemeljskega mesta in ga je naredil slepega za grešnost njegovih prebivalcev. Vizija vsakega od njiju ni določala samo življenjske poti, po kateri je hodil, ampak tudi usodo njegove družine.

Mnogo stoletij pozneje je to načelo še vedno resnično: oče prenaša svoji družini tisto vizijo, ki usmerja tudi njegovo življenje. Zato si mora vsak oče zastaviti naslednja vprašanja:

Kakšno vizijo prenašam na svojo družino? Ali vanje vcepjam večne vrednote, ki jih bodo usmerjala v življenje služenja Jezusu Kristusu? Ali pa skrbim predvsem za posvetni uspeh – za kariero, materialno udobje, finančno neodvisnost, status v družbi?

Nekoč sem slišal govor predsednika znane krščanske visoke šole. Večina staršev, ki pošiljajo svoje otroke na to šolo, je vernih kristjanov. Predsednik je rekel tole:

»V nekem trenutku se mi zdi pomembno, da vsakega od svojih študentov vprašam tole: 'Kaj so vam rekli vaši starši, ko so vas poslali na to šolo, da je najpomembnejša stvar v vaši prihodnosti? Ali to, da postanete zvest služabnik Jezusa Kristusa?'

»Do zdaj,« je nadaljeval predsednik, »ni noben od mojih študentov nikoli odgovoril z 'da'.«

Če bi vašega sina ali hčer vpisali na to šolo, kakšen bi bil njegov ali njen odgovor?

12 KO OČETOM NE USPE

V prejšnjih poglavjih sem poudaril tri odgovornosti, ki jih ima vsak oče v odnosu do svoje družine in mu jih je dal Bog: da kot duhovnik zastopa zanje v molitvi; da jim kot prerok predstavlja Boga; da jim kot kralj vlada v skladu z Božjimi standardi pravičnosti.

V zadnjem poglavju smo videli, da je Lotov neuspeh, da bi izpolnil svojo dolžnost kot oče, pripeljal katastrofo v vso njegovo družino. Po drugi strani pa je Bog izbral Abrahama, ker se je lahko zanesel nanj, da bo zvest v svojih očetovskih dolžnostih, in na tej podlagi mu je Bog obljubil, da bo postal glava velikega in mogočnega naroda.

To nakazuje pomembno vprašanje: če zvesto očetovstvo ustvari blagoslovljen in cvetoč narod, kaj se bo zgodilo z narodom, čigar očetje so neuspešni v svojih osnovnih obveznostih?

Peta Mojzesova knjiga 28 prikazuje živo podobo tega, kar lahko pričakujemo. To poglavje se naravno razdeli na dva dela. V prvih štirinajstih vrsticah Mojzes našteje vse blagoslove, ki bodo prišli na Božje ljudstvo, če ga bodo ubogali. V preostalih 54 vrsticah Mojzes našteva prekletstva, ki bodo prišla nadnje, če mu ne bodo poslušni.

Ena od vrstic v tem, drugem delu poglavja opisuje eno od prekletstev, ki bodo prišla na narod, katerega očetje so neuspešni v svojih dolžnostih do svojih družin:

»Sinovi in hčere se ti bodo rodili, pa se jih ne boš veselil, ker bodo šli v ujetništvo.«

5. Mojzesova knjiga 28,41

Hebrejske besede tukaj kažejo, da Mojzes govori možem. Beseda »se ti bodo rodili« se nanaša predvsem na očetov delež pri rojevanju otrok. Tako ta vrstica govori predvsem (čeprav ne izključno) očetom.

Nekega dne sem osupel spoznal, da je to, da se ne veselimo svojih otrok, prekletstvo. Začel sem se spraševati, koliko staršev ima danes resnično veselje nad svojimi otroki? Ne veliko, sem ugotovil. Kaj je razlog? Verjamem, da je to prekletstvo za neposlušnost.

Bog je naredil otroke za največji blagoslov, ki ga je mogel dati možem in ženam. Toda ko očetje in matere, predvsem pa očetje, ne hodijo po Gospodovi poti, njihovi sinovi in hčere namesto blagoslova postanejo prekletstvo.

Novi ameriški standardni prevod Svetega pisma (ang. *New American Standard Bible*) prevaja odlomek Pete Mojzesove knjige 28,41 bolj dobesedno: »Sinovi in hčere se ti bodo rodili, pa jih ne boš imel ...«.

Tudi to se izpolnjuje v našem času. V nešteti razbitih družinah otroci nič več ne pripadajo svojim staršem, saj so starši in otroci odtujeni drug od drugega. Tudi to je posledica delovanja prekletstva.

Mojzes je posvaril, da bodo otroci »odšli v ujetništvo« (vrstica 41). Od leta 1960 naprej smo v zahodnem svetu videli milijone otrok, kako gredo v različne oblike satanskega ujetništva – v droge, nedovoljeno spolnost, okultizem ter v različne sekte in kulte. Tisti, ki jih te stvari zaslužnijo, so prav tako zanesljivo v ujetništvu, kakor če bi vkorakala v deželo tuja vojska in jih odpeljala kot ujetnike. Zakaj so milijoni otrok šli v ujetništvo? Odgovor najdemo v Peti Mojzesovi knjigi 28: zaradi vztrajnega zavračanja Božjih pravičnih zahtev, še posebej doma in v družini.

Kot sem poudaril v 9. poglavju, hebrejski glagoli in zaimki uporabljajo različne oblike za moški in ženski spol. V Peti Mojzesovi knjigi 28 so vsi glagoli v moškem spolu. Z drugimi besedami, Bog nalaga odgovornost predvsem možem. To ne pomeni, da ženske nimajo svojega deleža odgovornosti. Seveda ga imajo. Toda neuspeh moškega vodstva odpira pot za vse drugo zlo, ki sledi.

Ta vzorec zla iz edenskega vrta se je pozneje v človeški zgodovini ponavljal neštetokrat. Adam je bil nevosten v svoji odgovornosti, da varuje vrt, kar je Satanu odprlo pot, da skuša in zapelje Evo. Neodgovornost mož je podobno odprla pot za poplavo zla, ki je v tem času zajela zahodno civilizacijo.

V Malahiju 2,7 prerok poudarja eno od glavnih odgovornosti, ki jo ima oče kot duhovnik do svoje družine:

»Ustnice duhovnika naj ohranijo spoznanje in v njegovih ustih iščejo postavo, ker je poslanec GOSPODA nad vojskami!«

Duhovnik je odgovoren, da pozna Gospodovo postavo in jo razlaga Gospodovemu ljudstvu. To se nanaša tudi na očeta kot duhovnika. Njegovi otroci in družina bi morali iskati Gospodovo besedo v njegovih ustih.

Kaj se zgodi, če se duhovnik izneveri svoji funkciji? Bog razglša to v Ozeju 4,6:

»Moje ljudstvo propada, ker nima spoznanja. Ker si ti zavrgel spoznanje, bom jaz zavrgel tebe, da ne boš več moj duhovnik. Pozabil si postavo svojega Boga, tudi jaz bom pozabil tvoje otroke.«

Kako močna beseda! Bog govori Izraelcem: »Pričakoval sem, da boste moji duhovniki, vi pa se zavrnili znanje, ki ste ga potrebovali.« Zavrnili niso posvetnega znanja, ampak spoznanje

Gospodovih poti in njegove besede. Rezultat je, da jih Bog nič več ne sprejema kot duhovnike – in celo obljublja, da bo pozabil na njihove otroke.

Kot duhovnik svoje družine ima vsak oče privilegij, da dela, kar je delal Job – da svoje otroke v molitvi stalno prinaša pred Boga. To jih ohranja pod stalnim nadgledništvom in varstvom Vsemogočnega. Toda ko očetu ne uspe izpolniti svojo posredniške službe duhovnika, Bog pravi: »Pozabil bom tvoje otroke.« Angleški prevod New International Version to prevaja z besedami: »Tudi jaz se ne bom zmenil za tvoje otroke.« To pomeni: »Za tvoje otroke ne bom več na poseben način skrbel in jih varoval.«

To resno Gospodovo svarilo mi je te dni živo prišlo pred oči. Včasih, ko gledam množice mladih ljudi, kako se gnetejo na mestnih ulicah, se sprašujem, za koliko od njih se Bog ne zmeni oz. jih je pozabil, ker njihovi očetje ne zastopajo zanje?

To strašno stanje kliče po vojski posvečenih zastopnikov, ki bodo molili za takšne družine. Toda zastopniška molitev očeta za njegovo družino je edinstvena. Nihče drug ne more v celoti nadomestiti očetovega mesta. A njegovi edinstveni privilegiji prinašajo s sabo tudi edinstveno odgovornost.

Malahijeva diagnoza

Časovno je Malahijeva knjiga zadnja knjiga Stare zaveze. Poleg tega je zadnja beseda v tej zadnji knjigi prekletstvo. Če ne bi Bog imel po Stari zavezi več kaj povedati človeštvu, bi bila njegova zadnja beseda prekletstvo. Toda hvala Bogu za Novo zavezo, ki kaže pot ven iz prekletstva! Naslednje pravi Bog v zadnjih dveh vrsticah Stare zaveze:

»Glejte, pošljem vam Elija, preroka, preden pride GOSPODOV dan, veliki in strašni. Obrnil bo srce očetov k sinovom

in srce sinov k očetom, da ne pridem in ne udarim dežele s prekletstvom.»

Malahija 3,23–24

Pred več kot dvema tisočletjema je Bog razodel Malahiju po preroškem uvidu največji in najnujnejši problem našega časa: nevestne očete in osirotele otroke.

Ekonomisti in družbeni zakonodajalci nam dajejo vsakovrstne diagnoze in rešitve. Toda resnična korenina problema je v družini: Starši so zatajili v svojih odgovornostih do svojih otrok. Pogosto sta kriva oba starša, toda glavna je odgovornost očetov.

Priznati moramo, da je gibanje za osvoboditev žensk v določenem smislu udarilo nazaj. Če pustimo ob strani uspehe v prizadevanjih po enakem plačilu za enako delo, so bile ženske osvobojene svoje zaveze, da svoje može spoštujejo in so jim poslušne. Mož pa je bil osvobojen svoje zaveze, da je zvest eni ženski. Tako se moški naveliča svoje žene in odide. Po tem nima več nobenih obveznosti, medtem ko si žena prizadeva, da bi sama vzgojila enega otroka ali več. V večini primerov ji gre slabše kot prej.

V mojem srcu je globoka skrb za matere samohranilke. Zdi se mi, da sodobna Cerkev za samske matere in njihove otroke pogosto ne dela tega, kar bi morala.

V Jakobovem pismu 1,27 nam Sveto pismo poda opredelitev tega, kar ima Bog za pravo pobožnost:

»Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta.«

Včasih se sprašujem, kaj bi se zgodilo, če bi vsaka krščanska družina, ki resno jemlje Sveto pismo, sprejela odgovornost za

vsaj enega otroka, ki je dejansko sirota (čeprav ne nujno tudi formalno)? To bi vključevalo vsakega otroka brez prave starševske skrbi ali oskrbe. Seveda bi to pomenilo nekaj odpovedi udobju in koristi. Verjetno bi to vključevalo tudi nekaj finančne žrtve. Toda če bi bilo to storjeno v duhu krščanske ljubezni, bi prihranilo toliko trpljenja, da večina od nas tega raje ne razmišlja.

Žal ni zaradi tega, ker raje ne mislimo o tem, ta potreba nič manj resnična in nič manj nujna. Skoraj proti svoji volji se spominjam Jezusovih besed v Matejevem evangeliju 25, ki so izrečene »kozlovskim« narodom: »Kolikor niste storili ...« (vrstica 45). Kot kristjani zahodnega sveta bomo sojeni bolj po tem, česar nismo storili, kakor po tem, kar smo storili.

Malahijevo sporočilo je bilo namenjeno ljudem, ki so bili skrajno goreči v svojih verskih praksah, vendar so se pritoževali, da Gospod ni uslišal njihovih molitev, kot so pričakovali. V odgovor je Gospod pokazal, kje vse so bili neuspešni kot možje in očetje:

»GOSPODOV oltar pokrivате s solzami, z jokom in vzdihovanjem, ker se nič več ne ozre na daritev in je ne sprejema z veseljem iz vaših rok. In pravite: 'Čemu?' Ker je bil GOSPOD priča med teboj in ženo tvoje mladosti, proti kateri si nezvesto ravnal, čeprav je tvoja družica in žena tvoje zaveze.«

Malahija 2,13–14

Bog je gledal onkraj vse njihove zunanje pobožnosti in je videl, da so prelomili zakonske obljube in da izkoriščajo svoje žene. V sodobni govorici bi bilo mogoče Malahijevo sporočilo povzeti takole: »Nič, kar počnete v cerkvi, ne nadoknadi tega, česar ne storite doma.«

Bog je še naprej razlagal, kaj je glavni cilj monogamnega zakona, kot ga je zapovedal na začetku: »Mar ju ni za eno ustvaril in je ostanek duha njegov? In kaj išče eno? Božje potomstvo« (Malahija 2,15a).

Ko mož in žena živita skupaj v ubranosti v skladu s svetopi-semскими načeli, sta sposobna vzgojiti pravične otroke, ki se bojijo Boga. Če pa se zakon razide, najbolj trpijo prav otroci.

Bog je nadaljeval s svarilom vsem možem: »Zato se varujte po svojem duhu: nihče naj proti ženi svoje mladosti ne ravna nezvesto!« (Malahija 2,15b). To je nadaljeval z nepopustljivo trditvijo o njegovi naravnosti do ločitve: »Sovražim namreč ločitev, govori GOSPOD, Izraelov Bog« (Malahija 2,16).

Kako se boste odzvali?

V vsakem vladnem uradu v Britaniji, kjer je mogoče registrirati zakonsko zvezo, je vidno izobešena naslednja opredelitev zakonske zveze: »Po zakonu te države je zakonska zveza doživljenjska zveza enega moškega z eno žensko, iz katere so vse druge izključene.« Sčasoma, ko so se Britanci čedalje bolj oddaljevali od tega standarda, je njihova država začela vztrajno in stalno propadati na vseh področjih svojega narodnega življenja. Le malo ljudem se danes še zdi pomembno dodati prilastek »Velika« pred »Britanijo«!

Božja beseda sooča ne le Britanije, ampak vso našo zahodno civilizacijo s samo dvema alternativama: ali bomo prenovili družinske odnose in preživeli, ali pa bomo dopustili, da se družinski odnosi še naprej slabšajo in bomo šli naprej po poti, po kateri smo hodili v zadnjih desetletjih. Če izberemo slednjo možnost, bomo propadli pod Božjim prekletstvom.

Končni izid te krize bo določil odziv očetov. Ti so tisti, ki jih ima Bog najprej za odgovorne. V sporočilu, ki ga Bog daje po

Malahiju, najprej zahteva, da se srca očetov obrnejo k otrokom. Šele potem se bodo srca otrok obrnila k očetom.

Tisti od nas, ki pripadamo starejšim generacijam, se morda pritožujemo nad »generacijo X« ali nad »generacijo Y« ali kakor koli jih že imenujemo. Pokažemo lahko vse njihove napake in pomanjkljivosti. Toda kriza se ni začela z njimi. Treba je grajati starejše generacije. Starejše generacije so jih izdale – ni jim uspelo, da bi jim predstavile resnico in Božjo vzgojo. Zdaj nas Bog sodi po naših otrocih.

Slišimo lahko glasove, ki vpijejo, da mora danes Cerkev postati vplivna v družbi. Prav na področju družinskega življenja ima Cerkev danes največjo priložnost, da postane družbeno vplivna. Če se bomo odzvali na tem področju, bomo podali odgovor na najnujnejšo krizo našega časa.

Današnja Cerkev mora predstaviti jasno sporočilo, ki bo predstavljalo družino, kakor jo je načrtoval Bog – sporočilo, ki opredeljuje vloge mož, žena in otrok. Toda to mora biti sporočilo, zvesto velikim, nespremenljivim načelom, ki so določena v Svetem pismu vse od Prve Mojzesove knjige dalje. Nobenega kompromisa ne sme biti s humanističnimi silami, ki so se vtihotapile v Cerkev v zadnjih treh ali štirih generacijah.

V govoru na gori je Jezus opozoril svoje učence, da bo njihova predanost hoji za njim pritegnila pozornost ljudi: »Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti« (Matej 5,14). Potem je nadaljeval: »Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (vrstica 16).

Jezus je govoril svojim učencem ne samo, da od njih pričakuje, naj bodo vir luči v svetu, ki ga prekriva tema. Govoril jim je tudi, kako bo njihova luč svetila: po njihovih dobrih delih, ki jih bodo vsi videli.

V prejšnjih poglavjih smo videli, da Bog hoče, da je krščanska družina luč svetu, ki je v temi, predvsem na dva načina. Najprej, možje in žene naj bi glede na to, kakšen je njihov medsebojni odnos, odsevali odnos med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Drugič, očetje naj bi gradili družine, ki bodo podoba ljubezni, s katero Bog kot Oče ljubi svoje verujoče ljudstvo. Sveto pismo tudi razodeva eno od glavnih dobrih del, ki ga Bog pričakuje od svojega ljudstva: da skrbi za sirote in vdove. Ta zahteva je zapisana na mnogih mestih v Stari zavezi, Nova zaveza pa jo znova poudarja.

Če povzamemo vse v eni besedi

Vse zahteve Boga je mogoče povzeti v eni sami besedi, katere pomen je neizmeren: ljubezen. Ta ljubezen se kaže v treh glavnih razsežnostih:

1. intimna ljubezen med možem in njegovo ženo,
2. zaščitniška ljubezen staršev do svojih otrok,
3. ljubezen verujočih, ki dosega tiste brez bližnjih, ki bi jih ljubili – sirote in vdove.

Če je sodobna Cerkev »mesto na gori, ki se ne more skriti«, si moramo zastaviti nekaj vprašanj. Kakšna je Cerkev videti nekrščanskemu svetu vse naokrog? Ali svet lahko vidi, da Cerkev izpolnjuje svojo odgovornost, da izraža Božjo ljubezen med Kristusom in njegovo Cerkvijo ter očetovsko ljubezen Boga do Njegove družine? Ali svet vidi Cerkev, kako daje zgled s svojo skrbjo za sirote in vdove?

Ta vprašanja zahtevajo odgovor. Ne moremo skomigniti z rameni in jih prezreti. Verjetno mora vsakdo odgovoriti sam zase.

Moj odgovor sloni na zelo širokih izkušnjah v številnih narodih. Državljanstvo sem imel tako v Veliki Britaniji kot v

ZDA. Z Božjo besedo in molitvijo sem služil ljudem v več kot petdesetih državah, vključno z vsemi državami Evrope, z izjemo Finske in Bolgarije, in v vseh glavnih angleško govorečih državah. Moja iskrena osebna ugotovitev je, da je sodobna Cerkev nevestna in neodgovorna. Hvala Bogu je nekaj čudovitih izjem, a povečini Cerkev ne kaže Božje ljubezni niti v svojih osnovnih družinskih odnosih niti s skrbjo za sirote in vdove.

Razne krščanske organizacije se skušajo spopasti s sodobnim pomanjkanjem moškega voditeljstva, iz katerega izhaja razpad družine – takšna je npr. organizacija »Focus on the Family« (Osredotočimo se na družino) pod vodstvom dr. Jamesa Dobsona, v novejšem času pa tudi Promise Keepers (Izpolnjevalci obljube). Vprašati se moramo, zakaj so se v drugi polovici dvajsetega stoletja tako množile te in druge krščanske organizacije. V večini primerov bi ugotovili, da poskušajo izpolniti naloge, ki jih je Jezus najprej zaupal Cerkvi.

Medtem ko lahko občudujemo in podpiramo te organizacije, ne verjamem, da je ta premik odgovornosti povsem sprejemljiv za Jezusa, ki je glava Cerkve. On še vedno zahteva od Cerkve, da prizna svoje odgovornosti, in čaka, da jih izpolni. Očitno bo to zahtevalo večjo revolucijo v Cerkvi, glede na to, kako deluje danes. Če se ji to ne posreči, verjamem, da bo Jezus sodobno Cerkev potisnil ob stran in vzpostavil Cerkev, ki bo primerna, da postane Njegova nevesta.

Danes se veliko govori o prebujenju in moli zanj. Eno od znamenj resničnega prebujenja bo, da Cerkev kot celota prizna in sprejme svojo odgovornost, da izpolni naloge, ki jih danes pogosto prepušča zunanjim krščanskim organizacijam.

Nekaj je gotovo: Jezus se ne bo vrnil zaradi teh dobrodelnih organizacij. Prišel bo po nevesto, ki »se je pripravila« in je oblečena »v obleko iz čiste in bleščeče tančice, ki so pravična dela

svetih« (Razodetje 19,7–8). Samozvani kristjani, ki pa ne opravljajo »pravičnih del«, ki so jim bila naložena, ne bodo imeli tkanine za svoje svatbeno oblačilo in zato ne bodo mogli priti na svatbo.

Ko raziskujem sodobno Cerkev v zahodnem svetu, se vedno znova spomnim besed, s katerimi je Jezus odslovil »kozlovske« narode v večno pogubljenje: »Kolikor niste storili ...«. Moramo si zapomniti, da niso bili prekleti zaradi tega, kar so storili, ampak zaradi tega, česar niso storili.

13 MORDA VAM NI USPELO?

Zdaj ko ste knjigo prebrali do sem, je čas, da se ustavite in premislite. Morda ste se prvič v življenju iz oči v oči soočili s svetopisemsko sliko tega, kar Bog pričakuje, da naj oče bo in počne – in ste osupli!

Ne odzovite se prehitro. Vzemite si čas za premišljevanje in molitev o tem vprašanju. Prosite Boga, naj vam razjasni celotno sliko. Morda vam bo pomagalo, če boste še enkrat prebrali zadnjih pet poglavij.

Spomnite se Pavlove opredelitve greha v Pismu Rimljanom 3,23: »Vsi so grešili in so brez Božje slave.« Greh ne pomeni vedno, da počnemo kaj zlobnega. Greh je, če delujemo in živimo na način, da naša življenja Bogu ne dajejo slave, ki mu pripada. Spomnite se, da so možje pogosto krivi grehov opustitve – grešimo tudi s tem, kar ne uspemo storiti, a bi morali.

V življenju so trenutki, ko moramo presojudati sami sebe. Če to storimo, lahko prosimo za milost, ki nam je obljubljena v Prvem pismu Korinčanom 11,31: »Ko bi mi presojali sami sebe, bi ne bili sojeni.«

Premislite tri glavne službe očeta v svoji družini: duhovniško, preroško in kraljevsko. Preverite, kako delujete na vsakem od teh področij, in si zastavite nekaj pomembnih vprašanj:

- Ali sem kot duhovnik svoje družine zvest v redni, vsakodnevni zastopniški molitvi zanje? Kako pogosto se zanje zahvaljujem Bogu?
- Kako dobro kot prerok predstavljal Boga svoji družini? Ali sem jim predstavljal podobo ljubečega Očeta v nebesih? Ali

moram priznati, da je podoba Boga Očeta, ki sem jim jo predstavil, v resnici neprivlačna karikatura?

- Ali sem kot kralj vladal svojim otrokom z vzgojo, ki združuje ljubezen in odločnost, in jih pripravljala, da bodo zavzeli svoje mesto v družbi kot odgovorni državljani? Ali sem svojim otrokom postavil meje, ki jih varujejo pred zlimi silami, ki danes delujejo v svetu?

Kaj je vaš odgovor na ta vprašanja? Ali ugotavljate, da ste res »grešili in ste brez Božje slave«? To ni razlog, da bi izgubili pogum ali odnehali. Bog nas ne prepriča o naših grehih, da bi nas obsodil, ampak da bi nas usmeril k zdravlilu, ki nam ga je preskrbel po žrtvi Jezusa Kristusa na križu.

Dva preprosta koraka

Prva preprosta Božja zahteva je zapisana v Prvem Janezovem pismu 1,9:

»Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.«

Ko iskreno priznamo in izpovemo svoje grehe Bogu, nam jih On ne le odpusti, ampak nas tudi očisti vsega občutka krivde in neuspeha in nas prenovi v čisti vesti.

Da bi dokončali ozdravljenje, moramo storiti še en korak. Naši osebni odnosi so kakor tramova, ki tvorita križ: en tram je navpičen, drugi vodoraven. Navpični tram predstavlja naš odnos z Bogom, vodoravni pa naše odnose z našimi bližnjimi. Prvi korak pri urejanju vsega je torej, da poskrbimo za svoj odnos z Bogom, tako da mu izpovemo svoje grehe in od njega prejmemo njegovo odpuščanje.

Drugi korak je, da uredimo svoje odnose do naših bližnjih, tako da jim priznamo svoje grehe. Ta zahteva je zapisana v

Jakobovem pismu 5,16: »Izpovedujte grehe drug drugemu in molíte drug za drugega, da boste ozdravljeni. Veliko moč ima dejavna molitev pravičnega.«

V sodobni cerkvi se veliko premalo govori o potrebi, da priznavamo svoje grehe drug drugemu. Zato je ozračje v številnih krščanskih skupinah zastrupljeno z grehi, ki niso bili izpovedani, in z naravnostmi zamere in grenkobe, ki niso bile nikoli razrešene. To preprečuje delovanje Svetega Duha.

John Wesley je v svojem dnevniku zapisal, da je ena od najuspešnejših zgodnjih metodističnih družb zrasla iz skupine kakšnih desetih ljudi, ki so se strinjali, da se bodo srečevali vsak teden in izpovedovali svoje grehe drug drugemu.

V Prvem Janezovem pismu 1,7 apostol navaja glavno zahtevo za trajno duhovno čistost: »Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu in kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega greha.«

»Hoditi v luči« pomeni stremljenje k medsebojni iskrenosti in odprtosti. Vsi glagoli v tej vrstici so v sedanjiku in izražajo konstantnost: »Če stalno hodimo ... če smo stalno v občestvu ... nas kri stalno očiščuje ...« Z drugimi besedami, Janez opisuje stalen življenjski slog.

Ta zahteva zadeva vse kristjane, ki živijo v občestvu, najprej in predvsem pa krščansko družino. In to nalaga posebno odgovornost očetu vsake družine.

Oče, ki je izpovedal

Predpostavljajmo, da ste naredili prvi korak in izpovedali svoje grehe Bogu. Zdaj morate narediti naslednji korak in priznati svoje grehe članom svoje družine – najprej svoji ženi in potem svojim otrokom.

Zelo verjetno se že zavedate nekaterih od grehov, ki jih morate izpovedati, toda do zdaj ste jih pometali pod preprogo. Naj vam odkrito povem, nikoli ni bila izdelana nobena preproga, ki bi mogla pokriti te grehe!

Ko sem urejal rokopis tega poglavja, sem nepričakovano prejel pismo krščanskega para, ki sem ga poznal že več let. Imenovali ju bomo David in Rosemary.

Nekaj mesecev prej se je David odločil za poseben post – da se ne bo odrekel predvsem hrani, ampak drugim raztresenostim, ki nas preplavljajo in nas delajo neobčutljive za glas Duha. Njegov seznam je vseboval televizijo, filme in različne vrste posnete glasbe.

V svojem pismu je Rosemary povedala, kaj je ta post prinesel v njuno življenje. Navajam odlomke njenega pisma:

»Vse kaže, da nama Bog že nekaj časa razkriva, koliko umazanije in gnoja je bilo v najinih srcih. Prepričana sem, da če bi mi ves moj greh pokazal naenkrat, bi takoj umrla. Toda na svoj ljubeznivi, usmiljeni način nama kaže korak za korakom, kaj mu ni všeč. In tega je toliko! Zdi se mi, da svoje grehe izpovedujem že mesece ... in David tudi.

Na samem začetku posta je Gospod Davidu zelo jasno pokazal, da bo celoten post brez smisla, če v sebi zadržuje neizpovedane grehe. Tako jih je vse priznal Gospodu in se pokesal. Potem je Gospod rekel: 'In zdaj jih povej svoji ženi!' Z veliko bolečine, ponižnosti in žalosti je razkril svoje skrite grehe, ki jih nisem nikoli poznala ali sumila o njih. Jasno je bilo, da naju je Bog pripeljal do tega. Čudovito naju je podpiral s svojo besedo in svojimi zagotovili.

Davidova izpoved je bila prava budnica za oba in tudi za najini najbližje prijatelje, s katerimi sva podelila nekatere od teh stvari. Bog nama je pokazal, kako zlahka miselnost sveta za-

megli naš pogled, kako zlahka dopustimo, da se greh vtihotapi in nas počasi prevzame, in kako zelo se zanašamo nase namesto na Boga. Vedno znova nama je Bog kazal, kako nisva pazila na svoje srce. Bog je obema pokazal stvari, ki so postale maliki. David se je znebil skoraj vse svoje obsežne glasbene zbirke. To je nekaj, v kar ga sama nisem mogla nikoli prepričati, zato sem vedela, da je bil za tem Bog.

S tremi besedami bi lahko opisala, kar se je zgodilo v nama: bolečina, očiščenje, prebujenje. Zdaj razumem, za kaj gre pri prebujenju. Ne zgodi se naenkrat v stavbi ali množici ljudi, ampak v srcu, ki je podrejeno veličastni ljubezni Boga in ki se odzove njegovemu dvorjenju in grajanju. Osupla in hvaležna sem bila, kako ljubeznivo Bog dela z mano. Njegova graja je usmiljena in prinaša obnovitev.

Od takrat se je zgodilo nekaj čudovitih stvari. Pred nekaj meseci je David povabil skupino mož, da bi skupaj zajtrkovali vsak drugi ponedeljek. Cilj je bil, da bi molili drug za drugega in drug z drugim podelili svoje življenje. Odkar jim je David povedal, kaj se je zgodilo pri nama, je skoraj vsak iz te skupine mož šel do svoje žene in ji priznal nek skriti greh. Bog jih vse očiščuje!

Srečevati smo se začele tudi žene te skupine, z namenom, da molimo za svoje može. To je bilo najlepše, naravno izlitje Svetega Duha, kar sem jih kdaj izkusila. Z »naravno« mislim tole: nihče od nas ne hodi v isto cerkev, zato se to izlitje ne dogaja v kakšni stavbi; je preprosto v tem, da udje Kristusovega telesa služijo drug drugemu. Bilo je osupljivo! Ker ne hodimo vsi v isto cerkev, si izmenjujemo, kaj se dogaja z ljudmi v naših skupnostih, in zdi se, da se širi!«

Kar se dogaja v tej družini, bi se moralo zgoditi v milijonih družin, kjer je v očetovem življenju neizpovedan greh. Veliko

kristjanov se zaveda grehov, ki jih niso priznali, vendar sprejmejo naravnost, da »če se za to dovolj dolgo ne zmenim, bo izginilo«. To je prevara! En sam način je, kako se učinkovito spopasti z grehom – iskreno kesanje, ki mu sledi izpoved:

»Kdor prikriva svoje grehe, nima sreče, kdor pa se jih obtoži in jih opusti, doseže usmiljenje.«

Pregovori 28,13

To prinese na dan resnično oviro pri spopadu z grehom: ponos. Če izpovem te grehe, si rečemo, bom ponižan. Ne, to je še ena prevara! Če izpoveste svoje grehe, boste postali ponižni. Če jih nočete izpovedati, pa boste navsezadnje res ponižani.

Bog nam nikoli ne ponudi, da bi nas naredil ponižne. Njegovo sporočilo je vedno: »Ponižaj se« (glej primer v Prvem Petrovem pismu 5,6). To je nekaj, kar lahko storite samo vi. Nihče drug vas ne more narediti ponižne – niti sam Bog ne! Če pa se niste pripravljani ponižati, bo prej ali slej prišel čas, ko vas bo ponižalo nekaj, s čimer se boste srečali.

Soočeni ste z izbiro: ali se ponižate sami in zaupate Bogu, da bo do vas usmiljen in poln milosti, ali pa se niste pripravljani ponižati in vas bodo ob primernem času ponižale okoliščine, ki jih nimate pod nadzorom.

Komu naj priznam

Morda se boste vprašali: »Komu naj priznam svoje grehe?« Nekdo je odgovoril takole: izpoved mora biti enako široka kot je bil prestop. Torej priznajte svoj greh vsem, ki jih je prizadel vaš greh. Vsak greh je najprej in predvsem zoper Boga. Čeprav je kralj David s svojim grehom škodil dvema človekoma – Batšebi, ki jo je zapeljal, da je z njim prešuštovala, in Uriju, njenemu možu, čigar umor je zasnoval – je rekel Bogu: »Zoper

tebe, tebe samega, sem grešil, hudobijo v tvojih očeh sem storil» (Psalm 51,4). Ko je David iskal luč Svetega Duha, je spoznal, da je bil njegov greh predvsem žalitev svetega in veličastnega Boga.

Spomnite se, ko izpoveste svoj greh Bogu, mu ne govorite ničesar, česar on ne bi že vedel o vas. Cilj izpovedi ni, da bi ga informirali, ampak da prinesete greh na svetlo, kjer je z njim mogoče obračunati. Bog greha ne odpušča v temi. Če si želimo Njegovega odpuščanja, moramo izpostaviti svoj greh čudoviti luči Njegovega obličja.

Če se še vedno obotavljate, da bi izpovedali svoj greh, naj vas spomnim na preprosto zahtevo Boga: »Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti« (1. Janezovo pismo 1,9). Ta beseda spodbude je tudi beseda svarila. Če boste priznali svoje grehe, se je Bog zavezal, da vam bo odpustil. Toda nikoli se ni zavezal, da bo odpustil grehe, ki jih nismo pripravljene izpovedati.

Bodite pozorni tudi na to, da ko Bog odpusti, nas očisti vsake krivičnosti, povezane z našim grehom. Če vam je bilo odpuščeno, vas je tudi očistil krivičnosti. Če vaše srce ni bilo očiščeno, to verjetno kaže, da vam še ni bilo odpuščeno. Mogoče se niste resnično pokesali in obrnili stran od tega greha.

Večinoma so grehi, ki jih izpovemo, prizadeli druge ljudi. V takšnih primerih smo vedno, ko je mogoče, dolžni priznati svoj greh vsakemu ali vsem ljudem, ki so jih naši grehi prizadeli.

Če greši oče družine, verjetno njegov greh tako ali drugače prizadene celotno družino. Prvi človek, ki bi mu praviloma moral priznati greh, je njegova žena. Če so njegovi otroci še mladi in nezreli, mora paziti, da ne govori o svojem grehu na način, ki bi prizadel njihovo nežno vest. Preden oče prizna

svoje grehe, bi moral Boga iskreno prositi, naj gre pred njim in pripravi srca njegove družine. Boga bi tudi moral prositi, naj ga vodi glede časa in načina, kako naj prizna svoj greh.

Če ste iskreni in odprti za Svetega Duha, vam bo pokazal točno določene grehe, ki jih morate priznati. Nekateri grehi, ki se v splošnem pojavljajo pri očetih, so nepotrpežljivost, nagnjenost k razburjanju in nenadzorovana jeza. Očetje so tako kot vsi moški tudi pogosto skušani, da bi podlegli kakšni obliki spolne nečistosti, naj bo v dejanju ali domišljiji. Eden od grehov, ki danes zaslužnjujejo številne moške, je pornografija.

Sveto pismo nikoli ne govori o »malem« grehu. V Prvem Janezovem pismu 5,17 nas apostol spomni, da »je vsaka krivičnost greh«. Nobenega vmesnega območja ni med pravičnostjo in grehom. Vse, kar ni pravično, je grešno.

Po drugi strani pa Sveto pismo zares označuje nekatere grehe kot »velike«. Ko je bil, denimo, Jožef v skušnjavi, da bi prešuštoval s Putifarjevo ženo, je vzkliknil: »Kako naj storim tako veliko hudobijo in se pregrešim zoper Boga?« (1. Mojzesova knjiga 39,9). Podobno kot David je tudi Jožef priznal, da bi najprej in predvsem grešil zoper Boga.

Zapustimo območje polmraka

Množice kristjanov danes živijo »območju duhovnega polmraka«. Ne hodijo niti v jasni sončni luči Božje naklonjenosti, ki bi sijala na življenje brezpogojne poslušnosti Bogu, niti v nočni temi odkritega greha.

Toda evangelij ne pušča prostora za duhovno nevtralnost. Če hočete biti eden od očetov, kakršne išče Bog, morate biti pripravljeni, da mu odprete vse svoje srce in življenje. Ko mu dopustite, da razkrije ves greh in opravi svoje očiščujoče delo v

vas, se boste premaknili iz območja polmraka v jasno svetlobo Božje naklonjenosti. Tam boste začeli razumeti vse, kar je del očetovstva.

14 LAHKO VAM USPE!

Potem ko ste prebrali prejšnja poglavja, ste se neposredno soočili s področji neuspeha v svojem življenju. Odkrili ste, da niste bili tak oče, kakršne išče Bog – in kakršnega vaša družina nujno potrebuje.

Zdaj je čas, da se odločite. Obrnite hrbet svojim neuspehom in se predajte Bogu za službo očeta. Če ste pripravljeni to storiti, vam predstavljam štiri korake, ki jih morate opraviti.

1. Zavzemite svoje mesto kot glava svoje družine

To zahteva odločitev in predanost. Lahko molite nekaj takega: »Gospod, spoznavam, da me imaš za odgovornega, da sem glava svoji družini. Z odločitvijo svoje volje zdaj sprejemam svoje mesto in odgovornost, ki spada zraven. Zavežujem se ti, da bom opravil to nalogo.«

Ko ste se tako obvezali, vam bo Bog začel dajati avtoriteto, ki jo oče potrebuje, da je lahko glava svoji družini. Tako se udejanja načelo, ki ga je najti v vsem Svetem pismu: Bog nikoli ne daje odgovornosti brez avtoritete in nikoli ne daje avtoritete brez odgovornosti.

V nekem trenutku Jezusovega javnega delovanja je rimski stotnik poslal glasnike k njemu in ga prosil, naj pride in ozdravi njegovega služabnika, ki je bil na robu smrti. V odgovor se je Jezus odpravil z glasniki proti stotnikovi hiši. Toda preden je prišel tja, je stotnik poslal k njemu prijatelje, da bi mu sporočili:

»'Gospod, ne trudi se! Nisem namreč vreden, da prideš pod mojo streho. Zato se tudi nisem imel za vrednega, da bi

prišel k tebi, ampak reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen. Kajti tudi sam sem postavljen pod oblast in imam vojake pod seboj in rečem temu: »Pojdi« in gre; in drugemu: »Pridi« in pride; in svojemu služabniku: »Stôri to« in stori.»

Luka 7,6–8

Ta rimski stotnik je prepoznal, da je bila Jezusova oblast v duhovnem svetu podobna njegovi v vojaškem svetu. V kratkem stavku je povzel bistveno zahtevo za to, da imaš oblast na katerem koli področju: da si pod oblastjo. Oblast je vedno predana navzdol z višjega vira.

Ob koncu svojega zemeljskega delovanja je Jezus rekel svojim učencem: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji« (Matej 28,18). Vsa resnična oblast v vesolju se torej spušča od Boga Očeta po Jezusu Kristusu, njegovem Sinu. V Prvem pismu Korinčanom 11,3 Pavel opisuje, kako se ta veriga oblasti spušča v vsako družino na zemlji: »Hočem pa, da veste tole: vsakemu moškemu je glava Kristus, glava ženske je moški, glava Kristusa pa Bog.«

To lahko predstavimo takole:

Bog Oče

Kristus

Moški (mož)

Ženska (žena)

Vaša oblast, ki jo imate kot mož in oče, je torej odvisna od tega, ali ste podrejeni Jezusu. Če ste resnično podrejeni njemu kot glavi, bo vsa oblast iz nebes tekla prek vas v vašo družino in boste učinkovito delovali kot njena glava. Če niste podrejeni Jezusu, si lahko na drugi strani meseno zelo prizadevate – lahko vpijete in udarjate z nogo ob tla; lahko se močno jezite in celo postanete nasilni – toda še vedno boste nekaj pogrešali:

pristna avtoriteta, ki jo daje Bog in ki vas edina more storiti za učinkovito glavo svoje družine.

2. Zaupajte Bogu za milost, ki jo potrebujete

Biti oče je Božji klic, ki je prav tako svet kakor klic za službo evangelizatorja ali pastirja v cerkvi. Tudi če bi vas Bog poklical v katero od teh služb, ne bi bili odvisni samo od svoje zmožnosti. Boga bi iskali za posebno milost, ki je potrebna za uspeh. Zato na enak način zaupajte Bogu za milost, ki jo potrebujete, da bi bili uspešen oče. Tukaj je nekaj besed iz Svetega pisma, ki naj vas opogumijo:

»Bližajmo se torej z zaupnostjo prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.«

Hebrejcem 4,16

Prepoznajte, da imate po Jezusu neposreden dostop do prestola Boga, ki vlada celotnemu vesolju in ima pod svojim nadzorom vsako okoliščino in vsakega človeka. Bodite tudi pozorni, da je to prestol milosti, od katerega se razliva dar nezaslužene Božje naklonjenosti na vse, ki pridejo prek Jezusove žrtve na križu. Povabljeni ste, da pridete z zaupanjem, ne oklevajoče ali polni dvoma. Niste klečeplazno moledujoči prosilec, ampak otrok Boga, vašega Očeta, in Oče vas vedno rad sprejme v svojo prisotnost.

Ko pridete na tej podlagi, vam Bog daje dvoje: usmiljenje in milost. Nobene od njiju ni mogoče zaslužiti. Prejeti ju je treba kot brezplačen dar Boga.

a) Usmiljenje za preteklost

Usmiljenje poskrbi za preteklost. Pokrije vse napake in neuspehe, zaradi katerih se počutite nesposobni. Ko ste enkrat

izpovedali vse grehe, ki ste jih storili, in se resnično obrnili stran od njih, ne bodo več uperjeni zoper vas.

Vaš spomin morda še preganjajo prizori iz preteklosti, ki se jih še preveč živo spominjate – čase, ko ste ravnali ali se odzivali na način, ki očeta ni vreden. Toda ko ste se pokesali in izpovedali te grehe, je čudovito sporočilo evangelija, da se jih Bog nič več ne spominja.

To je živo in lepo izraženo v Miheju 7,18–19:

»Kdo je Bog kakor ti, ki odpuščaš krivdo, ki greš prek pregrehe k ostanku svoje dediščine? Ne drži na veke svoje jeze, kajti ugaja mu dobrohotnost. Spet se nas bo usmilil, poteptal bo naše krivde. V globine morja boš zagnal vse njihove grehe.«

Ko ste enkrat izpolnili Božje pogoje, vrže svoj greh za hrbet v ocean svojega odpuščanja. Corrie ten Boom je dodala: »In ko Bog vrže naše grehe v ocean, postavi znak: »Ribolov prepovedan!« Če je vsemogočni Bog odpustil vaše grehe, zakaj bi se jih vi spominjali?

b) Milost za prihodnost

Ko ste enkrat obračunali s svojo preteklostjo, se lahko ozrete v prihodnost za milost, ki jo potrebujete, da bi uspeli v svojem očetovskem poklicu. Milosti si tako kot usmiljenja ni mogoče nikoli prislužiti. Prejeti jo je mogoče samo po veri.

Milost je bila opredeljena kot »Božja velikodušna, nezaslužena naklonjenost do teh, ki niso vredni«. Zaradi svojega odnosa z Bogom po Jezusu Kristusu vas Bog gleda z naklonjenostjo. Veseli se vas. Za vas si želi najboljše. Želi, da ste uspešni v vseh položajih – še posebej kot oče.

Apostol Pavel je preživljal strahovite preizkušnje in pritiske. V nekem trenutku je zavpil k Bogu s prošnjo, naj mu nakloni

olajšanje, toda Bog je odgovoril: »Dovolj ti je moja milost« (2. pismo Korinčanom 12,9). Tudi vam bo zadoščala! Verjetno vam ne bo treba izkusiti vsega, kar je preživel Pavel. Toda ne glede na to, kakšne so vaše situacije in izkušnje, je Božje sporočilo Pavlu še danes resnično: »Dovolj ti je moja milost.«

Milost nas popelje onkraj naših naravnih zmožnosti. Ko smo izčrpali svoje vire, lahko iščemo Boga za njegovo milost, njegovo nadnaravno usposobljenje. Milost se začne tam, kjer se naša sposobnost konča.

To se nanaša na vas kot očeta. Nastopila bodo obdobja, ko se vam bo zdelo, da niste kos svojim odgovornostim. Takrat se boste morali oprijeti Božje milosti. Iskreno mu priznajte, da ste izčrpali svoje vire in mu recite: »Gospod, odvisen sem od tebe, da bi mogel biti in narediti to, kar je sicer zame nemogoče.«

Potem boste kot Pavel spoznali, da ko vam zmanjka vaših moči, začnete šele odkrivati, kaj more storiti Božja milost. Potem boste, kakor apostol, tudi vi zmožni reči: »Močan sem takrat, ko sem slaboten« (2. pismo Korinčanom 12,10).

3. Preučite opis svojega delovnega mesta

Mogoče boste morali še enkrat prebrati poglavja 8, 9 in 10, ki obravnavajo odgovornost očeta kot duhovnika, preroka in kralja svoje družine. Zapišite si področja svoje posebne slabosti. Potem molite in prosite Boga, naj vam pokaže, kako bi mogli ravnati bolje.

Zapomnite si, Bog je na vaši strani. Veseli se vaše odločitve, da kot glava družine sprejmete svojo odgovornost. Zapomnite si tudi, da takrat, ko smo popolnoma odvisni od Boga, odkrijemo, da se nanj lahko popolnoma zanesemo!

4. Namenite svojemu delu ves čas, ki ga zahteva

Eno najzanesljivejših meril naših resničnih prioritet je, kako si porazdelimo svoj čas. To je gotovo eden od načinov, kako naši otroci spoznajo, koliko nam zares pomenijo. V sodobni zahodni družbi smo pod čedalje večjimi pritiski. Svoj uspeh navadno merimo s tem, kako hitro opravimo dane naloge. Toda to ni pravi način, kako meriti uspeh v osebnih odnosih – še najmanj v odnosih z našimi otroki!

Bral sem pripoved o očetu in materi, ki sta oba dosegala velike poklicne uspehe. On je bil pravnik, ona v nekem poslu. Njun cilj je bil – podobno kot cilj mnogih staršev danes – da namenita svojima dvema ali trem otrokom relativno majhen del svojega časa, vendar zagotovita, da bo ta čas »kakovostno preživet«. Z drugimi besedami, v »kakovostnem času«, ki sta ga dodelila svojim otrokom, bi se intenzivno osredotočila nanje.

Nisem dobil jasnega vtisa, kaj naj bi počela s svojimi otroki v tem »kakovostno preživetem času«. Toda moj odziv je bil, da na mestu teh otrok ne bi bil zadovoljen z odmerjeno količino tako imenovanega kakovostnega časa. Hotel bi – in verjamem, da hoče to vsak otrok – občutiti, da so mi moji starši na razpolago, da so tu, ko jih potrebujem.

Tisti, ki smo starši – še posebej očetje – bi se morali vprašati, kako bi se počutili, če bi nam Bog, naš nebeški Oče, dal samo odmerjen delež svojega časa, v katerem bi nam bil na razpolago. Kako hvaležen sem, da naš nebeški Oče ni takšen! Vedno nam je na razpolago, podnevi ali ponoči. Njegova obljuba je: »Preden bodo klicali, bom odgovarjal, ko bodo še govorili, bom usliševal« (Izaija 65,24).

Očitno je, da imamo očetje veliko omejitev. Nekateri od teh so povsem fizične, druge so posledice zahtev glede našega časa,

ki jih ne moremo prezreti. Dokončno odločilno ni točno določeno število ur, ki smo jih vsak dan sposobni preživeti s svojimi otroki, ampak da otroci čutijo, da smo jim na razpolago in da takrat, ko govorijo, zares slišimo, kaj nam hočejo povedati. Ali jim lahko zagotovimo, kakor nam zagotavlja Bog: »Ko še govorijo, bom (u)sliš(ev)al?«

Pred mnogimi leti, ko sva z Lydio imela večino otrok še doma, smo kot družina sedeli pri večerji in se sproščeno pogovarjali o Božjih stvareh. Ena od mojih hčera, kakšnih deset let ji je bilo, mi je sedela na kolenu. Skoraj nenadoma, ne da bi kdor koli molil zanjo, je prejela suvereno, nadnaravno obiskanje Svetega Duha in začela slaviti Gospoda v novem jeziku, ki ji ga je dal Sveti Duh.

Pozneje sem se vprašal, zakaj se je prav v tistem trenutku odprla za Svetega Duha. Menim, da je bilo tako, ker se je v tistem trenutku, ko je sedela na mojem kolenu, počutila popolnoma sprejeto in varno. Vse, kar bi moglo ovirati Svetega Duha, je bilo odstranjeno.

Kot očetje si moramo zastaviti vprašanje: Ali je ozračje mojega doma ozračje sprejemanja in varnosti? Da bi doma ustvarili takšno ozračje, potrebujete več kot samo kratka obdobja »kakovostnega časa«. In to lahko zahteva nekaj žrtvovanja z vaše strani. Mogoče boste – vsaj začasno – morali opustiti kakšen svoj priljubljeni konjiček ali šport. Toda ko to storite, boste komunicirali s svojim otrokom v nebesedni govorici. Povedali mu boste: »Tako zelo pomemben si mi!«

15 DUHOVNO OČETOVSTVO

V osmem poglavju sem zapisal, da je resnični oče najpopolnejša upodobitev Boga, ki jo more doseči kakšen moški, ker je očetovstvo najvišje razodetje Boga samega. Kdo bi mogel biti ob tem prizadet. »Toda jaz nisem poročen,« bi lahko rekel kakšen moški. Ali pa: »Poročen sem, a nimam otrok. Ali to pomeni, da ne morem nikoli res postati podoben Bogu?«

Hvala Bogu ni tako. Tudi če ne bi nikoli postali oče na naraven, telesen način, za vas ostaja odprta druga oblika očetovstva: duhovno očetovstvo. S tem imam v mislih očetovstvo, ki prihaja iz duhovnega, netelesnega odnosa, in nikakor ni manj vredno ali drugorazredno. V resnici je nekaj najpomembnejših ljudi v Svetem pismu zgled za duhovno očetovstvo.

Prvi in najvidnejši primer je Abraham. Seveda je bil tudi oče naravnih otrok, ki jih je imel s Hagaro, Saro in končno s Ketúro. A poleg tega nam Sveto pismo predstavlja Abrahama kot zgled duhovnega očetovstva.

V Pismu Rimljanom 4,13 nam Pavel pravi:

»Obljuba, ki je bila dana Abrahamu ali njegovemu potomstvu, da bodo dediči sveta, ni bila dana po postavi, ampak po pravičnosti, ki izvira iz vere.«

Nato nadaljuje (od vrstice 16 do 18):

»Potemtakem postajamo dediči po veri, tako da je dedovanje iz milosti in da je obljuba zagotovljena vsemu potomstvu, ne samo tistemu, ki izvira iz postave, ampak tudi tistemu, ki izvira iz vere Abrahama, ki je oče nas vseh, kakor je pisano: Postavil sem te za očeta mnogih narodov, pred

Bogom, kateremu je verjel, in ki oživlja mrtve in kliče v bivanje stvari, ki jih ni. Na osnovi upanja je proti upanju veroval, da bo postal oče mnogih narodov, kakor je bilo rečeno: Takó bo s tvojim potomstvom.»

V duhovnem smislu je torej Abraham postal oče mnogih narodov. Na kakšni podlagi mu je bila podeljena ta čast? Na podlagi trdne, neomajne vere, ki se je izražala v tem, da je bil Abraham poslušen iz vsega srca. To je dobilo dokončni izraz v Abrahamovem odzivu na zahtevo Boga, da mu svojega sina Izaka daruje kot žrtev.

Tako je Abraham pokazal pot, po kateri naj hodijo vsi poznejši verniki. V Pismu Rimljanom 4,20 je Pavel poudaril trdnost Abrahamove vere: »Ob Božji obljubi ni podvomil v neveri, marveč se je v svoji veri še okrepil in izkazal čast Bogu.«

Pavlov zgled

Drugi pomemben zgled duhovnega očetovstva je apostol Pavel. V Prvem pismu Korinčanom 4,14–16 je pisal kristjanom v Korintu:

»Tega vam ne pišem zato, da bi vas sramotil, marveč da bi vas kot svoje ljube otroke svaril. Čeprav bi namreč imeli deset tisoč vzgojiteljev v Kristusu, vendar nimate mnogo očetov. V Kristusu Jezusu sem vas namreč po evangeliju rodil jaz. Zato vas torej rotim, postanite moji posnemovalci.«

V Korintu je bil Pavel oče številnih duhovnih otrok po semenu evangelija, ki ga je posadil v njihova srca. Tako lahko Božji služabnik, ki zvesto oznanja Božjo Besedo, rodi mnogo duhovnih otrok.

Vendar se moramo zavedati načela, ki ga je Bog postavil na začetku stvarjenja, v Prvi Mojzesovi knjigi 1,29:

»Bog je rekel: 'Glejta, dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji, in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme. Naj vama bo v hrano.'«

Sad drevesa daje seme. Oznanilo človeka, ki ni obrodil nobenega sadu, nima semena, ki bi moglo ustvariti življenje v drugih. To je eden od razlogov, da obstaja veliko oznanjevanja, ki obrodi začasen, čustven odziv, ne pa tudi trajnega sadu.

V Pismu Filipljanom 2,20–22 je Pavel osvetlil še eno obliko duhovnega očetovstva. O svojem mladem sodelavcu Timóteju je rekel:

»Nimam namreč nikogar drugega, ki bi mu bil podoben po srcu in bi tako iskreno skrbel za vaše zadeve, saj vsi po vrsti iščejo svojo korist in ne tega, kar je Jezusa Kristusa. Poznate njegovo preizkušnost, ker je z mano kakor sin z očetom služil evangeliju.«

Del pripovedi o Pavlovem drugem misijonskem potovanju, ki jo najdemo na začetku 16. poglavja Apostolskih del, kaže, da ko je Pavel prvič srečal Timóteja v pokrajini Derbe in Listre, je bil Timótej že vernik, o katerem so dobro poročali voditelji krajevne cerkve. Ko je Pavel prepoznal duhovni potencial v tem mladem človeku, ga je povabil, naj se mu pridruži na njegovih nadaljnjih potovanjih. Od tega časa je Timótej postal tisti Pavlov sodelavec, ki mu je Pavel najbolj zaupal, in ta odnos se je nadaljeval do Pavlove smrti.

V tem primeru Pavel ni postal Timótejev duhovni oče tako, da bi ga osvojil za Kristusa po evangeliju, ampak po osebnem odnosu, v katerem je Pavel sprejel Timóteja za zanesljivega sodelavca. Tako Timótej ni samo prejel duhovnih navodil od Pavla, ampak je hodil za njim v mnogih različnih obdobjih

Pavlove službe. Bil je priča temu, kako je Pavel udejanjal svoj nauk v vsakodnevnem življenju, v mnogih stiskah.

Proti koncu svojega življenja je Pavel pisal Timóteju:

»Ti pa si krenil za menoj v mojem nauku, vedenju, namenu, veri, potrpežljivosti, ljubezni, stanovitnosti, v preganjanju, trpljenju, kakršno me je zadelo v Antiohiji, v Ikóniju, v Listri. Kakšna preganjanja sem pretrpel! Toda iz vseh me je rešil Gospod. Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo res pobožno živeti v Kristusu Jezusu.«

2. pismo Timoteju 3,10–12

Pouk, ki ga je Timótej prejemal od Pavla, ni bil v obliki šolskih predavanj, ampak v vseh vzponih in padcih življenja, polnega zunanjih pritiskov. Timótej ni samo poslušal Pavlovega oznanjevanja. Veliko pomembnejše, iz prve roke je videl, kako je Pavel udejanjal, kar je oznanjal. Na podlagi te tesne osebne povezanosti je Pavel postal Timótejev duhovni oče.

Bilo je še več drugih mladih mož, s katerimi je Pavel imel odnos, podoben temu s Timótejem, čeprav morda ne tako tesen. Mednje spadajo Tit, Sópater iz Beróje, Aristarh in Sekundus iz Tesalonike, Gaj iz Derbe, Tihik in Trofim iz Azije.

Ena od najpomembnejših stvari v sodobni Cerkvi so možje, ki bodo izpolnili vlogo, ki jo je imel Pavel v Timótejevem življenju. Izpostavil sem že, da v naši družbi obstaja obupna potreba po možeh, ki so resnično očetje. Ta potreba ni nič manjša v Cerkvi. Imamo može, ki lahko organizirajo, oznanjujejo, upravljajo in izvajajo vsakovrstne verske funkcije. Toda koliko jih bo dalo svoje življenje mlajšim ljudem in delilo z njimi uspehe in težave v neizprosni vsakdanjem življenju? Koliko jih je pripravljenih – če bi bilo potrebno – deliti z njimi svoje trenutke slabosti in razočaranja?

V Prvem pismu Tesaloničanom je Pavel prikazal nekaj, kar bi mogli imenovati »tretja generacija« duhovnega očetovstva. Govoril je v imenu Sila in Timóteja, pa tudi v svojem imenu:

»Tudi veste, kako smo vsakogar izmed vas kakor oče svoje otroke opominjali, spodbujali in rotili, da živite tako, kakor se spodobi pred Bogom, ki vas kliče v svoje kraljestvo in v svojo slavo.«

1. pismo Tesaloničanom 2,11–12

Timótej, povezan s Pavlom in Silom, je imel vlogo duhovnega očeta kristjanom v Tesaloniki. Tako je Pavlov duhovni sin zdaj tudi duhovni oče Tesaloničanov. Torej vidimo tri duhovne generacije: Pavel kot oče Timóteju, ki je bil oče Tesaloničanom. To lahko prikažemo takole:

Pavel
Timótej
Tesaloničani

Življenje vere in poslušnosti

V 7. poglavju sem poudaril, da Jezus svojim učencem ni razodel Očeta kot teološki pojem. Kot je rekel v Janezovem evangeliju 17, jim je ime Očeta razodeval s tem, kako je živel pred njimi. To je bilo življenje neprekinjenega občestva z Očetom, nenehne odvisnosti od Očeta in stanovitne poslušnosti Očetovi volji.

Podobno tudi duhovno očetovstvo ne more biti samo oznaka ali teološki pojem. Izraža ga življenje, ki ga človek živi v veri in poslušnosti, in to življenje postane vzor, ki mu drugi sledijo. Duhovni oče mora biti sposoben izreči enak ukaz, kot ga je dal Jezus svojim učencem: »Hodi za menoj!« Ali kot je Pavel rekel kristjanom v Korintu: »Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov« (1. pismo Korinčanom 11,1).

V moderni izraelski vojski je bilo uveljavljeno naslednje pravilo. Poveljnik svojim četam ne reče: »Naprej!« Reče jim: »Za menoj!« Isto velja za Gospodovo vojsko.

Prav na področju značaja izpostavlja Bog svoje služabnike najstrožjim preizkušnjam. Zato se moramo vprašati, kakšne so zahteve glede značaja, ki jih mora izpolnjevati moški, če hoče opravljati vlogo duhovnega očeta. Za odgovor lahko na kratko povzamemo glavne značajske značilnosti mož, ki smo jih predstavili kot duhovne očete.

Abraham

Vidiki Abrahamovega značaja, ki izstopajo, so, kot sem že povedal, njegova neomajna vera in njegova hitra, popolna poslušnost vsemu, kar je Bog zahteval od njega. To lepo prikazuje primer, ko ga je Bog prosil, naj žrtvuje svojega sina, Izaka.

Nedvomno je bil Izak najljubše, kar je imel Abraham v svojem življenju. Kot tudi poudari pisec Pisma Hebrejcem, je bil Izak pot, po katerem naj bi Abraham prejel vse blagoslove, ki mu jih je obljubil Bog. In vendar Abraham ni okleval. Ne samo, da je bil poslušen, ubogal je takoj, brez obotavljanja:

»Abraham je vstal zgodaj zjutraj, osedlal osla, vzel s seboj dva hlapca in svojega sina Izaka. Nacepil je drv za žgalno daritev, potem pa je vstal in odšel proti kraju, o katerem mu je govoril Bog.«

1. Mojzesova knjiga 22,3

Pavel

Zaradi sporočila evangelija je postal Pavel oče številnih kristjanov v Korintu. Za to sta bila dva razloga.

Najprej, v svojem oznanjevanju Pavel ni ponujal, kot počnejo nekateri pridigarji danes, lahkega in poenostavljenega odgovora na življenjske probleme. Njegovo sporočilo Korinčanom se

je osredotočilo na križ. To je poudaril tudi v Prvem pismu Korinčanom 2,1–2:

»Bratje, tudi ko sem jaz prišel k vam, nisem prišel zato, da bi vam z vzvišenostjo besede ali modrosti oznanjal Božjo skrivnost. Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.«

Pavel se ni osredotočal na križ samo v svojem oznanjevanju. Veliko pomembneje je, da je izkusil križ v svojem življenju, kakor je pisal v Pismu Galačanom 6,14:

»Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet križan zame, jaz pa svet.«

Duhovni otroci so se torej rodili Pavlu v Korintu zato, ker se je njegovo sporočilo osredotočalo na križ in ker je križ izpričevalo njegovo življenje, v katerem je svojo osebno ambicijo in iskanje samega sebe predal neusmiljenemu procesu križanja.

Sporočilo brez križa, ki ga podaja oznanjevalec, ki ni bil križan, ne bo prineslo takšnih duhovnih otrok, kot jih je Bog dal Pavlu v Korintu.

Pavel, Sila in Timotej

Videli smo že, da so Pavel, Sila in Timótej v Prvem pismu Tesaloničanom prikazani kot duhovni očetje. Pavel je o kristjanih v Tesaloniki zapisal:

»Vi ste priče in Bog je priča, kako sveto, pravično in neoporečno smo se vedli do vas, ki ste verovali. Tudi veste, kako smo vsakogar izmed vas kakor oče svoje otroke opominjali, spodbujali in rotili, da živite tako, kakor se spodobi pred Bogom, ki vas kliče v svoje kraljestvo in v svojo slavo.«

1. pismo Tesaloničanom 2,10–12

Pavel je poudaril dva glavna vidika vedenja vseh treh mož. Najprej, njihov zgled. Njihovo osebno življenje je bilo »neoporečno«. Drugič, do Tesaloničanov so imeli očetovsko srce. S tem, da so prednje postavili najvišji standard, so svojim učencem dajali stalen izziv in spodbudo, naj dosežejo ta standard. Prav kakor je naravni oče ponosen na uspehe svojih otrok, so bili ti trije možje željni videti, da se njihovi učenci razvijejo v uspešne in rodovitne kristjane.

Kakšne značilnosti?

Če povzamemo glavne poteze značaja mož, ki smo jih omenili, pridemo do seznama, ki bi bil približno takšen:

- neomajna vera,
- hitra in popolna poslušnost,
- sporočilo, osredotočeno na križ,
- križ, udejanjen v njihovem življenju,
- neoporečno krščansko vedenje,
- očetovska naklonjenost do mladih vernikov,
- goreča skrb za njihov resničen uspeh.

Praktično očetovstvo: posvojitev

Druga vrsta očetovstva je nekje med naravnim, telesnim na eni strani in povsem duhovnim očetovstvom, ki sem ga opisoval, na drugi strani. Govorim o dejanski, pravni ali de facto posvojitvi otrok, za katere starši ne morejo ali nočejo skrbeti.

Glede tega se stalno spominjam, kako apostol Jakob opredeljuje pobožnost, ki je za Boga sprejemljiva:

»Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta.«

Jakobovo pismo 1,27

Bodite pozorni na razliko med pobožnostjo in odrešenjem. Odrešenje je, kar stori Bog za človeka. Pobožnost je, kar stori človek za Boga. Naša pobožnost je naš odziv na Božje odrešenje.

Pred nedavnim so se moje misli stalno vračale k tej vrstici Jakobovega pisma. Zares osupljivo se mi zdi, da milijoni kristjanov, katerih vera sloni na Svetem pismu, niso nikoli slišali, kaj pravi Jakob v tej vrstici. Ko opisuje vrsto verske dejavnosti, ki ugaja Bogu, začenja s pozitivnim – to je, s stvarmi, za katere Bog pričakuje, da jih delamo. Prva stvar, o kateri govori Jakob, je obiskovanje – skrb in preskrba – sirot in vdov. Potem pa preide k negativnemu in sklene s spodbudo, naj se njegovi bralci »ohranijo neomadeževani od sveta«.

Več kot petdeset let sem poslušal pridige zelo različnih pridigarjev. Slišal sem veliko sporočil – pogosto so bila oznanjana z veliko gorečnostjo – o tem, da se mora človek ohraniti neomadeževan od sveta. A ne spomnim se, da bi enkrat samkrat slišal pridigo o naši obveznosti, da skrbimo za sirote in vdove.

In vendar našo odgovornost, da skrbimo za sirote in vdove, stalno poudarja celotno Sveto pismo, tako v Stari kakor tudi v Novi zavezi. Ko sem analiziral sporočilo starozaveznih prerokov, sem ugotovil, da Boga žalijo trije glavni grehi. Prvi je malikovalstvo; drugi prešuštvo; tretji, opuščanje skrbi za sirote in vdove. Zdi se mi, da Bog vse tri postavlja na isto raven.

Res je, da sta prva dva greha v dejanju, tretji pa je greh opustitve. Toda zaradi tega ni tretji nič manj resen. Prav tako krivi smo za dobre stvari, ki jih ne storimo, kakor za slabe, ki jih storimo.

Seveda ni pomanjkanje priložnosti razlog, da ne skrbimo za sirote in vdove. Povsod po svetu jih je čedalje več. Ob izidu te knjige je samo v Ugandi več milijonov sirot zaradi AIDS-a. In

to je samo relativno majhna dežela na veliki afriški celini. Ko bo AIDS z največjim udarom prizadel indijsko podcelino, bo njegov davek še veliko hujši kakor v Afriki.

Nekateri zahodni kristjani bi morda zatrdili: »To je problem zaostalih, neciviliziranih narodov. Mi nismo odgovorni zanje.«

S tem se ne strinjam. Verjamem, da sem varuh svojega brata, ne glede na njegovo barvo kože ali na deželo, v kateri živi. A ne glede na to, problem sirot in vdov ni omejen na države v razvoju. Problem je prav tako resen v zahodnih narodih, le da v drugi obliki. V 12. poglavju sem poudaril, da se soočamo s čedalje večjim številom milijonov osirotelih mladih ljudi – to so otroci, ki so »šli v ujetništvo«, ker njihovim očetom ni uspelo sprejeti svoje odgovornosti. Po slovarski definiciji »sirote« ti otroci tehnično sicer to morda niso, toda njihove potrebe so prav tako velike.

Zaradi naraščajočega števila razpadanja družin v zahodnem svetu je čedalje več samskih staršev. Večinoma so to matere, ne očetje. Ljudje včasih pravijo, da so njihove težave posledica njihovega grešnega vedenja. Res je, nekateri od njihovih otrok niso bili spočeti v zakonu. Toda kje v evangeliju je Jezus kdaj prepovedal, da bi pokazali usmiljenje do grešnikov? Poleg tega so tisti, ki najbolj trpijo, osiroteli otroci – ne tisti, ki so grešili. Poleg tega so množice žensk samske matere, ne da bi bile za to same krive. Zakonito so bile poročene, svojim možem so rodile enega ali več otrok, potem pa so bile zapuščene brez utemeljenega razloga.

In vendar sodobna Cerkev povečini namenja le malo pozornosti velikemu številu samskih staršev. Verjamem, da bi nam Gospod povedal natanko to, kar je rekel Izraelu v času Izaija:

»Umijte se, očistite se! Odstranite svoja hudobna dejanja izpred mojih oči, nehajte delati húdo. Naučite se delati dobro,

skrbite za pravico. Pomagajte zatiranemu, zagovarjajte siroto, branite vdovo.»

Izaija 1,16–17

Nekateri sodobni kristjani se ne bi strinjali, da se te uvodne besede iz Izaija nanašajo nanje. Toda kot sem rekel, smo prav tako krivi za dobro, ki ga ne storimo, kakor za zlo, ki ga storimo. Pred očmi moramo tudi imeti, da so bili ljudje, na katere se je obračal Izaija, izjemno pobožni. Bog jim je bil pravkar rekel:

»Nehajte mi prinašati ničeve daritve, kadilo mi je gnusoba. Nehajte z mlaji, s sobotami in sklicevanjem shodov, ne prenesem zlagane slovesnosti. Vaše mlaje in vaša praznovanja sovraži moja duša. Postali so mi nadležni, ne morem jih več prenašati.»

Izaija 1,13–14

V Lukovem evangeliju 6,46 je Jezus izrekel podobno obtožbo zoper religiozne ljudi svojega časa. Ni jim očital tega, kar so naredili, ampak tisto, česar niso: »Kaj me kličete: »Gospod, Gospod« in ne delate tega, kar pravim?»

Mnogi v naši zahodni družbi so postali cinični do krščanstva. Imajo ga za nepotrebno breme, podedovano od prejšnjih generacij. Občutijo, da nima kaj ponuditi v odgovor na probleme, s katerimi se soočamo danes. Na te ljudi pridige ne naredijo vtisa. Videti hočejo, da evangelij prinaša pozitivne, praktične rezultate.

Eden od vidnih, objektivnih doprinosov, ki bi ga mogla prispevati Cerkev, je praktično udejanjenje očetovstva v različnih oblikah, ki sem jih predstavil. Množice mladih ljudi v naši družbi se danes zavedajo, da v njihovem življenju nekaj manjka. To iščejo na različne načine: v alkoholu, v mamilih, v bandah in klikah, v okultizmu, v čudaških religijah in filozofijah,

v nasilnih računalniških igrah. Toda čeprav tega ne vedo, iščejo očeta.

16 KJE SO DUHOVNI OČETJE?

V zadnjih dveh desetletjih dvajsetega stoletja sta dva svetovno znana evangelizatorja skrbno analizirala ljudi, ki so se odzvali na njuno oznanjevanje na njunih množičnih evangelizacijskih shodih in so se prijavili kot spreobrnjenci. Veliko pomočnikov in denarja je bilo vključenih v predstavitev in organizacijo njunih evangelističnih kampanj in spremljanju njunih spreobrnjencev po evangelizacijah. Lahko bi rekli, da nista varčevala z napori in z denarjem. A vendar so bili rezultati njune analize zelo resni. Eden od evangelizatorjev je ugotovil, da je pet odstotkov njegovih spreobrnjencev zares postalo predanih kristjanov; drugi evangelizator, da samo trije odstotki.

Naj poudarim, da teh rezultatov ni dobila kakšna posvetna agencija, ki bi mogla imeti predsodke zoper evangelizacije. V obeh primerih sta raziskave opravili organizaciji obeh evangelizatorjev. Pri tem moram tudi poudariti, da ne kritiziram nobenega od njiju. Oba sta človeka izpričane integritete in ju visoko cenim kot brata v Gospodu.

Vendar bi se morali vprašati, kaj bi se zgodilo v posvetnem svetu, če bi kakšno podjetje prinašalo pet odstotkov ali manj od pričakovanih prihodkov od nekega projekta, v katerega so veliko investirali. Takšno podjetje bi skoraj zanesljivo končalo v bankrotu. Ali bi bilo pošteno sklepati, da je sodobna Cerkev, kot kažeta ti dve statistiki, duhovno bankrotirana?

Pomanjkanja trajnih rezultatov ne moremo pripisati kakšni pomanjkljivosti v evangelizacijskem sporočilu, ki sta ga pridigala, saj je vsak od njiju poudarjal potrebo po novem rojstvu in je povsem jasno predstavil odrešenje. Morda je bila ena sama

točka, v kateri sporočilo ni dosegalo novozaveznega vzorca: relativno malo je poudarilo Božjo sodbo nad grehom. Toda to samo po sebi ne bi bilo krivo za pomanjkanje trajnega sadu.

Prepričan sem, da je glavni razlog za takšne žalostne rezultate stanje celotne sodobne Cerkve. V nekem obdobju, ko sem služil kot pastor, me je velika evangelistična kampanja na mojem območju povabila kot svetovalca za nove spreobrnjence. Trdili so, da imajo impresivne rezultate. Naša odgovornost, ki smo jo imeli kot svetovalci, ni bila samo, da se pogovarjamo na srečanjih s tistimi, ki to hočejo, ampak da ohranjamo stalen stik z vsakomer, ki smo mu svetovali – s telefonskimi klici, s pismi, s povabili in gostoljubnostjo.

Sam sem svetoval dvaindvajsetim ljudem, ki sem jih nato skrbno spremljal. Ob koncu, potem ko sem uporabil vsa sredstva za spremljanje, ki so mi bila na voljo, sem ugotovil, da sta samo dva človeka postala res predana kristjana. Oba sta postala člana moje skupnosti. Njuni življenji sem spremljal še dolgo let pozneje. Oba sta se razvila v stabilna, rodovitna kristjana.

Kaj je bil razlog, da sta bila ta dva tako uspešna? Gotovo ne to, da sem skrbel za veliko skupnost, ki bi na človeka naredila velik vtis, saj število naših članov v tistem času ni bilo večje od petdeset. Sklepam, da je bil odločilen dejavnik ta, da sem jima, čeprav nepopolno, obema nudil nekakšno duhovno očetovstvo.

Kar zadeva drugih dvajset ljudi, ki sem jim svetoval, sem ugotovil, da se jim ni posrečilo dozoreti v predane kristjane zaradi enega od dveh vzrokov: ali se niso nikoli pridružili nobeni skupnosti, ali pa so se pridružili skupnosti, ki jim ni nudila duhovnega očetovstva. Glede tega je neki krščanski komentator pripomnil: »Nobenega smisla nima, da položimo živega piščanca pod mrtvo kokoš!«

Kršćanstvo ali cerkvenstvo

Skoraj dvajset stoletij je minilo, odkar je Jezus pooblastil in poslal svoje prve apostole. V tem času je prišlo v krščanskem svetu do velikanskih sprememb, ki so v veliki meri ostale neopažene. Krščanstvo smo nadomestili s cerkvenstvom.⁷ Cerkev ustvarja člane cerkve; krščanstvo ustvarja učence. Cerkev zahteva prilagajanje zunanjim predpisom; krščanstvo zahteva predanost Bogu. Velika večina vernih kristjanov danes se sploh ne zaveda, da so zapustili izvirni vzorec in standard evangelija. Svoje pojmovanje krščanstva so si preprosto oblikovali na podlagi tega, kar vidijo v sodobni Cerkvi.

Ko je Jezus poslal prve apostole, so bila njegova navodila popolnoma jasna:

»Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence.«

Matej 28,19

Pred tem je dal nedvoumno opredelitev, kaj vse je vključeno v to, da nekdo postane njegov učenec:

»Z njim so potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel: 'Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec. Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec'.«

Luka 14,25–27

Ta odlomek prikazuje poudarjeno nasprotje med dvema skupinama ljudi: velikimi množicami na eni strani, ki so »potovale z njim«, in posameznikom na drugi strani, ki »hodi za menoj«.

---

⁷ Ang. churchianity. Merriam-Websterjev slovar to razlaga kot »pretirana ali ozko usmerjena navezanost na običaje in interese določene cerkve«. Op. ured.

Cerkvenstvo je zadovoljno z velikimi množicami, ki potujejo z Jezusom. Krščanstvo pa se osredotoča predvsem na vsakega posameznika, ki hodi za Jezusom. Ne trudi se ustvariti popotne tovariše, ampak predane privržence.

Ob svoji izkušnji v svetovanju, ki sem jo opisal zgoraj, in ob drugih podobnih dogodkih sem odkril, da je potrebno duhovno očetovstvo, da se novi spreobrnjenci spremenijo v predane kristjane. Le redki spreobrnjenci se dvignejo na duhovno raven, ki je višja od cerkve, v katero hodijo. Kjer ni učinkovitega duhovnega očetovstva, bodo novi spreobrnjenci večinoma ostali duhovne sirote in ne bodo nikoli postali zreli, rodovitni člani Božje družine.

V 12. poglavju, »Ko očetom ne uspe«, sem opisal stanje, prevladujoče med mladimi ljudmi, ki niso nikoli doživeli pravega očetovstva: pomanjkanje discipline, pomanjkanje jasne osredotočenosti, ranljivost za vsakovrstne satanske zanke in prevare. V sodobni Cerkvi je iz številnih vidikov videti tesne vzporednice stanju v svetu. Mnogi mladi ljudje, ki pravijo, da so odrešeni, kažejo enako pomanjkanje osredotočenosti kot njihovi vrstniki v svetu. Sem ter tja jih odnaša spreminjajoča se moda v govoru, oblačenju, zabavi, celo v slogih slavljenja. Za te mlade ljudi je slavljenje Boga oblika verskega izražanja samega sebe. Redko ga vidijo kot osebno srečanje s svetim in veličastnim Bogom. Povečini v njihovem življenju manjka dvoje: stabilnost in neki jasno opredeljeni cilj.

V naši sodobni kulturi so tri lastnosti skupne mladim tako v svetu kakor tudi v Cerkvi.

Razočarani

Najprej, razočarani so nad stanjem v družbi, nad stanjem planeta, nad pomanjkanjem družbene pravičnosti in preskrbe za slabotnejše člane družbe. Čutijo, da so jih prejšnje generacije

pustile na cedilu, in jim zapustile probleme, za katere ne vidijo rešitve.

Ker govorim kot pripadnik prejšnje generacije, moram priznati, da imajo mladi ljudje vsaj iz tega vidika prav. Prepustili smo jim kulturo in družbo, ki sta iz številnih vidikov rezultat naših grehov – poželjivosti, sebičnosti, brezbržnosti do slabotnih in nemočnih. Čeprav se mnogi izmed nas imenujemo kristjane, se nam ni posrečilo izpolniti prve dolžnosti »čiste in neomadeževane pobožnosti«: da bi poskrbeli za sirote in vdove. Če generacijo, ki odrašča, spodbujamo, naj se držijo zahtev krščanske vere, bi ti zlahka odgovorili: »Najprej delajte, kar oznanjate, potem pa bomo prisluhnili temu, kar imate povedati.«

Iščejo čisto zlato

Druga značilnost današnjih mladih ljudi je, da iščejo, kar je pristno. Če jim ponudimo zlato, bodo vzeli nož in zarezali globoko pod površino, da bi videli, ali je to vseskozi zlato ali je samo pozlačeno kovinsko jedro.

Izmed sedmih cerkva, predstavljenih v Razodetju 2 in 3, je verjetno sodobni zahodni cerkvi najbližje cerkev v Laodikeji. Spomnili se boste, da je Jezus tej cerkvi rekel: »Svetujem ti, da kupiš od mene zlata, v ognju prečiščenega ...« (Razodetje 3,18). V današnji Cerkvi je veliko zlata,⁸ ki ni nikoli prestalo preizkušnje ognja. Pridigamo prepričljiva sporočila in izrekamo visoko doneče trditve, toda ko nastopi ogenj, to zlato ne zdrži preizkušnje.

---

⁸ Zlato oz. njegova čistost tu označuje plemenitost, čistost in nespremenljivost značaja ljudi, glede na Božje standarde. Prečiščeno zlato je značaj najvišje kakovosti, ki ga tudi najmočnejši ogenj pritiskov in preizkušenj ne more več spremeniti. Op. ured.

Radikalen odziv

Tretja značilnost današnjih mladih je, da so radikalni. Ne iščejo preprostih, površnih odgovorov. Nanje ne naredijo vtisa obstoječi red in starodavna izročila. V določenem smislu jim ni nič sveto. Če drevo rodi piškav sad ali če sploh ne rodi sadu, je njihov odgovor preprost: »Posekajte ga!« (Odzvali bi se na oznanjevanje Janeza Krstnika!)

Njihovo stanje je obupan, neizrečen jok po resničnosti duhovnega očetovstva.

Iz slabotnosti v moč

Tukaj lahko slišim, da se kdo odzove: »Ampak standardi za duhovne očete, ki ste jih opisali, so tako visoki! Nikoli ne bi mogel biti kot Abraham ali Pavel.«

Res je, Božji standardi so visoki. Tudi je res, da jih Bog nikoli ne znižuje. Toda res je še nekaj drugega: Božja milost vedno zadošča. Za vsako nalogo, ki jo daje Bog, da tudi milost, ki je potrebna, da nalogo izpolnimo.

Abraham in Pavel v Svetem pismu nista postavljena kot standarda, ki naj bi ju dosegli, ampak kot zgleda, ki naj jima sledimo. V Pismu Rimljanom 4,12 pravi Pavel, da je Abraham naš oče, če hodimo po stopinjah njegove vere. Z drugimi besedami, Abraham je pokazal pot vere, na katero so poklicani vsi verujoči, da jo prehodijo.

Omenili smo že Pavlov opomin: »Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov« (1. pismo Korinčanom 11,1). Če je mogla Božja milost tako spremeniti Savla, velikega preganjalca kristjanov, da je postal posnemovalec Kristusa, more Božja milost spremeniti tudi vas, da lahko postanete Pavlovi posnemovalci. Ta apostol je v Prvem pismu Timoteju 1,16 zapisal, da

je bil prav to razlog, zaradi katerega je bil odrešen: »Da bi Kristus Jezus najprej na meni pokazal vso potrpežljivost za zgled tistim, ki bodo verovali vanj – za večno življenje.«

Če to prevedemo v preprost jezik, je Pavel rekel: »Če je Bog mogel spremeniti mene, lahko spremeni vsakogar!«

Spomnite se tudi, da sta tako Abraham kot Pavel imela svoje trenutke slabosti. Abraham je naredil nekaj resnih napak. V nekem trenutku je tako obupal nad tem, da bi imel sina in dediča s svojo ženo, Saro, da je spočel sina Sarini služabnici. Pozneje je zato, da bi zavaroval svoje življenje, rekel Abimeleku, kralju Gerarja, da je Sara njegova sestra, in ji je dovolil, da jo je Abimelek vzel v svoj harem. Samo Božje nadnaravno posredovanje je Saro rešilo pred tem, da bi postala ena od Abimelekovih žena (glej 1. Mojzesova knjiga 20).

In vendar ni Bog nikoli obupal nad Abrahamom. Zato je po Božji milosti v resnici postal, kar je Bog razglasil, da bo.

Tudi Pavel je imel svoje trenutke velike slabosti. V Drugem pismu Korinčanom 1,8–9 je napisal Pavel o sebi in svojih tovariših sredi težke preizkušnje:

»Čez mero in čez naše moči nas je obtežila, tako da smo obupali celo nad življenjem. Da, sami v sebi smo sprejeli smrtno obsodbo, da ne bi več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve.«

Bog je dopustil, da je Pavel prišel do tako popolne slabotnosti, da ni več mogel zaupati vase, ampak vanj, ki lahko celo obudi mrtve.

Pozneje je Pavel v istem pismu poročal, kako je spoznal, da je Božja moč v naši slabosti popolna. Končno je prišel do sklepa: »Močan sem tedaj, ko sem slaboten« (2. pismo Korinčanom 12,10).

Tako Abraham kot Pavel sta postavljena za vzgled duhovnih očetov. Toda duhovna očeta sta postala šele takrat, ko sta izčrpala svoje zmožnosti in se v celoti zanašala na Božjo nadnaravno milost. Enako drži še danes. Moški lahko postanejo duhovni očetje šele potem, ko se odzovejo na željo, ki jo je Bog položil v njihova srca, se prenehajo zanašati na svoje vire in se zanesejo na Božje nadnaravno usposabljanje.

V Matejevem evangeliju 4,19 je Jezus rekel Petru in Andreju: »Hodíta za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Isto načelo je resnično tudi danes. V našem življenju ni pomembno, kaj smo mi sami v sebi, ampak kaj lahko Jezus naredi iz nas, če hodimo za njim.

Ali vidite mlade ljudi okrog sebe, katerih nestabilna življenja brez usmeritve so kakor jok brez besed, ki kliče na pomoč? Ali ste dojeli, da potrebujejo duhovnega očeta? Ali hrepenite po tem, da bi jim pomagali? Potem morate razumeti, da je Bog sam položil to željo v vaše srce. Hoče vas narediti za duhovnega očeta.

Ko se enkrat zaveste, da je to Božji načrt za vas, potem ni več pomembno, kaj ste vi sami v sebi. Pomembno je, kaj lahko Bog naredi iz vas, potem ko se mu enkrat povsem predate. Na svoj način in s svojimi besedami preprosto povejte Bogu, da ste mu na razpolago. On bo naredil preostalo!

17 BESEDA TISTIM BREZ OČETA

Ko ste brali prejšnja poglavja, ste morda spoznali, da niste nikoli poznali očeta, kot sem ga opisoval. Če je tako, naj vam zagotovim, da so danes na svetu še mnogi milijoni ljudi, kot ste vi.

Seveda ima vsak od nas biološkega očeta, vir, iz katerega je prišlo naše telesno življenje. Toda to nikakor ne jamči, da smo imeli očeta, kot je upodobljen v Svetem pismu in kot sem ga skušal opisati v tej knjigi. V resnici so očetje, ki ustrezajo temu opisu, v današnjem svetu redki!

Če niste imeli takšnega očeta, potem je nekje globoko v vas praznina – praznina, ki ni bila nikoli izpolnjena. Mogoče je tako zelo globoko in morda je tam že tako dolgo, da se je sploh ne zavedate. In vendar je tam in zaradi nje ste nepopoln človek.

Ne pravim, da bi nujno potrebovali popolnega očeta. V resnici obstaja le en sam popoln oče – Bog Oče v nebesih. Vendar zemeljski oče, ki ustreza svetopisemskemu opisu, četudi je morda iz marsikaterega vidika nepopoln, vseeno izpolni tisto praznino v vas. Zaradi tega niste brez očeta in iz lastne izkušnje veste, kaj pomeni imeti očeta.

Toda kot sem povedal, milijoni tega ne vedo.

Osebna izkušnja

Ali vam bo pomagalo, če z vami podelim svojo izkušnjo? Moj oče je bil tako kot vsi drugi moški sorodniki, ki sem jih poznal, oficir v britanski vojski. Bil je moralen, pošten človek, zvest v svojih dolžnostih, uspešen vojak. Ker je služil v britanski vojski v Indiji, sem se rodil tam, v mestu Bangalore.

Ko sem se rodil, je zdravnik rekel moji materi, naj ne pričakuje, da bo imela še kaj otrok. To je pomenilo, da bom odraščal brez bratov in sester. Zato sta moja starša sklenila, da je najboljšše nadomestilo tega primanjkljaja, da moj oče ravna z mano, kot da bi bil starejši brat in ne eden od staršev. Očitno se jim je zdelo, da je zame pomembnejše imeti brata kot očeta. Rezultat je bil, da ga nisem nikoli imenoval oče ali očka, ampak samo po njegovem imenu, Peter. Ne dvomim, da me je ljubil, vendar mi ni nikoli pokazal nobene topline. Ne spomnim se, da bi me kdaj vzel na kolena ali me objel.

Med drugo svetovno vojno sem se pri 25 letih osebno srečal z Jezusom Kristusom v baraki britanske vojske. Postal sem predan kristjan. Ta izkušnja me je odprla za resničnost duhovnih sil, ki se jih do takrat sploh nisem zavedal.

Predvsem sem se zavedel, da je Indija, dežela mojega rojstva, vrtinec množice izjemno močnih duhovnih sil, ki so vse nekrščanske. Imel sem vtis, da so me nekatere od teh duhovnih sil iz Indije zasledovale vse moje življenje in skušale doseči nadzor nad mano. Nikoli se jim ni posrečilo, vendar nisem bil nikoli popolnoma svoboden od njihovega vpliva. Preden sem postal predan kristjan, sem nekaj časa celo premišljeval, da bi postal mojster joge.

Ko sem kot kristjan preučeval Sveto pismo, sem izvedel, da je ob novem rojstvu Bog postal moj Oče. Veliko pozneje sem učil in posnel na kasete tri sporočila na temo »Poznati Boga kot Očeta«. Različni ljudje so mi povedali, da so jim ta sporočila pomagala. Pa vendar sem, ne da bi se tega zavedal, učil samo teorijo. Ta nauk sem sicer jasno razumel, vendar še nisem imel nobenega izkustvenega spoznanja, da je Bog resnično moj Oče. Sploh se nisem zavedal, kaj je manjkalo v mojem življenju.

Potem, leta 1996, kmalu po tistem, ko sem obhajal petdeset let v službi Božje besede, je Bog posredoval v mojem življenju.

Nekega jutra sva z Ruth sedela v postelji in kot ponavadi sva skupaj molila. Takrat se me je suvereno dotaknila nadnaravna moč in znašel sem se na bojnem polju dveh nasprotujočih si duhovnih sil.

Nad mano se je od zadaj iztegovala nevidna roka in držala nekakšno tesno črno kapo, ki jo je skušala potisniti čez mojo glavo. Hkrati je začela v meni delovati moč Svetega Duha in moje telo se je silovito treslo. Ruth mi je pozneje povedala, da je postala koža na mojem obrazu intenzivno rdeča. Moč Svetega Duha je delovala zoper nevidno roko nad mano, ki je poskušala pritisniti črno kapo na mojo glavo.

Navsezadnje je Sveti Duh prevladal. Roka s kapo se je bila prisiljena umakniti in je izginila. Sveti je Duh popolnoma prevzel nadzor nad mojim telesom in imel sem čudovito občutje sprostitev in miru.

Hkrati sem brez vsakršnega zavestnega procesa premišljevanja odkril, da sem se prvič v svojem življenju zavedal neposrednega, intimnega odnosa z Bogom kot mojim Očetom. Takoj mi je bilo povsem naravno, da ga kličem Oče. To ni bila več teologija, ampak spontan izraz osebnega odnosa.

Od te izkušnje leta 1996 je moj odnos z Bogom kot mojim Očetom postajal vedno močnejši in bolj intimen.

Nov odnos

Moj novi odnos je globoko in trajno vplival na moje življenje. Kristus sem več kot petdeset let služil po svojih najboljših močeh, in v tem času mi je Bog dal veliko sadov moje službe. Toda ko sem vstopil v ta novi odnos z Bogom kot mojim Očetom, sem začel izkušati intimnost v svojem odnosu z njim in gotovost varnosti, ki je nikoli prej nisem poznal.

Zaradi tega novega odnosa nisem bil izvzet iz preizkušenj, ki nastopajo v vsakem krščanskem življenju, vendar pa me je usposobil, da sem se s temi preizkušnjami spopadal z večjo mero notranje moči in zaupanja. Poleg tega se moje preizkušnje niso več vrinile med mene in Boga. Samo še bližje k njemu so me vlekli.

Kakšna tri leta po izkušnji, ki sem jo opisal, sem pretrpel eno od najbolj bolečih dogodkov vsega svojega krščanskega življenja. Po več kakor mesecu dni na oddelku za intenzivno nego je Bog vzel mojo dragoceno ženo, Ruth, domov k sebi. Moj občutek izgube je bil neopisljiv. In vendar sredi vsega tega nikoli niti za trenutek nisem izgubil zavesti o ljubeči Očetovi navzočnosti ob sebi.

Med pogrebom sem pogledal dol, na krsto v grobu, ki je vsebovala Ruthino telo, in zaznal sem potrebo, da v navzočnosti vseh žalujočih zakličem: »Oče, zaupam ti. Zahvaljujem se ti, da si vedno dobrotljiv in ljubeč in pravičen. Nikoli ne narediš napake. Kar ti storiš, je vedno najboljše.«

Samo moja intimna zavest o Bogu kot mojem Očetu mi je omogočila, da sem to izpovedal. Več ljudi, ki so bili navzoči, mi je pozneje povedalo, kako močno je to vplivalo nanje.

Kakorkoli, nočem vam dati vtisa, da bi zato, da bi Boga osebno spoznali kot svojega Očeta, morali doživeti podobno izkušnjo. Bog ravna z nami kot posamezniki. Nobenega standardnega postopka ni, ki bi mu vsi morali slediti. Vendar pa so določena svetopisemska načela, ki držijo v vsakem življenju.

V Matejevem evangeliju 11,27 Jezus predstavi načela, ki se nanašajo najprej na spoznanje Jezusa kot Božjega Sina, potem pa na spoznanje Boga kot njegovega Očeta:

»Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne pozna Sina, razen Očeta, in nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.«

Oče in Sin v svojem delovanju vzajemno sodelujeta drug z drugim. Najprej Oče razodeva Sina. To je prvi korak, saj lahko spoznamo Očeta samo po Sinu. V Janezovem evangeliju 14,6 namreč Jezus pravi: »Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

Za tem pride drugi korak, ko Jezus razodene Očeta – toda samo po presoji svoje suverene volje. Jezus poudarja, da je razodetje Očeta dano samo tistemu, »komur hoče Sin razodeti« (Matej 11,27).

Jezus tukaj govori o razodetju, ki ga more dati samo on. Pomembno je poudariti razliko med tem, da poznamo Sveto pismo kot nauk, in tem, da ga poznamo po razodetju. Več kakor petdeset let sem iskreno sprejemal nauk, da je Bog moj Oče. Toda popolnoma drugače je bilo, ko sem to prejel kot neposredno osebno razodetje.

Po Sinu k Očetu

Mogoče ste se potem, ko ste knjigo prebrali do sem, zavedali, da ste brez izkušnje očetovstva. Nikoli niste vedeli, kaj pomeni imeti resničnega očeta. Zdaj je v vašem srcu vznemirjenje – hrepenenje po očetu.

Mogoče je, da vam zaradi okoliščin vaše preteklosti noben človek v vašem življenju nikoli ne bo resnični oče. Še en razlog več, da se Bogu zahvalite, da obstaja nebeški Oče, ki ga morete spoznati! Toda najprej morate poznati Jezusa kot svojega osebnega odrešenika, po katerem ste prejeli dar večnega življenja.

1. Sprejmite Jezusa kot Odrešenika

Če še nimate te svetopisemske gotovosti, je prvi korak, da sprejmete Jezusa za svojega osebnega Odrešenika. To je jasno povedano v Janezovem evangeliju 1,11–13:

»V svojo lastnino je prišel [Jezus], toda njegovi ga niso sprejeli. Tistim pa, ki so ga sprejeli, je dal moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njegovo ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.«

Če hočete, lahko zdaj molite preprosto molitev, denimo nekaj takšnega:

»Gospod Jezus Kristus, priznavam te za Božjega Sina in edino pot k Bogu. Verujem, da si umrl na križu, da bi plačal kazen za moje grehe, in da si vstal od mrtvih. Zdaj te prosim, odpusti mi vse grehe. Po veri te sprejemam za svojega osebnega Odrešenika. Pridi v moje srce in mi daj dar večnega življenja.«

Bog obljublja, da vam bo takrat, ko boste s preprosto vero zmolili to molitev, dal notranjo gotovost, da vas je sprejel za svojega otroka. V Prvem Janezovem pismu 5,10 nam apostol pove, da »kdor veruje v Božjega Sina, ima pričevanje v sebi.« V Pismu Rimljanom 8,16 pa nam pove, da »sam Duh [tj. Božji Sveti Duh] pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci«.

Zdaj se začnite v veri zahvaljevati Bogu, da vas je sprejel in da ste njegov otrok. Čim bolj se mu boste zahvaljevali, tem bolj resnično bo postalo za vas, da ste resnično postali Božji otrok. Sveti Duh bo v vašem duhu pričeval, da je tako.

2. Približajte se Bogu kot Očetu

Zdaj je Jezus za vas postal vrata, skozi katera se lahko zaupno približate Bogu. Odprti ste, da sprejmete osebno razodetje Boga kot vašega nebeškega Očeta, ki vam ga lahko da samo Jezus.

Povedal sem vam, da sem kot novo rojeni kristjan živel več kot petdeset let, preden sem vstopil v osebno razodetje Boga kot svojega Očeta. Toda niti za trenutek nočem dati misliti, da mora kateri koli drug kristjan čakati tako dolgo! Eden od glavnih razlogov, zaradi katerih sem napisal to knjigo, je namreč prav pomagati kristjanom, da veliko hitreje vstopijo v to razodetje.

In vendar je vsak popolnoma odvisen od Jezusa, da mu podeli razodetje. On sam je to izrazito poudaril: »Nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti« (Matej 11,27). Za vsakogar od nas je skrajno zdravo, da pridemo do tega, da priznamo svojo popolno odvisnost od Boga.

Nekatere današnje različice Evangelija prikazujejo Boga kot nebeški prodajni avtomat. Ko vržete notri kovance in pritisnete prave gumbe, pride ven, kar hočete od njega. Toda Bog ni prodajni avtomat. Je Oče, ki vzgaja svoje otroke in zahteva določene standarde obnašanja. Eden od teh je, da se pred njim ponižamo: »Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost« (1. Petrovo pismo 5,5).

Druga zahteva, ki se je moramo naučiti, je čakanje na Boga. Čas, ki ustreza nam, ni vedno čas, ki ga je določil Bog. »Tisti, ki zaupajo v Gospoda, obnavljajo svojo moč« (Izaija 40,31). Več kot enkrat sem skušal prešteti vse obljube, ki jih Sveto pismo daje tistim, ki so pripravljeni čakati na Boga, toda nikoli se mi ni posrečilo. Preveč jih je!

Verjamem, da je v mojem primeru Bog zadrževal razodetje, dokler ni vedel, da sem ga pripravljen prejeti. Vsekakor pa sem ga takrat, ko mi ga je dal, sprejel kot zaklad, na katerega je bilo vredno čakati!

Prosrite, iščite, trkajte

Mogoče ste že sprejeli to intimno, osebno spoznanje Boga kot svojega Očeta, ki ga more dati samo Jezus. Tega ne morem vedeti. Ali pa ste morda v takem stanju kot sem bil jaz: brez vsakega dvoma veste, da ste na novo rojeni, s svojim najboljšim razumevanjem in sposobnostjo iskreno služite Gospodu, in vendar ste lačni nečesa, kar presega vašo sedanjo izkušnjo – hrepenite po globokem, intimnem in trajnem odnosu z Bogom kot vašim Očetom.

Rad bi vas spodbudil, da vztrajno prodirate proti vsemu, kar je Bog pripravil za vas. Vzemite si čas v Jezusovi navzočnosti. Odkrijte mu najgloblja hrepenenja svojega srca. Prosite ga, naj vam pove, ali prihajajo med vas in Njega nepričakovane ovire. Bodite pripravljeni, da vas pelje po poteh, po katerih niste nikoli hodili. Brez pridržkov se mu izročite.

Hkrati ne gojite nobenih vnaprejšnjih predstav, kako vas bo Bog srečal. V mojem primeru je razodetje Božjega Očetovstva prišlo z močno nadnaravno izkušnjo. Toda Bog lahko z vami ravna popolnoma drugače, npr. kakor z Elijo na gori Horeb, ki je čakal, da bi slišal Božji glas (glej 1. knjigo Kraljev 19,11–18). Najprej je doživel tri manifestacije nadnaravne moči: veter, potres in ogenj. Toda Boga ni bilo v nobeni od njih. Tem je sledil »glas rahlega šepeta« (vrstica 12). Bog je prišel k Eliju na takšen miren, nedramatičen način. In vendar, ko ga je Elija slišal, si je v strahospoštovanju obličje zakril s plaščem. V Božjem šepetu je več moči kakor v najmogočnejšem vetru ali potresu ali ognju!

Morda bo Bog z vami ravnal tako. A ne glede na to, kako bo pristopil k vam, naj vas opogumim z modrostjo Jezusovih besed. V vsakem od spodaj navedenih stavkov nam glagolska

oblika, ki jo uporablja, kaže, da govori o ponavljajočem se ali trajajočem dejanju:

»Prosíte [in še naprej vztrajno prosite] in vam bo dano! Iščite [in še naprej vztrajno iščite] in boste našli! Trkajte [in še naprej vztrajno trkajte] in se vam bo odprlo!«

Matej 7,7

Zapomnite si: dano vam bo, našli boste, odprlo se vam bo. V naslednji vrstici Jezus nadaljuje s še eno besedo zagotovila in spodbude:

»Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.«

Matej 7,8

Beseda »vsak« vključuje tudi vas!

* * * * *

Preden zaprete to knjigo, na kratko preglejte njeno glavno tematiko.

Najbolj celovito razodetje Boga prek ljudi je v družini. Ljubezen med možem in ženo odseva odnos med Jezusom in njegovo Cerkvijo. Ljubezen očeta do njegove družine odseva ljubezen, s katero Bog ljubi vse, kar je ustvaril. V uresničevanju Božjega načrta za družino Bog daje človeku na razpolago največje dobrine. Toda ob zavrnitvi Božjega načrta za družino doseže človeška beda svoj vrhunec.

To je zadeva, ob kateri se mora naša sodobna kultura odločiti, kako se bo odzvala. To je tudi zadeva, na katero se morate odzvati vi kot posameznik.

DODATEK:

BOŽANSKA ZAMENJAVA

OSUPLJIVA MOČ EVANGELIJA

Celotno sporočilo evangelija se vrti okrog enega in edinstvenega zgodovinskega dogodka: Jezusove daritve – smrti na križu. Glede tega pravi pisec Pisma Hebrejcem:

»Z eno samo daritvijo je torej [Jezus] za vselej naredil popolne tiste, ki so posvečeni.«

Pismo Hebrejcem 10,14

Tukaj sta povezana dva močna izraza: »popolni« in »za vselej«. Skupaj opisujeta žrtev, ki pokriva vsako potrebo celotnega človeškega rodu. Poleg tega se njeni učinki širijo vseskozi čas in naprej v večnost. Na podlagi te žrtve apostol Pavel piše:

»Moj Bog, bogat, kakor je, bo po svojem bogastvu v veličastvu potešil vse vaše potrebe v Kristusu Jezusu.«

Pismo Filipljanom 4,19

Izraz »vse vaše potrebe« pokriva vsa področja vašega življenja: vaše telo, vašo dušo, vaš um, vaša čustva, pa tudi vaše gmotne in finančne potrebe. Nič ni tako veliko ali tako majhno, da bi bilo izključeno iz Božje preskrbe. Z enim samim svojim suverenim dejanjem je Bog odgovoril na vse potrebe in vse trpljenje človeštva.

Bog ni zagotovil več različnih rešitev za nadvse raznolike probleme človeštva. Raje nam ponuja eno vseobsegajočo rešitev, ki je Njegov odgovor na vsak problem. Sicer smo iz različnih okolij in vsak od nas je obremenjen s svojimi posebnimi potrebami, toda da bi prejeli rešitev od Boga, moramo vsi oditi na isti kraj: k Jezusovemu križu.

Najpopolnejše poročilo o tem, kaj se je izpolnilo na križu, je dal prerok Izaija, okoli 700 let preden se je to dejansko zgodilo.

V Izaiju 53,10 prerok opisuje »Gospodovega služabnika«, čigar življenje je bilo darovano Bogu kot daritev za greh. Pisci Nove zaveze se soglasno strinjajo, ko tega neimenovanega služabnika prepoznajo v Jezusu. Božji namen, ki se je izpolnil z njegovo žrtvijo, je povzet v Izaiju 53,6:

*»Mi vsi smo tavalili kakor ovce,
obrnili smo se vsak na svojo pot,
Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh.«*

Tu je razkrit osnovni, univerzalni problem celotnega človeštva: vsak od nas se je obrnil na svojo pot. Obstajajo določeni grehi, ki jih mnogi od nas niso nikoli storili, denimo umor, prešuštvo, kraja in podobno. Toda ena stvar nam je vsem skupna: vsi smo se obrnili vsak na svojo pot. Ko smo tako storili, *smo obrnili hrbet Bogu*. Hebrejska beseda, ki povzema ves ta pomen, je *avon* in je tukaj prevedena kot »krivda«. Morda je najbližja beseda v sodobnem jeziku »upornišтво« – pa ne zoper človeka, ampak zoper Boga.

In vendar, nobena slovenska beseda, ne krivda ne upornišтво, ne izraža celotnega pomena besede *avon*. V svoji svetopi-semiski rabi *avon* ne opisuje samo krivde, ampak tudi *kazen* ali *zle posledice*, ki jih s sabo prinaša krivičnost.

V Prvi Mojzesovi knjigi 4,13 – potem ko je Bog izrekel sodbu nad Kajnom zaradi umora njegovega brata – je Kajn rekel: »Moja kazen je prevelika, da bi jo mogel nositi!«

Beseda, ki je tukaj prevedena kot »kazen«, je *avon*. Ne zajema samo Kajnove »krivde«, ampak tudi kazen, ki jo je krivda prinesla nanj.

V Tretji Mojzesovi knjigi 16,22 je Bog rekel tole o grešnem kozlu, ki so ga Izraelci spustili na Spravni dan: »Kozel naj odnese na sebi vse njihove krivde v nerodovitno pokrajino.« V

tej simboliki kozel ni nosil samo krivd Izraelcev, ampak tudi vse posledice njihovih krivd.

V Žalostinkah 4,6 in 22 prav tako lahko vidimo, da bi besedo *avon* s celotnim izrazom prevedli kot »kazen za krivdo«. Z drugimi besedami, *avon* v svojem polnem pomenu ne pomeni le »krivde«, ampak vključuje še *vse slabe posledice*, ki jih zaradi krivde prinese Božja sodba.

To se nanaša na Jezusovo žrtev na križu. Jezus ni naredil nobenega greha. V Izaiju 53,9 prerok pravi:

»Ni storil nobenega nasilja in ni bilo zvijače v njegovih ustih.«

Toda v 6. vrstici pravi:

»Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh.«

Ne samo, da se je Jezus poistovetil z našo krivdo, pretrpel je tudi vse zle posledice te krivde. Podobno kakor grešni kozel, ki je bil njegova predpodoba, jih je odnesel, da se ne bi nikoli več vrnile na nas.

Tukaj je resnični pomen in namen križa. Na njem je prišlo do zamenjave, ki jo je določil Bog. Najprej je Jezus namesto nas pretrpel vse zle posledice, ki so po božanski pravičnosti nastale zaradi naše krivde. Zdaj pa nam Bog v zameno ponuja vse dobro, ki je posledica Jezusove brezgrešne poslušnosti.

Če naj povemo bolj na kratko: zlo, ki bi moralo zadeti nas, je prišlo na Jezusa, da bi v zameno moglo biti nam ponujeno dobro, ki je pripadalo Jezusu. Bog nam je to lahko ponudil, ne da bi s tem zmanjšal svojo večno pravičnost, saj je Jezus v našem imenu že pretrpel vso pravično kazen, ki bi zaradi naših krivd pripadla nam.

Vse to lahko sprejmemo samo po veri, saj v celoti izhaja iz nedoumljive Božje milosti. Nobene logične razlage z vzroki in

posledicami ne moremo podati. Nihče od nas ni nikoli storil ničesar, za kar bi si zaslužil takšno ponudbo, in nihče od nas ne more nikoli storiti česa takšnega.

Sveto pismo razodeva veliko različnih vidikov zamenjave in veliko različnih področij, na katera se nanaša. Toda v vsakem primeru velja isto načelo: **zlo je prišlo na Jezusa, da bi nam mogla biti ponujena ustrezna dobrina.**

Prva dva vidika te zamenjave sta razodeta v Izaiji 53,4-5:

*»V resnici je nosil naše bolezni,
naložil si je naše bolečine,
mi pa smo ga imeli za zadetega,
udarjenega od Boga in ponižanega.
On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov,
strt zaradi naših krivd.
Kazen za naš mir je padla nanj,
po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.«*

Tukaj se prepletata dve resnici. Ena se nanaša na duhovno raven in druga na telesno. Na duhovni ravni je Jezus prejel kazen za naše prestopke in krivde, da bi nam lahko bilo odpuščeno in bi imeli mir z Bogom (gl. Pismo Rimljanom 5,1). Na telesni ravni pa je Jezus nosil naše bolezni in bolečine, da bi mogli mi biti ozdravljeni po njegovih ranah.

Da se zamenjava nanaša tudi na naše telo, potrjujeta dva novozavezna odlomka. Matejev evangelij 8,16-17 se nanaša na Izaija 53,4 in pove, da je Jezus ...

»... ozdravil vse bolnike. Tako se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju: On je odvzel naše slabosti in odnesel naše bolezni.«

V Prvem Petrovem pismu 2,24 se apostol spet sklicuje na Izaija 53,5-6 in pravi o Jezusu:

»Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.«

Dvojno zamenjavo, opisano v zgornjih vrsticah, lahko povzamemo takole:

Jezus je bil kaznovan,
da bi nam moglo biti odpuščeno.

Jezus je bil ranjen,
da bi mi mogli biti ozdravljeni.

Tretji vidik zamenjave nam razodeva Izaija 53,10. Sveto pismo tu navaja, da je Gospod napravil Jezusovo dušo za »daritev za greh«. To je treba razumeti v luči Mojzesovih navodil za različne oblike daritve za greh. Človek, ki je grešil, je moral prinesiti svoj žrtveni dar – ovco, kozo, bika ali kakšno drugo žival – duhovniku. Svoj greh je priznal nad daritvijo in duhovnik je greh, ki ga je človek priznal, simbolno prenesel s človeka na žival. Potem je žival ubil in ta je tako plačala kazen za greh, ki je bil prenesen nanjo.

Bog je v svoji vnaprejšnji vednosti vse to načrtoval tako, da je bilo predpodoba tistega, kar se je potem dopolnilo s končno, za vse zadostno Jezusovo žrtvijo. Na križu je bil greh vsega sveta prenesen na Jezusovo dušo. Rezultat je opisan v Izaiju 53,12:

»Svoje življenje je dal v smrt.«

S svojo žrtveno smrtjo je Jezus namesto nas zadostil za greh celotnega človeškega rodu.

V Drugem pismu Korinčanom 5,21 se apostol Pavel sklicuje na Izaija 53,10 in hkrati predstavi pozitivni vidik zamenjave:

»Njega [Jezusa], ki ni poznal greha, je [Bog] zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.«

Pavel tukaj ne govori o neki pravičnosti, ki bi jo mi mogli doseči s svojimi lastnimi napor, ampak o pravičnosti samega Boga – o pravičnosti, ki ni nikoli poznala greha. Nihče od nas si je ne more nikoli zaslužiti. Tako daleč je nad našo lastno pravičnostjo, kakor so nebesa nad zemljo. Sprejeti jo je mogoče samo po veri.

Ta, tretji vidik zamenjave lahko povzamemo takole:

Jezus je nosil našo grešnost,
da bi mi mogli postati pravični z njegovo pravičnostjo.

Naslednji vidik zamenjave je logična izpeljava prejšnjega. Celotno Sveto pismo, tako v Stari kakor tudi v Novi zavezi, poudarja, da je končni rezultat greha smrt. V Ezekielu 18,4 Gospod naznani: *»Duša, ki greši, umre.«* V Jakobovem pismu 1,15 pa Jezusov apostol pravi: *»Storjeni greh ... porodi smrt.«*

Ko se je Jezus poistovetil z našim grehom, je zato moral tudi izkusiti smrt, ki je rezultat greha. V potrditev temu Pismo Hebrejcem 2,9 pravi, da ...

»... je bil Jezus ... postavljen malo nižje od angelov, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar.«

Smrt, ki ga je zadela, je bila neizogiben rezultat človeškega greha, katerega je vzel nase. Nosil je greh vseh ljudi in tako je umrl zaradi vseh ljudi.

Po drugi strani pa Jezus vsem, ki sprejmejo njegovo nadomestno žrtev, zdaj daje dar večnega življenja. Pismo Rimljanom 6,23 predstavi ti dve alternativni eno ob drugi:

»Plačilo [pravična nagrada] za greh je namreč smrt; Božji milostni [nezasluženi] dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.«

Torej je mogoče četrti vidik zamenjave povzeti takole:

Jezus je pretrpel našo smrt,
da bi mi mogli prejeti njegovo življenje.

Nadaljnji vidik zamenjave nam Sveto pismo predstavlja v Drugem pismu Korinčanom 8,9:

»Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu.«

Zamenjava je jasna: od revščine k bogastvu. Jezus je postal ubog, da bi mi mogli postati bogati.

Kdaj je Jezus postal ubog? Nekateri ga predstavljajo, kot da je bil ubog v svojem služenju in javnem delovanju na zemlji, a to ne drži. On sam ni nosil okrog veliko denarja, toda nikoli ni pogrešal nič od tega, kar je potreboval. Ko je razposlal svoje učence, tudi njim ni ničesar manjkalo (gl. Luka 22,35). Tako on kot tudi njegovi učenci še zdaleč niso bili revni, ampak so redno dajali revnim (gl. Janez 12,4-8; 13,29).

Res so bile Jezusove metode za pridobivanje denarja včasih nekonvencionalne, toda denar ima isto vrednost, če ga dvigneš iz banke ali vzameš iz ribjih ust (gl. Matej 17,27). Njegove metode, kako je poskrbel za hrano, so bile včasih nenavadne, toda človek, ki lahko poskrbi za nasiten obrok za pet tisoč mož ter njihove žene in otroke, po normalnih standardih gotovo ne bi veljal za ubogega (gl. Matej 14,15-21).

Dejansko je bil Jezus v svojem zemeljskem služenju in javnem delovanju popoln zgled »obilja«, kot ga opredeljuje Sveto

pismo. Vedno je imel vse, kar je potreboval, da bi izpolnil Božjo voljo v svojem življenju. Poleg tega je stalno dajal drugim in njegov vir preskrbe ni nikdar usahnil.

Kdaj je torej Jezus postal zaradi nas ubog? Odgovor je: *na križu*. V Peti Mojzesovi knjigi 28,48 je Mojzes povzel absolutno revščino s štirimi izrazi: lakota, žeja, golota in pomanjkanje vsega. Jezus je vse to v polnosti izkušal na križu.

Bil je *lačen*. Jedel ni skoraj 24 ur.

Bil je *žejen*. Eden od njegovih zadnjih vzdihov je bil: »*Žejen sem*« (Janez 19,28).

Bil je *gol*. Vojaki so slekli z njega vsa oblačila (Janez 19,23).

Bil je *v pomanjkanju vsega*. Ničesar več ni imel. Po njegovi smrti so ga pokopali v izposojenem oblačilu in v izposojen grob (Luka 23,50-53). Torej je Jezus zaradi nas natančno in v celoti pretrpel *absolutno revščino*.

V Drugem pismu Korinčanom 9,8 apostol Pavel bolj celovito predstavi pozitivno stran zamenjave:

»Bog pa vas more obilno obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in boste imeli izobilje za vsako dobro delo.«

Pavel namenoma stalno poudarja, da je edina podlaga za to zamenjavo Božja *milost*. Nikoli je ni mogoče zaslužiti. Mogoče jo je samo sprejeti po veri.

Zelo pogosto bo naše »obilje« podobno Jezusovemu v času, ko je bil na zemlji. Ne bomo nosili velikih vsot denarja ali imeli velike glavnice na banki. Toda vsak dan bomo imeli dovolj za svoje potrebe in še nekaj več za potrebe drugih ljudi.

Pomemben razlog za to raven preskrbe kažejo Jezusove besede, navedene v Apostolskih delih 20,35:

»Večja sreča je dajati kakor prejemati.«

Božji namen je, da bi bili vsi njegovi otroci sposobni uživati večjo srečo oziroma blagoslov. Zatorej nam daje dovolj, da pokrijemo lastne potrebe in dajemo še drugim.

Ta, peti vidik zamenjave je mogoče povzeti takole:

Jezus je trpel naše uboštvo,
da bi mi mogli biti deležni njegovega obilja.

Zamenjava na križu pokriva tudi čustvene oblike trpljenja, ki so posledica človekove krivde. Tudi tukaj je Jezus pretrpel zlo, da bi mi mogli uživati dobro. Dve od najbolj krutih ran, ki nam jih prinaša človeška krivičnost, sta *sramota* in *zavrženost*. Obe sta zadeli Jezusa na križu.

Sramota ima različne jakosti, vse od trenutne zadrege pa do ponižujočega občutka nevrednosti, ki človeka zapre za pomenljive odnose tako z Bogom kakor tudi z ljudmi. Eden najbolj pogostih vzrokov je neka oblika spolne zlorabe ali nasilja v otroštvu. To pogosto pusti rane, ki jih more ozdraviti samo Božja milost.

Ko pisec Pisma Hebrejcev govori o Jezusu na križu, pravi, da je »... pretrpel križ in preziral sramoto ...« (Hebrejcem 12,2).

Usmrtitev na križu je bila najbolj sramotna od vseh oblik smrti. Namenjena je bila najnižjemu razredu zločincev. Človeku, ki naj bi ga usmrtili, so odvzeli vsa njegova oblačila in so ga golega izpostavili pogledom mimoidočih, ki so se posmehovali in norčevali. To je bila skrajna sramota, ki jo je Jezus trpel, ko je visel na križu (Matej 27,35-44).

Namesto sramote, ki jo je nosil Jezus, hoče Bog pripeljati te, ki mu zaupajo, do tega, da bodo z njim delili njegovo večno slavo. Pismo Hebrejcem 2,10 pravi:

»On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč veliko sinov pripeljal v slavo. Zato se je spodobilo, da je [Bog] tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja [tj. Jezusa], izpopolnil s trpljenjem.«

Sramota, ki jo je Jezus pretrpel na križu, je za vse, ki zaupajo vanj, odprla pot, da so osvobojeni lastne sramote. Ne samo to – Bog potem z nami deli slavo, ki v vsej večnosti pripada le njemu!

Druga rana, ki pogosto povzroča še večje trpljenje kakor sramota, je *zavrženost*. Običajno prihaja iz kakšnega strtega odnosa. V njenih najzgodnejših oblikah jo povzročajo starši, ki zavračajo svoje otroke. Zavračanje je lahko dejavno in se lahko izraža na krute in negativne načine, ali pa je preprosto neuspeh pri izkazovanju ljubezni in sprejemanja. Če noseča ženska goji negativna čustva do otroka v svojem trebuhu, se bo otrok verjetno rodil z občutkom zavrženosti – kar se lahko nadaljuje še v odrasli dobi in celo do groba.

Razdor zakonske zveze je še en pogost razlog za občutke zavrženosti. To živo opisujejo Gospodove besede v Izaiju 54,6:

*»Da, kakor ženo, ki je zapuščena in v duši žalostna,
te je Gospod poklical,
kakor ženo iz mladosti, ki je zavržena,
govori tvoj Bog.«*

Božja preskrba za ozdravljenje rane zavrženosti je predstavljena v Mateju 27,46 in 50, kjer je opisan vrhunec Jezusovega smrtnega boja:

»Okrog devete ure je Jezus zavpil z močnim glasom: 'Elí, Elí, lemá sabahtáni?' to je: 'Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?' ... Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha.«

Prvič v zgodovini veselja je Božji Sin klical k svojemu Očetu in ni dobil odgovora. Jezus se je tako popolnoma poistovetil s človeško krivdo, da je Bog zaradi svoje nepopustljive svetosti zavrnil svojega lastnega Sina. Tako je Jezus pretrpel zavrženost v njeni najstrašnejši obliki: zavrženost od očeta. Skoraj takoj po tistem je umrl, ne od ran križanja, ampak ker mu je zavrženost strla srce.

Zapis Evangelija po Mateju zatem nadaljuje (v. 51):

»In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal.«

Simbolno je to pomenilo, da se je za grešnega človeka odprl dostop do neposrednega druženja s svetim Bogom. Zavrženost Jezusa je nam odprla pot do tega, da nas Bog sprejema kot svoje otroke. To povzema Pismo Efežanom 1,5-6:

»Vnaprej nas je določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. ... [Bog] nas je pomilostil v svojem Ljubljencu.«

Jezusova zavrženost je prinesla našo sprejetost. Božjega zdravila za sramoto in zavrženost nikoli nismo potrebovali bolj obupno kakor danes. Ocenjujem, da vsaj četrtna odraslih v današnjem svetu trpi zaradi ran sramote ali zavrženosti. Brezmejno me veseli, ko lahko tem ljudem pokažem ozdravljenje, ki prihaja od Jezusovega križa.

Oba čustvena vidika zamenjave na križu, ki smo ju preučevali zgoraj, je mogoče povzeti takole:

Jezus je nosil našo sramoto,
da bi mi mogli biti deležni njegove slave.

Jezus je trpel našo zavrženost,
da bi nas Oče mogel sprejeti kot Božje otroke.

Vidiki zamenjave, ki smo jih spoznavali do zdaj, pokrivajo nekaj najbolj osnovnih in nujnih potreb človeštva, vendar nikakor niso izčrpni. Resnično, ne obstaja potreba, ki bi izhajala iz človekovega upornišтва, pa je ne bi zajelo to načelo zamenjave: zlo je prišlo na Jezusa, da bi nam moglo biti ponujeno dobro. Ko smo se enkrat naučili uporabljati to načelo v svojem življenju, njegova uporaba sprosti Božjo preskrbo za vsako potrebo.

Poglejmo še en vidik zamenjave, pri katerem doseže to načelo vrhunec. Pavel ga opisuje v Pismu Galačanom 3,13-14:

»Kristus pa nas je odkupil od prekletstva postave tako, da je za nas postal prekletstvo. Pisano je namreč: 'Preklet je vsak, kdor visi na lesu.' To se je zgodilo zato, da bi Abrahamov blagoslov prešel v Kristusu Jezusu k poganom in da bi mi po veri prejeli obljubo Duha.«

Pavel povezuje Jezusa na križu z udejanjenjem Mojzesovega zakona, zapisanega v Peti Mojzesovi knjigi 21,23. Po njem pride človek pod prekletstvo Boga, če je usmrčen z obešenjem na »drevo« (lesene vislice). Potem pokaže na nasprotje, ki prihaja iz tega: blagoslov.

Ni treba biti teolog, da bi razumeli ta vidik zamenjave:

Jezus je postal prekletstvo,
da bi mi mogli vstopiti v blagoslov.

Prekletstvo, ki je prišlo na Jezusa, je opredeljeno kot »prekletstvo postave«. V Peti Mojzesovi knjigi 28 poda Mojzes izčrpen seznam blagoslovov, ki so posledica poslušnosti postavi, in prekletstev, ki so posledica kršitev postave. Prekletstva, navedena od 15. do 68. vrstice, lahko povzamemo takole:

- Ponižanje
- Nerodovitnost
- Duševna in telesna bolezen
- Razpad družine
- Revščina
- Poraz
- Zatiranje
- Neuspeh
- Božja nenaklonjenost

Ali se katere od teh besed nanašajo na področja v vašem življenju? Ali obstajajo stvari, ki kakor temna senca zakrivajo sonce Božjega blagoslova, po katerem hrepenite? Če je tako, je mogoče korenina vaših težav prekletstvo, ki ga morate biti osvobojeni.

Da bi ocenili vso grozo prekletstva, ki je prišlo na Jezusa, si ga poskušajte predstavljati, kako visi na križu: Jezusa so zavrgli njegovi lastni sonarodnjaki, eden od njegovih učencev ga je izdal, drugi pa so ga zapustili (čeprav so se nekateri potem vrnili in spremljali njegov smrtni boj). Gol je visel med nebom in zemljo. Njegovo telo je strla bolečina preštevilnih ran. Njegovo dušo je težila krivda vsega človeštva. Zemlja ga je zavrгла in nebesa niso odgovarjala na njegov klic. Ko je sonce odtegnilo svojo luč in ga je zagrnila tema, je njegova kri odtekala na prашna kamnita tla. In vendar, iz teme, tik preden je izdihnil, je izustil še poslednji, zmagoviti klic:

»Dopolnjeno je!«

V grškem besedilu je stavek »dopolnjeno je« ena sama beseda. To je dovršna oblika glagola, ki pomeni »narediti nekaj izpolnjeno, dopolnjeno, popolno«. To bi lahko prevedli takole: »Povsem je dokončano, popolnoma je izpopolnjeno«.

Jezus je prevzel nase vsako zlo posledico, ki jo je bilo uporništvu prineslo na človeštvo. Izčrpal je vsa prekletstva, ki so bila posledica prelamljanja Božje postave. Vse to je storil z namenom, da bi mi mogli zaradi njegove poslušnosti prejeti vsak in vsakršen blagoslov. Takšna žrtev ima ogromen obseg, hkrati pa je čudovita v svoji preprostosti.

Ste bili zmožni z vero sprejeti ta dar Jezusove žrtve in vsega, kar je pridobil za vas? Ste zdaj pripravljeni vstopiti v celotno preskrbo, ki jo ima Bog za vas?

Obstaja ovira, s katero moramo vsi obračunati: neodpuščeni greh. Ali že imate jasno gotovost, da so bili vaši grehi odpuščeni zaradi Jezusove žrtve? Če je nimate, morate začeti tukaj. Zadošča, da Bogu izrečete preprosto molitev:

»Bog, priznavam ti, da sem grešnik. V mojem življenju je neodpuščen greh. Ampak verjamem, da je bil Jezus kaznovan, da bi meni lahko bilo odpuščeno. Zato te zdaj prosim: Odpusti vse moje grehe!«

Božja Beseda nam obljublja:

»Če svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.«

1. Janezovo pismo 1,9

Primate Boga za besedo! Prav v tem trenutku verujte, da vam je resnično odpustil vse vaše grehe!

Potreben je en vaš preprost odziv, ki je najčistejši izraz resnične vere. Gre za to, da rečete: »Hvala!«

Storite to zdaj! Recite:

»Hvala ti! Hvala ti, Gospod Jezus, ker si bil kaznovan, da bi meni bilo odpuščeno. Ne razumem v celoti, toda verujem in sem hvaležen!«

Ko je ovira greha odpravljena, je za vas odprta pot, da vstopite še v vse druge darove, ki jih je Bog priskrbel preko križa. Tako kot odpuščanje grehov je treba vsako drugo Njegovo preskrbo sprejeti s preprosto vero v Božjo besedo.

Vsak od nas ima posebne potrebe in vsak od nas mora priti k Bogu osebno, da sprejme njegovo preskrbo. Tukaj je nekaj primerov molitev, ki jih lahko uporabite, da se oprimate tudi drugih Božjih darov:

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si bil ranjen, da bi jaz mogel biti ozdravljen!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si prevzel mojo grešnost, da bi jaz mogel postati pravičen s tvojo pravičnostjo!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si pretrpel mojo smrt, da bi jaz mogel sprejeti tvoje življenje!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si trpel mojo revščino, da bi jaz mogel biti deležen tvojega obilja!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si nosil mojo sramoto, da bi jaz mogel biti deležen tvoje slave!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si trpel mojo zavrženost, da bi jaz mogel biti sprejet od Očeta!

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker si postal prekletstvo, da bi jaz mogel vstopiti v Božji blagoslov!

Vsaka preskrba, za katero ste molili, je postopna. Vaša prva molitev je sprostila moč Boga v vaše življenje. Vendar je to le začetni korak. Da osvojite celoten Božji dar, ki ga iščete, potrebujete naslednje tri stvari:

1. Te resnice boste morali sami raziskati v Božji besedi.
2. Vedno znova boste morali utrjevati tisti konkretni vidik zamenjave, ki je odgovor na vašo potrebo.

3. Vztrajno boste morali utrjevati svojo vero, tako da se boste Bogu zahvaljevali za vse, kar je priskrbel.

Čim bolj se zahvaljujete Bogu, tem bolj boste verjeli v to, kaj je storil za vas. In čim bolj verujete, tem bolj se mu boste hoteli zahvaljevati.

To dvoje – vera in zahvaljevanje, zahvaljevanje in verovanje – deluje kot hoja po spiralnih stopnicah, ki vas peljejo vse višje v polnost Božje preskrbe.

POVZETEK

Obstaja eden sam in samo en temelj, ki v celoti zadošča za vsak dar Božjega usmiljenja – to je zamenjava, ki se je zgodila na križu:

- Jezus je bil kaznovan, da bi nam moglo biti odpuščeno.
- Jezus je bil ranjen, da bi mi lahko bili ozdravljeni.
- Jezus je nosil našo grešnost, da bi mi mogli postati pravični z njegovo pravičnostjo.
- Jezus je pretrpel našo smrt, da bi mi lahko prejeli njegovo življenje.
- Jezus je trpel našo revščino, da bi mi lahko postali deležni njegovega obilja.
- Jezus je nosil našo sramoto, da bi mi mogli biti deležni njegove slave.
- Jezus je trpel našo zavrženost, da bi mi lahko bili sprejeti od Očeta.
- Jezus je postal prekletstvo, da bi mi mogli vstopiti v blagoslov.

Navedeni seznam ni popoln, lahko bi dodali še druge vidike zamenjave. A vse to so različni darovi, ki jih je Bog zagotovil po Jezusovi žrtvi. Sveto pismo jih povzema v eni vseobsegajoči besedi: *odrešenje*.

Vendar kristjani pogosto omejujejo odrešenje na izkušnjo, da so njihovi grehi odpuščeni in da so na novo rojeni. Čeprav je to čudovit dar, je le prvi del celotnega odrešenja, ki nam ga razodeva Nova zaveza.

O AVTORJU

Derek Prince (1915–2003) se je rodil v Indiji v britanski družini. Na dveh znamenitih britanskih izobraževalnih ustanovah – Eton College in King's College, Cambridge – je končal študij grščine in latinščine. Nato je postal profesor antične in moderne filozofije na King's Collegeu. Študiral je še hebrejski in aramejski jezik ter nekaj modernih jezikov, in sicer na univerzi v Cambridgeu in na Hebrejski univerzi v Jeruzalemu. Kot študent je bil filozof in imel se je za agnostika.

V prvih letih druge svetovne vojne je služil v britanski vojski kot pomočnik v bolnišnici. Takrat je začel brati Sveto pismo kot filozofsko knjigo. Kmalu zatem se je spreobrnil ob srečanju z Jezusom Kristusom in bil nekaj dni zatem krščen v Svetem Duhu. To srečanje ga je pripeljalo do dveh ugotovitev: prvič, da je Jezus Kristus živ, in drugič, da je Sveto pismo resnična, pomembna in sodobna knjiga. Ti dve dejstvi sta trajno spremenili ves potek njegovega življenja, saj ga je potem posvetil študiju in poučevanju Svetega pisma kot Božje besede.

Po drugi svetovni vojni je ostal v Jeruzalemu, kjer je bil prej v britanski vojski. Ko se je leta 1945 tam poročil z Lydio Christensen, je postal oče osmim posvojenim deklicam v Lydiinem otroškem domu, ki ga je bila ustanovila tam. Skupaj so bili priča ponovnemu rojstvu države Izrael leta 1948. Kasneje, leta 1950, ko je Derek delal kot ravnatelj šole za učitelje v Keniji, sta z Lydio posvojila svojega devetega otroka, afriško deklico.

Leta 1963 sta zakonca Prince z družino imigrirala v ZDA in postala sta pastorka skupnosti v Seattlu. Deset let kasneje je Derek postal soustanovitelj Molitvenih zastopnikov za Ameriko.

Njegova knjiga *Molitev in post, ki spreminjata zgodovino* je prebudila kristjane po svetu k njihovi odgovornosti, da molijo za vlade svojih narodov. Mnogi menijo, da so prevodi te knjige pomembno pripomogli k padcu komunističnih režimov v Vzhodni Evropi.

Lydia Prince je umrla leta 1975 in Derek se je drugič poročil oktobra 1978 z Ruth Baker, ki je bila mati samohranilka treh posvojenih otrok. Svojo drugo ženo je tako kot prvo srečal, ko je služil Bogu v Jeruzalemu. Ruth je umrla leta 1998 v Jeruzalemu, kjer sta živela od 1981.

Vse do nekaj let pred svojo smrtjo je Derek Prince vztrajal v službi, v katero ga je poklical Bog. Potoval je po svetu in služil ljudem s poučevanjem razodete resnice Božje besede in z molitvijo za bolne in prizadete, večkrat pa je predaval tudi o preroškem pogledu na svetovna dogajanja v luči Svetega pisma.

Mednarodno je priznan kot eden vodilnih svetopisemskih učiteljev našega časa. Je avtor več kot petdeset knjig, več kot šeststo avdio- in sto videopoučevanj. Mnogo jih je prevedenih, skupno v več kot sto jezikov. Njegov radijski program, ki ga je začel leta 1979 pod naslovom *Ključni za uspešno življenje*, je bil preveden v več kot deset svetovnih jezikov in se še vedno dotika življenj ljudi.

Derekov glavni dar razlaganja Svetega pisma in preprostega poučevanja je pomagal graditi temelje vere milijonov ljudi na vseh kontinentih. Njegova ekumenska naravnost mu je odpirala vrata do kristjanov iz mnogih različnih rasnih in verskih okolij. Ocenjujejo, da so njegova poučevanja dosegla že več kot polovico zemeljske oble. Po Derekovi smrti njihovo širjenje nadaljuje organizacija Derek Prince Ministries.

Druge knjige Dereka Princea v slovenščini

Blagoslov ali prekletstvo – sami lahko izberete!

Obstajajo duhovne ovire, ki nam lahko na določenih področjih preprečujejo, da bi zaživel v polnosti, ki jo ima Bog za nas. Avtor te knjige nam na temelju Svetega pisma in več kot petdesetih let izkušenj kaže praktično pot ven iz bolezni, zasvojenosti, depresij, neuspehov, pomanjkanja ... v obljubljeni deželo plodnega, zmagovalnega in izpolnjenega življenja. Navaja tudi veliko spodbudnih pričevanj ljudi, ki so na pravilen način odprli vrata Bogu in izkusili njegovo dobroto in nadnaravno posredovanje.

Božje zdravilo za zavrženost

Zavrženost od drugih ljudi je v takšni ali drugačni obliki izkusil skoraj vsak, na primer od staršev, sošolcev, učiteljev, zakonskega partnerja, prijateljev, nadrejenih. Toda v mnogih prizadetih je povzročila tudi globoke duhovne rane, ki jim preprečujejo polno življenje, pa če se tega zavedajo ali ne. Zelo pogosto je prav to korenina problemov, kot so zloraba droge, alkoholnih pijač in hrane, ohromljenost v odnosih z ljudmi in depresija. Ta knjižica prinaša dobro novico o zanesljivi poti do popolnega ozdravljenja!

Zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje

Molitev še zdaleč ni zgolj naslavljanje prošenj na Boga. Toda zaradi pomanjkljivega razumevanja se veliko ljudi omeji le na ta vidik, s tem pa so prikrajšani za marsikaj. Celovita molitev, ki je vseč Bogu, ni en sam glasbeni inštrument, ampak orkester. Ta knjiga na podlagi jasnih napotkov Svetega pisma obravnava tri zelo pomembne, a premalo uporabljene molitvene

inštrumente: zahvaljevanje, slavljenje in čaščenje Boga. Pojasnjuje, da je Bog določil pogoje oziroma protokol, po katerem se mu lahko približamo. Pokaže nam, da ti pogoji niso le teorija, ampak so načela, s katerimi bomo, če jih redno uporabljamo, zelo izboljšali svoj odnos z Bogom, se mu bolj približali in bolj spoznali njegovo dobroto.

Molitev in post, ki spreminjata zgodovino

O dveh močnih duhovnih orodjih, ki jih kristjani potrebujemo, da bi lahko vplivali na usodo mest in narodov za napredek pravičnosti in izpolnitev Božje volje. Kaj pravi o molitvi in postu Sveto pismo in kaj Bog pričakuje od nas glede tega? V spodbudo in pomoč pri učinkoviti uporabi molitve in posta nam bodo tudi dolgoletne izkušnje avtorja in primeri iz zgodovine, ki jih navaja.

Božanska zamenjava

Ta knjižica, ki je vključena tudi v pričujočo knjigo, vam bo pomagala zaznati dobroto Boga in spoznati osnovne korake, ki vas peljejo v realnost te njegove dobrote v vaših življenjih. Božja preskrba zajema vse vaše potrebe: duhovne, telesne, umske, čustvene, pa tudi gmotne in finančne potrebe. Odkrijte Božja vrata za vstop v nadnaravno, ki so za vas razodeta v Svetem pismu.

Po en izvod te knjižice je mogoče naročiti brezplačno, prav tako Sveto pismo Nove zaveze (ekumenski prevod).

Podrobnejša predstavitev v slovenščino prevedenih avtorjevih knjig ter njegovi članki v elektronski obliki so vam dostopni na spletni strani www.derekprince.si

Derek Prince
MOŽJE IN OČETJE

Naslov izvirnika: Husbands and Fathers

Prevod:
Matej Leskovar

Revizija prevoda in jezikovni pregled:
Ajda Turk, Boštjan Cerk

Urednik:
Boštjan Cerk

Oblikovanje ovitka:
Klemen Kunaver

Cena: 14,00 €

Cena elektronske izdaje: brezplačno

Informacije in naročila:
Karis, p. p. 6, 1351 Brezovica

Tel./faks: (01) 3631 048
E-pošta: ekaris@siol.net, info@ekaris.net
www.ekaris.net, www.derekprince.si

Založba Karis je dejavnost podjetja Ekaris, d.o.o., Preserje.